BURT HIRSCHFELD

DALLAS

Femeile Ewing

VOLUMUL 2

virtual-project.eu

BURT HIRSCHFELD

Seria DALLAS

Volumul II

FEMEILE EWING

Original: *The Women of DALLAS* (1981)

Traducere de:
RUXANDRA CULCER

virtual-project.eu

EDITURA GRIFON
1992

• PARTEA I •

MISS ELLIE

• Capitolul 1

Valul de căldură se răspândi de-a lungul sud-vestului ca un nor gros, otrăvitor. În Texas temperatura trecuse de 40°, aerul era uscat și plin de praf, cerul de un galben obosit. Peste tot, în ranchuri și ferme, vacile și caii se deshidratau și mureau. În cotețele de păsări fermierii se plimbau în zadar încoace și încolo, încercând să împiedice puii să alunece într-o letargie din care nu mai exista cale de întoarcere. Râurile secaseră, lacurile și fântânile se transformaseră în noroi gros și crăpat. În curând se auzi la buletinele de știri că începuseră să moară oameni și mulțimea se ruga pentru scăparea de secetă și pentru ploaie. Dar nu fu nici ploaie, nici scăpare.

În dimineața celei de-a douăzeci și una zi de când venise valul de căldură, Ellie Ewing era hotărâtă. Își terminase toaleta de dimineață, se îmbrăcase și acum se privea în oglinda de deasupra mesei de toaletă. Fața care o privea din oglindă părea diferită, o față vag familiară, amintindu-i de cineva pe care-l cunoscuse bine odată, dar nu-l văzuse de mult timp. Liniile moi erau confuze și riduri vagi o îmbătrâneau și o făceau să se îngrijoreze de imaginea din oglindă. Oh, părul era încă galben, ochii erau încă albaștri, chiar dacă nu așa de limpezi. Dar era în expresia ei o notă de supărare, semnul fricii, care nu mai putea fi nici suportată, nici anulată. Viața, cu obișnuitul el dispreț pentru sentimente și fantezii, o lovise cu cruzime. Nu mai era femeia tânără și frumoasă care fusese odată. Anii pătrunseseră în fiecare cută a ființei ei, prevenind-o că timpul merge înainte. Pentru prima oară de când își amintea, Miss Ellie intră în panică pentru ea însăși.

Își adună energia, se sculă și coborî scările spre sufragerie.

Aceasta fusese dintotdeauna una din camerele ei favorite, rustică și bărbătească, cu miros bogat de piele moale și lemn de esențe tari. Acolo, amprenta familiei ei era puternică și rezistentă în timp, asigurând-o că drumul pe care și-l alesese cu atâta timp în urmă era unul bun, sănătos, productiv, împletit cu respect și afecțiune. Mirosuri și aspect natural: Închise ușa după ea și ridică receptorul. Ezitând o clipă, formă un număr. Îi răspunse o voce de femeie.

— Biroul domnului doctor.

— Ellie Ewing la telefon. Pot vorbi cu doctorul Danvers, vă rog?

— Doctorul nu a sosit încă. Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Ewing?

— Aș vrea să vin și să-l întâlnesc pe doctorul Danvers.

— Da, doamnă. Joi dimineață vă convine? Ora zece.

— Vreau să spun că vreau să-l văd chiar acum. Astăzi.

— Înțeleg. Avem un program încărcat.

— E ceva important.

Vocea impersonală de la celălalt capăt al liniei nu păru impresionată.

— E o urgență?

Miss Ellie nu încercă să-și ascundă supărarea din glas.

— Ascultă, fetițo, am spus că e ceva important. Am fost pacienta doctorului Danvers de foarte mult timp. Vreau să-l văd în dimineața asta. Îmi convine la ora zece. Fixează întâlnirea, te rog.

Secretara înțelese că toate încercările ei fuseseră zadarnice. Ellie Ewing nu era o femeie cu care să discuți.

— Ora zece, doamnă Ewing. V-am trecut în registru.

Miss Ellie puse receptorul în furcă chiar în momentul în care Jock, soțul ei, intră în încăpere. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu o claie de păr alb înconjurându-i fața bărbătească, de om trăit în aer liber. În cizme negre de lucru și blugi, părea pregătit să mâne o cireadă toată ziua. Își luă soția de cot.

— Te-am așteptat, Miss Ellie. Nu-mi place să iau micul dejun de unul singur. Ce-ai zice de niște cârnați și niște prăjituri calde?

— Nu mi-e foame.

— Perfect. Atunci, cafea?

Ea clătină din cap și se desprinse din strânsoarea lui. Jock o privi atent.

— Te simți bine, Miss Ellie?

— Foarte bine, Jock. Cred că mi-e capul baniță în dimineața asta. Am o mulțime de treburi mărunte de făcut prin oraș și nu mai știu cum să mă descurc cu toate.

— O.K. Mă gândeam că m-aș duce mai târziu la birou. Te-aș fi luat cu mine.

— Nu, spuse ea, încercând să-și păstreze o voce naturală. Pam merge la Dallas. Mă ia cu ea.

Fără niciun cuvânt, Miss Ellie părăsi încăperea. Jock, puțin uimit de nevastă-sa, cum fusese adesea în timpul celor patru decenii ale căsătoriei lor, se duse să-și ia micul dejun.

•

Tot în dimineața aceea, ceva mai devreme, Ray Krebbs, administratorul Southfork-ului și Bobby Ewing se îndreptau spre grajduri într-un Ford vechi să ia și să țintuiască o șa recent reparată.

Bobby își șterse sprâncenele.

— Căldura asta devine insuportabilă și pentru oameni și pentru animale.

Ray aprobă.

— Nu știu ce-o să se întâmple dacă nu va ploua mult timp.

Trecură pe lângă mașina lui Bobby, parcată alături.

— Vii în casă să iei micul dejun, Ray?

— Cred că da. Mă așteaptă o zi lungă.

Bobby ezită, apoi se hotărî să meargă la țintă.

— Intenționezi s-o vezi iar pe doamna aceea a ta?

Ray își cântări răspunsul.

— Nu imediat. Dar am vorbit cu Donna în ziua când am fost la rodeo. I-am spus că nu i-am citit scrisorile.

Bobby scutură din cap.

— Ești un caz, omule. Nu pot să înțeleg cum le-ai putut aduna așa, grămadă, fără să citești niciuna.

Ray se trase de bărbie.

— Păi, Bobby, uite ce-i. Când am auzit că Donna și bătrânul Sam Culver s-au împăcat, mi-am închipuit…

Ray se opri și privi în zare.

— Ți-ai închipuit ce? Că Donna a alergat după tine doar pentru trupul tău frumos? Omule, dacă doamna vrea să se tăvălească prin fân, nu trebuie să-i cerșească asta lui Ray Krebbs. Vreau să spun că este o femeie frumoasă.

— Știu, știu. Credeam că vrea să mă tragă pe sfoară. Nu aveam idee că Sam Culver era pe moarte.

— Ăsta era motivul pentru care ea s-a întors la el. Îți spun eu, te-ai înșelat în privința Donnei.

— Când te-ai fript cu ciorba, sufli și-n iaurt.

Ray își aruncă ochii înainte și Bobby îi urmări privirea. O mașină venea pe Braddock Road.

— Cam prea devreme pentru Sue Ellen s-o pornească de acasă, nu-i așa?

— Poate că a fixat o întâlnire mai de dimineață ca să scape de căldură.

Ray dădu din cap.

— Și ieri a plecat tot la ora asta. Am văzut-o pierind și nu era în apele ei. În fond e treaba ei și a lui J.R.

— Așa e. Ne vedem mai târziu, partenere.

Ray se întoarse înapoi la grajduri iar Bobby o luă în direcția casei, încercând să nu-și facă probleme pentru plecările și venirile cumnatei lui. Avea propria lui viață de care să se ocupe, propria lui nevastă…

•

La început, Jock fu bucuros de compania nepoatei lui, Lucy, la micul dejun. Dar în curând se plictisi s-o tot audă trăncănind despre Alan Beam. Tânărul avocat nu era unul din preferații lui Jock și apoi, era prea preocupat de propriile lui probleme, așa că numai de entuziasmul lui Lucy nu-i ardea.

— Ți-am spus, bunicule, cred că e important pentru oricine să-i țină piept măcar o dată lui J.R. Și flutură către Jock un zâmbet strălucitor. Nu că vreau să spun măcar o vorbă rea despre J.R., bunicule. Dar a fost de-a dreptul fantastic felul în care Alan Beam l-a înfruntat la rodeo. Pur și simplu fantastic!

— Lucy, spuse Jock, amețit de atâta vorbărie. Avea poftă de o conversație domoală sau de nimic. Lucy, spuse el din nou.

— Da, bunicule?

— Astăzi nu te duci la școală?

Ea făcu un gest de dispreț:

— Oh, mai am încă timp. Îmi place atât de mult să fiu singură cu tine, bunicule, să discutăm. N-am de multe ori norocul să-mi petrec timpul cu tine în felul ăsta.

Jock îi mângâie mâna.

— Ești o fată bună, Lucy.

— Mulțumesc, bunicule.

— Dar trebuie să-ți spun pe șleau, am auzit tot ce voiam să aud despre Alan Beam în dimineața asta, dacă nu te deranjează.

— Oh, nu mă deranjează deloc.

— Ce anume nu te deranjează, frumoasă Lucy? spuse Bobby, pășind pragul, cu cămașa îmbibată de sudoare.

— Bună dimineața, fiule, spuse Jock.

— Bună dimineața, Bobby. Tocmai îi spuneam bunicului cât de mult apreciez felul în care Alan Beam s-a confruntat cu J.R. la rodeo. Mi se pare că el…

— Lucy, spuse Jock prevenitor.

Chicotind, ea se sculă în picioare. Îl sărută pe Jock, apoi pe Bobby.

— Cred că este timpul să merg la școală. La revedere la toată lumea.

După plecarea lui Lucy, Bobby își umplu o cană cu cafea.

— S-a mai răcorit nițel? întrebă Jock.

— Niciun pic, tată. Pământul e copt de uscat. Unii dintre fermierii aceia mai mărunți o să aibă necazuri serioase dacă nu plouă în curând.

Jock dădu încet din cap.

— Asta-i problema în țara asta. Nu e problema dacă vom scăpa de secetă. Problema este când.

Bobby mormăi drept răspuns:

— Ți-am adus azi-dimineață șaua înapoi. Jed ți-a reparat-o ca lumea.

— Va trebui să-i mulțumesc omului.

— Când vom avea timp mi-ar place să lămuresc notele astea de plată cu tine. Încep să arate ca o datorie națională.

— Poate mai târziu.

Bobby își dădu cana de cafea la o parte.

— Ai ceva în gând, tată? în ultimele două săptămâni ai părut preocupat. Ai vreun necaz – ei bine, necazurile tale sunt doar și ale mele.

Jock își cântări răspunsul.

— Nu, nimic important. Voiam doar să vorbesc ceva cu J.R. în dimineața asta. Problema e că nu a fost acasă astă-noapte.

— Bănuiești că s-a întâmplat ceva între el și Sue Ellen?

— Așa mi se pare. Credeam că acum lucrurile s-au schimbat de când cu copilul și toate celelalte. Cred că am greșit.

— J.R. e destul de mare. Va trebui să-și rezolve singur problemele.

Jock își puse mâinile pe masă și se ridică în picioare.

— Asta e valabil pentru noi toți. Poate pot să-l prind pe J.R. mai târziu la birou. Ne vedem diseară, fiule.

Încruntându-se, Bobby. Îl urmări cu privirea cum pleca. I se părea că atunci când un om atinge în viață condiția lui Jock Ewing, realizările lui, vârsta lui, are dreptul să se bucure de puțină pace. Viața însă tindea să demonstreze altceva.

•

Kristin reușea să arate splendid fără ruj sau fard de ochi. Îmbrăcată doar în chiloți și sutien, se întoarse în dormitorul întunecos cu câte o ceașcă de cafea în fiecare mână. J.R., răsturnat confortabil pe pat, dormea încă adânc. Ea îl strigă pe nume de două ori, a doua oară ceva mai tare. El își schimbă poziția, dar nu se trezi. Kristin puse cafeaua pe noptieră și-i mângâie spatele lat, mușcându-l ușor de ureche. El mormăi, protestând.

— Scoală-te, J.R., și vezi ce ți-a adus Kristin. Scoală-te și vezi ce poți avea, numai dacă te întinzi și te servești.

El sforăi drept răspuns și ea se încruntă.

— Scoală-te, J.R. Puțul a fost săpat. Ai un alt teren petrolifer.

— Ha?…

— Miezul e tot gri. Cementăm acum conducta de la suprafață și am sunat să vină pentru serviciile de siguranță. Mai bine ți-ai scoate nuiaua fermecată din sac și ți-ai descoperi comoara până la capăt.

Un ochi albastru, rău, se deschise.

— Cât e ora, pentru numele lui Dumnezeu?

— Când vorbești despre un teren petrolifer poți scula orice petrolist care-și merită numele.

J.R. se ridică.

— La naiba, fato! E lumină! E dimineață!

— Așa e, scumpule. Altă zi, alt milion de dolari.

— M-ai lăsat să dorm peste noapte.

— Te-am lăsat! Oh, omule, te-ai întors și-ai adormit pe loc. Mi-am închipuit că ți-am provocat un șoc cardiac.

— Nu glumi, Kristin.

— Îți pare rău de noaptea trecută, iubitule?

— Nu-mi pare rău. Dar ți-am spus să mă dai afară de aici la o oră rezonabilă.

— N-am avut inima. Printre altele, mi-am închipuit că după dragoste meritai o noapte de odihnă. Te mai pot interesa pentru încă o repriză, ca să începem ziua?

— Ți-am spus să nu faci asta niciodată. Ar fi trebuit să mă trezești.

Se repezi spre sala de baie și Kristin auzi dușul curgând.

— Păi te-ai frământat și te-ai răsucit toată noaptea. Păreai epuizat.

Vocea lui răzbătu prin zgomotul dușului:

— Ești o femeie tânără și foarte excitantă, scumpo. M-ai terminat.

— Ăsta-i semnul de acord al lui Kristin.

Își scoase o rochie din dulap și o îmbrăcă.

— Doar un lucru, strigă ea – uneori ești terminat din motive greșite!

— Unde-mi sunt hainele? strigă el.

— Sunt murdare toate. Le voi da la curățat. Am pus un alt costum după ușă, pentru tine.

Kristin auzi cum încetează zgomotul dușului și și-l închipui ștergându-se. Era o imagine plăcută.

— Mai dai pe aici diseară, J.R.?

— Ești o dulce, numai să nu mai faci lucruri de felul ăsta.

Ieși din baie, încheindu-și cămașa.

— Îmi place așa de mult să mă trezesc și să te găsesc lângă mine, J.R.

— Sigur că-ți place.

Cât de multe femei îi spuseseră asta. Cât de puține o credeau într-adevăr.

— Dar asta nu-i o scuză, continuă el. Sunt un om însurat.

— Știu, cu sora mea.

— Să-ți amintești, data viitoare.

— J.R., te-aș putea efectiv ajuta, dacă mi-ai permite.

— Mă ajuți perfect.

— Vreau să spun că știu cât ești de supărat.

El îi aruncă o privire rece.

— Totul este sub control.

— Nu este așa, nu atunci când tot ceea ce posedă Ewingii este ipotecat, inclusiv Southfork-ul.

— Asta, spuse el rece, nu-i treaba ta.

— Știu cât te preocupă că va afla Jock.

— Scoate-l pe tata din asta.

— Poate că dacă mi-ai fi spus mai multe, te-ar fi relaxat.

— Păi, dragă, dacă tu știi și eu știu, nu mai e nimic de spus despre asta, nu-i așa? Acum, dacă vrei într-adevăr să mă relaxez, ia-ți codița ta frumoasă la spinare, du-mi costumul la curățat și du-te la biroul Ewing Oil căruia îi aparții. Așa vei putea să fii la locul tău, ca să mă saluți când îmi voi face măreața intrare.

Bosumflată, Kristin ieși din apartament. J.R. termină să se îmbrace și-și ridică cana de cafea. În timp ce bea, se încruntă.

— Blestemata asta de muiere, nu poate să facă nicio cană de cafea ca lumea.

• Capitolul 2

Harlan Danvers avea un mod experimentat, detașat, utilizat de atât de mulți medici, de a se ține la distanță de problemele pacienților. Danvers se asigurase de mii de ori că doar așa putea fi aplicată importanta și științifica lui învățătură într-ale medicinei, în folosul total al celor care aveau în cea mai mare măsură nevoie de ea. Totuși era – și întotdeauna fusese – un om care simpatiza adânc ființele necăjite. În fiecare săptămână își dedica o substanțială parte din timpul de lucru pentru a acorda o îngrijire medicală de calitate săracilor și băștinașilor, convins că era datoria lui, ca doctor, să se îngrijească de buna sănătate a comunității, la toate nivelurile ei.

Acum, când intră în camera de consult, ținea o radiografie, pe care o așeză așa încât să apară pe un ecran. Aprinse lumina.

— Privește aici, Ellie, asta-i mamograma ta cu raze X. Cum poți să vezi, nu sunt tumori.

Ea respiră adânc.

— Vai, asta-i o ușurare.

El bătu în mamogramă cu un deget puternic.

— Mamograma arată ceva ce ar putea să fie chisturi.

— Asta am avut ultima oară.

— Exact. M-am uitat atent pe ea, cu radiologul. A fost de acord cu mine. Mamograma nu arată că ai avea cancer la sân.

Ea îi zâmbi șters.

— Trebuie să crezi că sunt o prostănacă teribilă, Harlan. Cred că sunt ipohondră. Dar am simțit un dul.

— Bineînțeles că ai simțit. Dar cele mai multe duluri nu înseamnă cancer, Ellie. Când o femeie se examinează, poate descoperi o zonă de duluri, care sunt persistente și care revin.

Buzele ei se întinseră, cu pete albe la fiecare colț al gurii.

— Harlan, spuse ea ferm – ceea ce am simțit eu era ceva cu totul diferit.

El scutură din cap, apoi spuse hotărât:

— Ellie, toate celelalte teste sunt negative. Nu cred că te-ar primi la chirurgie cu felul ăsta de dovadă. Continuă să-ți urmărești îndeaproape corpul, Ellie. De îndată ce voi primi

rezultatele testului, te voi informa.

Ea dădu din cap și zâmbi scurt.

— Ceea ce înseamnă că totul e în suspensie până atunci?

— Până când vom ști cu siguranță.

Nu era cel mai încurajator comentariu, gândi ea, încordată. Dar era o părere cu care voia să trăiască.

•

MITZI'S COFFEE SHOP – BRADDOCK, TEXAS – se putea citi pe reclama de afară. Înăuntru, de-a lungul pereților erau separeuri și câteva mese cu fețe de masă curate care umpleau spațiul până la tejghea. Reclame pictate pe pereți atrăgeau atenția asupra specialităților pentru micul dejun și pentru prânz. Cum timpul pentru micul dejun trecuse, doar câțiva consumatori se mai aflau acolo la ora aceea: doi camionagii, un fermier în separeul din spate, doi bărbați în costume de lucru lângă ușă. Și mai era și Sue Ellen, frumoasă, într-o rochie de la Neiman-Marcus, zăbovind lângă o cană de cafea și niște pâine cu unt prăjită, neatinsă. Ochii continuau să-i fie ațintiți spre ușa din față, ca și cum aștepta pe cineva. Chelnerița se îndreptă spre masa ei.

— Mai pot face ceva pentru dumneavoastră, doamnă Ewing?

— Nu cred. Mă simt bine…

Sue Ellen rămase țintuită în loc când un cowboy înalt intră în restaurant. Acesta se îndreptă înspre ea și atunci își dădu seama că nu era acela pe care-l cunoștea. Se lăsă să cadă la loc, dezamăgită.

— Mulțumesc, îi spuse ea chelneriței. Aduceți-mi nota de plată, vă rog. Trebuie să mă duc în oraș.

Chelnerița îi prezentă nota.

— Ne-ar face plăcere să mai veniți, doamnă Ewing. Nu vezi prea des pe aici la micul dejun pe cineva dintre Ewingi.

Sue Ellen lăsă să cadă o bancnotă pe masă:

— Păstrează restul.

— Mai veniți și mâine, doamnă Ewing?

Sue Ellen ezită, dădu repede din cap și plecă.

•

Jock păși în sala de primire a Întreprinderilor Ewing și salută secretarele.

— Bună dimineața, doamnelor. J.R. e la el în birou?

— Bună dimineața, domnule Ewing – spuse Connie.

— Bună dimineața, unchiule Jock, spuse Kristin. J.R. încă nu a venit!

Jock se încruntă.

— Se ia după programul bancherilor, nu-i așa? Sper că n-a ratat nicio afacere importantă.

Connie răspunse franc:

— Loyal Hansen a sunat de două ori, părea nerăbdător să vorbească cu J.R.

— Bine… începu Jock.

Înainte să poată continua, ușa se deschise și J.R. păși înăuntru, plin de voie bună și zâmbind.

— Bună dimineața, tată. Doamnelor. Sper că nu v-am făcut să așteptați?

Trecu pe lângă ei și intră în biroul lui, aruncându-și sombreroul alb pe canapeaua de piele. După el intră Jock, închizând ușa.

— Nu mă așteptam să te văd aici în dimineața asta, tată. Nu-i căldura asta ceva îngrozitor? Cred că ar fi mai bine să te întorci la ranch, unde-i mai răcoare, și mai confortabil.

— Am o problemă.

J.R. se așeză la birou, își adună laolaltă vârfurile degetelor, formând o clopotniță și se adresă tatălui său:

— Timpul meu e timpul tău, tată.

Jock luă loc într-un scaun, își puse cizmele pe marginea biroului lustruit al lui J.R., ca și cum și-ar fi stabilit propria autoritate.

— Speram să am șansa de a vorbi cu tine seara trecută. În secret.

— Am avut o ședință lungă cu câțiva dintre băieți, spuse J.R., fără să clipească. Primul lucru pe care l-am știut a fost că era prea târziu ca să conduc înapoi la Southfork.

J.R. apăsă pe butonul interfonului:

— Care dintre dumneavoastră, doamnelor, a făcut cafeaua

în dimineața asta?

— Eu am făcut-o, spuse Connie.

J.R. se simți ușurat.

— Bine, adu-ne două căni, dacă nu te deranjează. Închise interfonul și apoi continuă. Am rămas la Fairview și am dormit bine. Este încă pe departe cel mai bun hotel din oraș.

Jock privi amenințător, începu să vorbească, dar se opri când intră Connie cu cafelele. Așteptă să plece, înainte de a continua.

— N-am făcut tot drumul până aici ca să discut unde ți-ai petrecut noaptea sau cum ai dormit.

J.R. gustă cafeaua. Era fierbinte, tare, satisfăcătoare: îl făcu să uite porcăria pe care o băuse mai devreme la Kristin.

— O.K. Ce problemă ai cu mine?

Sună interfonul. J.R. răspunse:

— Da?

Era Kristin.

— Loyal Hansen la telefon. E a treia oară când sună.

— O să-l sun eu.

Închise și se întoarse spre Jock.

— Ce spuneai, tată?

Jock ezită.

— Loyal Hansen ăsta e un expert în petrol pentru străinătate, dacă-mi amintesc bine.

— M-a căutat să fac o mică investiție peste ocean.

— Peste ocean! Dar taxele de import? Ai idee cât ridică astea prețul pe baril?

— Păi știi, tată, dacă găsești petrol acolo, poți să-l vinzi acolo. Lumea e mare și cererea de petrol crește în fiecare zi.

Jock încercă să răspundă, dar avea alte probleme, mai presante, în minte.

— J.R., unde sunt hârtiile acelea pentru mine, să le semnez?

— Hârtiile?

— Da, la naiba! Ți-am spus să pui la punct un fond de asigurare pentru fosta mea nevastă. Asta a fost acum câteva săptămâni. Ce te-ai tot câcâit atâta, băiatule?

— Păi, tată, când mi-ai spus să fac asta, nu erai chiar în formă, îți aduci aminte. Toate au trecut. Acum te simți excelent. Ai trimis cecuri pentru îngrijirea Amandei la instituția aceea. Nu văd nevoia de a schimba într-un fel lucrurile.

Jock își aduse picioarele înapoi pe podea și se aplecă înainte cu fața hotărâtă și ochii sticlind.

— J.R., aici e ceva pe care ai face bine să-l înțelegi ca lumea. Amanda a fost prima mea nevastă, chiar dacă numai tu și cu mine știm despre asta. A fost una din femeile din viața mea – și una importantă în vremea aceea. Am avut grijă de ea și o mai fac încă. Acesta este un Ewing, care face pentru femeile din viața lui tot ceea ce trebuie să facă. Mă auzi, băiete?

— Te aud, tată.

— Bine. Atunci pune-o pe Kristin să-i aducă aici pe contabili și pe avocatul meu, Harv Smithfield. Vreau sa vină aici chiar acum. Se pare că trebuie să rezolv singur această problemă.

— Ei, tată, ți-am spus că e în curs.

— În curs? Atunci hai să aruncăm o privire pe hârtii.

J.R. își cântări cu grijă răspunsul.

— O.K., tată. Trebuie să recunosc. Te-am mințit prima oară. Chiar de prima oară.

— Ai mințit? De ce?

— Pin cauza mamei. Poate nu-i treaba mea că ai mai fost însurat înainte. Dar nu pot, să-mi înăbuș sentimentul că uneltesc în spatele mamei mele.

Jock îngheță. Se văzuse întotdeauna un om integru, onest, un om care face lucrurile pe față, în văzul tuturor. Dar asta…

— Continuă, spuse el.

— I-ai spus mamei despre asta?

— Nu pot să spun că da. Niciodată nu mi s-a părut că e momentul potrivit.

— Atunci, tată, dacă vrei să duc înainte afacerea asta și s-o țin ascunsă de mama, așa voi face, deși trebuie să spun că e nefiresc.

Jock se ridică.

— Ai dreptate, fiule. N-am fost corect cu Miss Ellie. Am să-i spun astă-seară. Las-o baltă până atunci.

Și ieși, cu umerii înalți și țepeni, cu spatele drept.

J.R. scoase un oftat de ușurare. Câștigase ceva timp. Timp în care să se gândească cum să definitiveze această problemă, cum s-o folosească în eventualul lui interes.

• Capitolul 3

Joshua Tree era un restaurant mexican, la numai câteva clădiri de Compania Ewing. Aici, printre picturi murale viu colorate, cu scene din viața mexicană, într-o încăpere mare sub cerul liber, înconjurată de ghivece cu plante și de flori proaspăt culese, Pam Ewing, soția lui Bobby, lua masa cu Miss Ellie. Începuseră cu *Margaritas,* urmată de *guacamole* și *chile rellenos.* Când sosi cafeaua, Miss Ellie terminase de dezvăluit detaliile vizitei ei la doctorul Danvers.

Pam, cu o expresie încruntată pe fața ei de obicei deschisă, luă mâna soacrei într-ale ei.

— Ce-a mai urmat?

— Am continuat să mă duc la consult și m-am controlat frecvent.

— Asta nu pare așa de greu.

Cuvintele nu-i arătau pe deplin îngrijorarea adâncă. De când se măritase cu Bobby, Pam o cunoscuse pe Miss Ellie ca pe o femeie puternică și curajoasă, de nădejde la necaz, întotdeauna iubitoare, cu un profund și continuu respect față de ceilalți. Ajunsese s-o admire și s-o invidieze pentru felul ei atât de realist de a privi viața. Gândul că Miss Ellie ar fi bolnavă, nu-i trecuse niciodată prin minte. Vigoare și energie, o puternică forță a vieții erau calitățile care o distingeau pe bătrâna femeie. Posibilitatea de a fi doborâtă de cancer, chiar de a muri, era un gând atât de uluitor și terifiant încât îi bloca mintea. Vocea îi izbucni când vorbi din nou:

— Totul va fi bine!

Miss Ellie aproape zâmbi.

— Va trebui să așteptăm și să vedem.

— Sunt sigură de asta.

— Sper să ai dreptate. Am atâtea motive să trăiesc. Copiii mei, nepoții mei, nepoții pe care tu și Bobby ai să ni-i dai într-o zi…

Pam se abținea să nu plângă.

— Jock știe?

— Nu vreau să știe.

— Dar e soțul tău. Nu are dreptul să știe? N-ar vrea să știe?

— Bărbatul ăsta arată mai bine ca alții mai tineri, spuse ea cu o amărăciune crescută. Pare mai înalt, mai slab, nicio uncie de grăsime pe el. Știu cum admiră Jock frumusețea – pe pământ, în cer, la animale și la femei. Ticălosul ăsta bătrân are încă un ochi ascuțit pentru o femeie frumoasă. Cum pot să-i spun că poate am nevoie de operație, că aș putea fi desfigurată?

— Te iubește, Miss Ellie. Totul va fi bine. Trebuie să fie.

— Bine! Poate. Dar dacă se îndepărtează de mine? Gândul ăsta mă îngheață.

— Nu…

— Frica mea cea mare este că Jock nu va fi niciodată capabil să mă mai accepte. Niciodată n-o să mă mai iubească. Nu cred că aș putea suporta să-l pierd pentru asta.

Pam se cutremură și-i strânse mâna lui Miss Ellie de parcă ar fi câștigat putere de la cealaltă femeie.

— Mi-ai spus odată că mariajul tău cu Jock s-a bazat pe onestitatea unuia față de celălalt. Acum, poate mai mult ca înainte, trebuie să vă dovediți unul altuia dragostea.

Miss Ellie închise ochii și rămase așa o clipă fără de sfârșit. În sfârșit, privi iar la Pam și un zâmbet slab îi alunecă pe buze.

— Bineînțeles că ai dreptate, draga mea. Niciun bărbat pe care l-am cunoscut vreodată n-a fost mai puternic. Poate face față la orice va interveni.

— La fel și tu.

— Sper să ai dreptate.

Miss Ellie își retrase mâna.

— Astă seară. Voi încerca să-i spun astă seară. De fapt asta voiam să fac de la început.

•

În acea seară, în răcoarea datorată aerului condiționat de la Southfork, Jock o conduse pe Miss Ellie în sufragerie și închise ușa, să nu mai intre restul familiei.

— Miss Ellie, anunță el oficial, vreau să-ți vorbesc.

— Și eu vreau să-ți vorbesc, Jock.

Fața lui căpătă o expresie de evidentă ușurare.

— Bine, atunci dă-i drumul. Ce ai în gând, Miss Ellie?

— Nu, mai întâi spune tu.

— Nu-i nicio problemă. Indiferent de ce am de spus, mai poate să aștepte.

— Jock, spuse ea cu o voce moale, joasă, dar care – el o știa atât de bine – avea duritatea oțelului, indiferent de ce ar fi, dă-i drumul.

Dând din cap, Jock se întoarse și începu să amestece într-un pahar înalt niște martini. Ea îl privi mult timp.

— Continuă să amesteci băuturile astea, spuse ea în final, și ai să obții spumă.

— Cum? Jock aruncă o privire iute, nesigura, peste umăr. Adevărat. Recunosc că s-a și făcut. Umplu două pahare și-i duse neveste-sii unul.

Ea sorbi și-i spuse că era minunat

— Te ascult, Jock.

El dădu o dată din cap ca și cum ar fi vrut să prindă curaj.

— Miss Ellie, cred că atunci când un bărbat și o femeie au fost căsătoriți de atâta vreme ca noi pot să-și dea seama când ceva nu merge…

Ea îl privi peste pahar.

— Ai dreptate. Cred că ascundem ceva unul față de celălalt.

— Am văzut asta pe fața ta.

— Jock – voiam să-ți vorbesc.

— Nu se poate ține nimic secret față de tine. Ești a naibii de vicleană. Te-ai fi prins chiar fără să-mi dau seama.

— Sau invers.

— Problema este că n-am știut niciodată cum să-ți spun. De o sută de ori eram cât pe ce să o fac, dar n-am avut curajul.

Miss Ellie clipi. Era clar că Jock nu știa nimic despre vizita ei la doctorul Danvers. Era tulburat de altceva.

— Nu te simți bine, Jock?

— Eu? Să nu mă simt bine? La naiba, nu, Miss Ellie. Am avut întotdeauna constituția unui cal.

— Nu întotdeauna, Jock, îi aminti ea cu blândețe.

— Ei, acum, necazul ăsta mărunt pe care l-am avut cu inima nu face nici cât o ceapă degerată.

Miss Ellie se îndreptă de spate.

— Bine, dacă nu ești bolnav, atunci ce este, Jock? M-ai făcut să mă sperii de moarte.

— Am ceva să-ți spun.

— La naiba, omule, doar nu crezi că știu despre ce este vorba? Ce te tot ascunzi după deget? Spune ce-i!

— Despre Amanda – vorbi el sugrumat.

— Amanda?

— Iată că am așteptat patruzeci de ani, n-am vrut să știi și totuși trebuie să-ți spun până la urmă.

— Jock, nu înțeleg o vorbă din ce spui. Cine este această Amanda despre care vorbești?

— Miss Ellie – își umplu el plămânii cu aer – încerc să-ți vorbesc despre prima mea nevastă.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Prima ta nevastă?…

— Da, la naiba. Înainte de a te întâlni am fost însurat și am divorțat. Cu mult înainte de a te întâlni. Numele ei era Amanda.

Miss Ellie își simți încheieturile blocate. Gâtul i se umflă. Resentimentul deveni supărare și supărarea mânie fără frâu. Ochii i se umplură de lacrimi și puse paharul alături, de frică să nu-l scape. Sau să nu-l arunce în fața lui Jock.

— Despre… șopti ea subțire – ce vorbești?

— E aproape ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Parte dintr-un vis. Sau dintr-un film pe care l-am văzut odată. Demult, când am fost la vânătoare cu băieții, un locuitor al

pădurii mi-a expediat un glonte și pe moment n-am fost sigur că era adevărat. Așa mi se întâmplă când mă gândesc la Amanda. Mi-am dat seama că am o obligație față de ea…

— Obligație! aproape urlă Miss Ellie.

— Problema e că nu e sănătoasă, Miss Ellie. Mintea ei n-a mai lucrat la scurt timp după ce ne-am căsătorit. În final, doctorul mi-a sugerat să divorțez. A spus că nu sunt speranțe să-ți revină, că va fi întotdeauna bolnavă, totdeauna o invalidă, nu va mai fi o persoană întreagă. Trebuia spitalizată și de atunci eu i-am plătit taxele de sanatoriu. Ei bine, când am fost împușcat, m-am gândit că dacă mi se întâmplă ceva ar trebui să existe un fel de fond care să continue plățile pentru Amanda. Trebuia să vorbesc mai întâi cu tine, Miss Ellie.

Mânia se adunase în ea ca un fulger venind din orizontul apropiat, adunând putere, fără control. Se ridică, și o clipă lungă Jock se gândi că era gata să-l lovească.

— Ai divorțat de o femeie pentru că era bolnava? strigă ea. I-ai întors spatele când avea mai multă nevoie de tine?

— Miss Ellie, doctorul a spus…

— Nu-mi pasă ce-a spus doctorul.

— Credeam că așa va fi mai bine.

— Și mi-ai ascuns asta tot acest timp, toți acești ani?

— Voiam să-ți spun. Crede-mă. Dar mi-era frică să nu te pierd. Să nu te ia Digger. Umbla după tine și eu nu eram sigur că ai să mă mai primești.

Vorbele ei erau pline de indignare:

— Ce ai mai ținut secret față de mine? Credeam că aveam o căsătorie bazată pe onestitate, pe încredere. Acum descopăr că am trăit pe o minciună toți anii ăștia.

— Miss Ellie, asta a fost tare de mult.

— Ce contează timpul? Ai părăsit-o atunci. Te-ai descotorosit de o femeie bolnavă. Spune-mi, Jock, dacă eu mă îmbolnăvesc, ai să te descotorosești și de mine? Ai să pleci și ai să mă lași singură? Se repezi înainte și fugi din cameră.

Jock, singur și năucit, trăia o teamă mai mare decât trăise vreodată până atunci.

• Capitolul 4

În camera de zi, lui J.R., Sue Ellen, Bobby, Pam și Lucy, nu le scăpaseră vocile supărate din sufragerie. Dacă nu putuseră auzi cuvintele, nu era nicio îndoială în privința tonului acuzator folosit de Miss Ellie. Și acum o vedeau ieșind furtunos și urcând hotărâtă scările.

— Ce-a fost asta? întrebă Bobby, fără să se aștepte le ceva bun.

— Mă depășește, spuse J.R., convins că știa motivul certei, îngrijorat totuși să nu fi mers prea departe în încercarea de a-l manipula pe taică-său în propriul lui interes.

Lucy vorbi speriată:

— N-am auzit-o niciodată pe bunica să vorbească așa înfuriată. Ce credeți să-și spuneau?

— Nu știu, spuse Bobby. J.R., ai vreo idee despre ce e vorba?

J.R. ridică inocent din umeri.

— Ce-ați auzit voi, am auzit și eu.

Răspunsul nu satisfăcu pe nimeni.

— Poate, spuse Bobby, ar fi mai bine să vorbesc cu tata.

— N-aș face asta dacă aș fi în locul tău, sugeră J.R., blajin.

Bobby îi întoarse observația:

— Dar eu nu sunt tu! Și se îndrepta spre sufragerie.

— Pam, spuse Lucy, vizibil îngrijorată, ce crezi?

— Sunt sigură că se va rezolva totul, indiferent de ce nu merge.

— Sigur că și eu sper asta. Am simțit că se scurge viața din mine când bunicul și bunica au început să se certe. Tot în ceea ce am crezut, și încă mai cred, se urată a fi altfel.

Pam își trecu brațul peste umărul lui Lucy, încercând să-i insufle o încredere pe care nu o avea nici ea.

În sufragerie, Jock termina un pahar și își turna altul, apoi trase o dușcă zdravănă. Își aprinse o țigară, trase adânc și începu să tușească.

— Țigările astea pot fi fatale pentru un om care a suferit un

atac de inimă, tată, spuse Bobby.

Jock răspunse fără să se întoarcă.

— Unele lucruri sunt mai fatale pentru un om perfect sănătos decât puțin tutun.

Dădu paharul cu martini pe gât și se duse după altul.

— Vrei să te apuci de una din băuturile acelea demodate de care vorbesc bătrânii, tată? Niciodată n-am știut că martini era băutura obișnuită pe câmpurile de petrol.

— La naiba, băiete, nu-mi da tu mie lecții!

— Îmi pare rău, dacă așa ți s-a părut. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mormăi Jock. Nu, la naiba! Trase iar îndelung din țigară și apoi o aruncă în scrumieră.

— La naiba, Bobby, am fost însurat cu femeia asta de o groază de ani și sunt momente în care nu înțeleg nimic din ce gândește sau vrea. Jock își rotea coama albă dintr-o parte în alta. N-am știut niciodată ce vor femeile.

Bobby zâmbi:

— Și acum, când ai aflat, tată, ții secret față de noi, ceilalți?

Jock se încruntă puțin și se întoarse. Dar senzația de resentiment începea să-l părăsească și începu să se gândească cum să dreagă lucrurile între el și Miss Ellie.

Bobby rămase cu taică-său, cam o jumătate de oră, conversația lor pierzându-se în nimicuri, până ce, în final, se retrase. Mai târziu, în acea seară, când el și Pam se pregăteau de culcare, discutară despre ce răsuflase până la ei din toată povestea asta.

— Miss Ellie e încă singură în dormitorul ei? întrebă Pam.

— Așa se pare. Și tata se pare că s-a culcat jos, în sufragerie. Își caută un alt atac de inimă în fumat și în băut.

Pam își scoase chiloții și-și puse o cămașă de noapte transparentă ca o ceață. De la locul lui, dintr-un scaun moale, de la celălalt capăt al camerei, Bobby observă încă o dată pentru el însuși, ce splendidă era nevasta lui: cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Se ridică în picioare.

— N-ar trebui să-i spui ceva lui Jock? întrebă ea, începând

să-și perie părul lucios. Să-i amintești că-și face rău?

— I-am spus. Dar să vorbești cu tata când are o ieșire violentă ca asta, e ca și cum ai încerca să-l convingi pe un taur nebun să fie calm și rezonabil.

Ajunse în spatele lui Pam, care stătea la masa de toaletă, și-și puse ușor mâinile pe umerii ei. Căldura pielii ei delicate începu să-i curgă prin vine. O sărută ușor pe ceafă. Ea se cutremură.

— Bobby, spuse ea moale, punând peria la o parte, cred că sunt cumva răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat. Eu și Miss Ellie am luat masa împreună astăzi. Mi-a spus ceva din intimitățile ei și eu i-am spus că nu trebuie să țină secret față de Jock.

Bobby se ridică, iar ea se întoarse cu fața la el, înconjurându-i pieptul cu brațele. Corpul lui era ferm, puternic, fără o uncie de carne în plus. Niciun bărbat n-o excitase așa ca bărbatul ei cel chipeș, niciun bărbat n-o iubise mai mult. Sau nu-l iubise mai mult, își spuse ea ca pentru sine.

— Ce intimități? întrebă el. Ce poate fi așa grozav ca mama să-și piardă firea în felul ăsta? Miss Ellie aproape întotdeauna se controlează, întotdeauna stăpânește situația. E cea mai puternică, cea mai de nădejde persoană pe care am întâlnit-o.

Pam își reprimă impulsul de a-i spune lui Bobby ce știa.

— Nu știu, dar văd că e aproape la pământ cu nervii. Aproape orice o scoate din sărite.

— De ce?

Pam ezită, apoi își dădu seama că nu putea păstra secretul lui Miss Ellie pentru ea:

— Și-a descoperit un dul la sân.

Bobby păși înapoi ca lovit, și fața lui își pierdu orice culoare. Ochii îi sticleau de parcă nu se mai controla.

— Oh, Dumnezeule, o tumoare?

— Examinarea preliminară a doctorului Danvers nu indică o tumoare. Se pare că nu este nimic serios – benign. Dar mama ta e convinsă că e o tumoare și că e ceva serios.

Bobby se întoarse.

— Dar dacă ar mai consulta un medic?

— Se pare că s-au făcut toate testele posibile din acest punct de vedere. E doar o problemă de așteptare și Miss Ellie se controlează frecvent.

Bobby se așeză pe marginea patului, cu fața îngropată în mâini. Pam veni la el, apăsându-și obrazul de pieptul lui puternic. El o îmbrățișă și stătură așa, înlănțuiți, mult timp, fără să spună o vorbă. Apoi, Bobby se smulse.

— Nu cred, spuse el. O cunosc pe mama, trebuie să fie ceva mai grav.

— La ce te gândești?

— Trebuie să se fi întâmplat ceva ce noi nu știm care s-o scoată din fire în halul ăsta. Poate că lucrurile s-au combinat. La naiba, aș vrea să pot face ceva…

— Dar, Bobby, părea atât de îngrijorată azi după-amiază de felul în care va primi Jock vestea asta…

— Nu înțeleg de ce. El o iubește și ea știe asta.

— Bobby, spuse ea moale, uneori femeile cred că pentru a-și putea păstra bărbații trebuie să fie perfecte. Întotdeauna perfecte.

Bobby își frământa mintea.

— Poate că e timpul ca ele să înțeleagă că un bărbat poate iubi atât de mult o femeie încât nimic să nu aibă importanță. Numai ca ea să fie în viață și să fie cu el.

Ea porni spre el, conștientă până la ultima fibră a ființei că acum el vorbea pentru ea. Plină de dragoste și afecțiune, veni în brațele lui și se sărutară.

— Nu s-ar putea întâmpla nimic care să mă împiedice să te iubesc, spuse el.

— Oh, Bobby, mă faci așa de fericită. Te iubesc atât de mult și vreau să-ți dau tot ce dorești.

El o așeză pe pat, mângâind-o ușor.

— Îmi dai, îi șopti el în păr. Tot ce am dorit vreodată.

• Capitolul 5

Sue Ellen își aplica machiajul ca o femeie ce părea

dezinteresată de aspectul ei. Fața ei era o succesiune de contradicții: frumusețea deschisă a Reginei Frumuseții de la Mardi Gras era umbrită de o îngrijorare adâncă, de o suspiciune ostentativă, intermitentă; vulnerabilitatea și neajutorarea fizică a unei vrăbii, combinată cu senzualitatea plină a unei grădini tropicale care răspândește mirosuri grele, puternice. Satisfăcută de opera ei, se mai privi o dată în oglindă, cu o expresie plată în ochii mari, surprinzător de mohorâți. Se ridică în picioare și-și puse jacheta scurtă, tricotată, care-i completa costumul roz pe care-l alesese să-l poarte. Purta un singur lănțișor de aur, lucrat cu grijă și foarte scump, care-i completa toaleta.

În spatele ei, J.R. își continua complicatul ritual de alegere a unei cravate care să-i completeze eleganța gentilă. Fiecare cravată pe care o alegea părea să aibă ceva ce nu mergea, și le arunca una după alta, cu o exasperare crescândă, ca cineva care știa ce voia și nu făcea concesii.

— Ce faci la noapte? îl întrebă Sue Ellen cu o voce fără expresie și culoare, ce putea fi suspectată doar de politețe, fără să-i pese într-adevăr de răspunsul soțului el. Politețe verbală ce mai ținea o căsătorie, care, de altfel, o ducea de râpă din cauza egoismului și al disprețului reciproc.

— La noapte? Se duse după altă cravată. Blestemate cârpe, toate arată de parcă ar fi fost purtate.

— A fost o adevărată explozie din partea lui Miss Ellie, ceva care nu i se potrivește, nu-i așa?

— N-aș putea spune. Uită-te la pata asta de grăsime! Ar trebui să aibă cineva grijă aici și de cravatele omului.

— Te gândești că eu, presupun, spuse ea încet. Apoi, cu voce tare: Nu cred că am mai auzit-o pe Miss Ellie vreodată să ridice așa vocea la Jock.

— Este una care are o tăietură în ea, de-a dreptul terminată. O s-o arunc, lucrurile astea întotdeauna trebuiesc aruncate.

Din cealaltă parte a camerei, Sue Ellen își măsură soțul cu ochiul expert al unui arbitru la prezentarea taurilor: lat în umeri, piept adânc, gât gros, prezență acceptabilă. Dar încă

ceva, neimportant, își aminti ea: emoțional zero, conștiință umană zero, compasiune zero. Era evident că J.R. Ewing reușea să existe într-o lume plină de alte ființe umane, fără să se preocupe sau să-și facă griji pentru niciuna din ele, exceptându-se pe sine însuși.

Și, ca pentru a-i confirma gândurile, își înjură colecția de cravate care atârnau – cu model, fără, cu dungi, tricotate – manifestându-și dezaprobarea față de toate.

Ea zâmbi fără veselie, cu imensii ei ochi albaștri mohorâți și cuprinși de durere.

— Știi despre ce-a fost vorba, nu-i așa?

— Ce te face să crezi asta?

— Crezi sau nu, J.R., ca soția ta, mă interesează totul despre tine. Ți-am încredințat viața mea, ca să zic așa, și mă întreb: „Care-i resortul acțiunilor lui J.R.?”

— Și n-ai descoperit nimic satisfăcător, draga mea?

— Departe de a fi satisfăcător. Am adunat informații și urmează să trag concluzii grave. Ești un caz singular, J.R.

— O iau ca un compliment.

Aruncă altă cravată, dezgustat.

— Nu mi-ai răspuns totuși la întrebare. Ce te face să crezi că eu aș ști de ce s-au dondănit mama și tata?

— Pur și simplu pentru că știu cine este J.R. Am văzut cum ai evitat aseară să răspunzi direct la întrebările lui Bobby.

Buzele lui J.R. se întinseră schițând un zâmbet lipsit de umor, mușcător, malițios.

— Scumpa, scumpa mea. Se vede că nu te-ai mai dus la psihanalist. Cum îl cheamă? Oh, da, doctorul Ellby.

Ea îi ignoră observația.

— E ceva serios, nu-i așa? între Jock și Miss Ellie vreau să spun.

El îi susținu o clipă privirea, apoi se întoarse la cravatele lui, ca la un pat cald și confortabil după o noapte furtunoasă.

— Nu mă așteptam să-mi răspunzi, spuse ea calm. Ar fi fost prea generos din partea ta, prea mult ar fi semănat cu atitudinea unui soț normal față de soția lui. Apoi se cutremură: Este totuși o perspectivă fascinantă. Dar dacă Jock

și Miss Ellie aveau într-adevăr un necaz mare, personal? Dacă voiau să se despartă? Dacă au mers atât de departe încât să ajungă la divorț? Sue Ellen își dezveli dinții albi, perfecți. Te-am prins, J.R.? Te gândești la prețiosul tău imperiu Ewing fragmentat și rupt în bucăți într-o dispută pe avere. Puterea ta redusă la proporții mai rezonabile. S-ar putea chiar să trebuiască să alegi între Southfork și Ewing Oil sau oricare alte bunuri ale familiei. S-ar putea chiar să nu mai fii un mare magnat, ci doar un mic milionar din Texas, fără să te mai poți băga, ca un grangure, în plăcinta oricui. Asta te-ar putea aștepta, dragul meu, să devii un oarecare.

— Ce părere ai de asta? și J.R. ridică o cravată cu dungi s-o examineze.

— Foarte frumoasă.

El și-o aranjă la gât, apoi începu să-i facă cu grijă un nod adecvat.

— Știi, Sue Ellen, ai tendința să te avânți prea departe și prea repede. O mică ceartă între niște oameni căsătoriți de patruzeci de ani nu înseamnă un divorț sau o luptă pentru avere. Ewingii sunt încă uniți, după cum se spune. Ewingii sunt o familie. Și ia aminte: ești aici numai pentru că așa le place tatălui și mamei mele.

Fără un cuvânt, Sue Ellen porni spre ușă. Vocea lui o opri.

— Apropo, după ședința de terapie, dacă creierul tău nu e prea gol ca să-ți amintești, oprește-te la magazin și comandă-mi o duzină de cravate.

•

De la Southfork, Sue Ellen șofă iute și direct spre Braddock. Acolo intră la Mitzi's Coffee Shop și luă loc la o masă liberă. Își făcea de lucru cu a doua cană de cafea și a patra țigară când intră un cowboy, îndreptându-se direct spre tejghea. Ea îl recunoscu imediat! – Dusty Farlow, o frumusețe fără de pereche, cumva sensibilă și aspră în același timp. Un cowboy cu alură de poet, cu un aer puțin pierdut, de parcă ar fi apărut printr-o eroare cosmică. Zâmbi și luă loc la bar și chiar de la distanța aceea, Sue Ellen îi răspunse, nerăbdătoare, să-i întoarcă zâmbetul.

— Încă o cafea, doamnă Ewing?

Vocea o făcu pe Sue Ellen să se întoarcă și o privi în față pe picoliță.

— Da, vă rog.

Picolița turnă și se retrase.

De la bar, Dusty auzise schimbul de vorbe și se răsuci pe scaun. O privi pe Sue Ellen cu o plăcere evidentă și se ridică, îndreptându-se spre ea.

— Sue Ellen spuse el zâmbind larg, scoțându-și pălăria Stetson cu o mișcare grațioasă.

— Bună, spuse ea ezitând.

— Pot să-ți țin de urât? Dacă nu deranjez. Dacă nu aștepți pe cineva…

— Te rog, ia loc.

Apăru picolița cu meniul. El îl puse alături.

— Nu mi-e prea foame în dimineața asta. Poate niște cafea și o porție dublă de pâine prăjită cu unt, plus niște jumări, șuncă, niște cartofi prăjiți și ce se mai poate găsi pe aici.

Picolița plecă.

— Bineînțeles că sunt surprins să te văd aici, spuse el.

— Eu nu sunt surprinsă să te văd.

— Nu ești?

— Știu că vii aici adeseori.

— Știi! O expresie de încântare îi încreți ochii. Asta e ceva ce mă bucură foarte mult să aud.

Sue Ellen își feri privirea. Ochii îi străluceau acum, o licărire de bucurie anticipată. Dar îi era și teamă, de parcă era gata să intre într-o lume stranie, schimbată, o lume plină de iminente pericole și de iminența morții.

— Am avut o conversație atât de plăcută la rodeo, spuse ea. M-am gândit la tine, am vrut să mai vorbesc cu tine. Dar acum nu știu ce voiam să-ți spun.

— Și eu am vrut să iau legătura cu tine, dar n-am vrut să-ți creez probleme, telefonându-ți la ranch.

— Înțeleg. Dar ai fi putut să o faci. Nu ești chiar nimeni acolo. Familia ta stăpânește Southern Cross Ranch și asta te pune pe picior de egalitate cu Ewingii.

El se dădu mai aproape.

— N-am plănuit să mă vizitez cu nimeni dintre Ewingi. Exceptându-te pe tine, Sue Ellen. Numai pe tine voiam să te văd.

— Dusty, nu vreau să-ți faci o părere greșită despre mine, despre noi…

— Mai doriți cafea, doamnă Ewing?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să plec.

Picolița se grăbi să plece.

— Cel puțin ține-mi de urât până-mi termin micul dejun, spuse Dusty.

Ea privi grămada de farfurii din fața lui.

— Nu știu, am o întâlnire în Dallas. Ai aici mâncare cât să hrănească o armată.

El râse.

— Numai câteva minute.

Se apropie și îi luă mâna. Ea ezită.

— Nu cred că ar trebui. Și se lăsă să alunece la loc.

— Nu m-ai întrebat de ce m-am dus să lucrez la Funt Ranch, în loc să călătoresc, cum făceam de obicei.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse ea, ca din întâmplare. Mințea, și amândoi știau asta.

— Vrei niște ouă? întrebă el, zâmbind.

Ea dădu din cap.

— Niciodată nu mănânc multe ouă, se confesă el.

Sue Ellen își încruntă sprâncenele.

— Atunci de ce le-ai comandat?

— Crezi ori nu, vederea ta m-a făcut să-mi fie foame, mai foame ca niciodată.

Subînțelesul vorbelor lui nu-i scăpase, dar refuză să-l interpreteze în vreun fel. Sub masă, totuși, un picior frumos începuse să tremure.

• Capitolul 6

Magazinul central era așezat în cartierul de jos al

Dallasului. Aici, magazine ieftine de mobilă vindeau seturi complete de dormitoare, pentru mai puțin de o mie de dolari. Aici nu se vedeau ghete lucrate manual, sau curele, nici costume de șase sute de dolari, nici pălării Stetson de o sută. Era o parte din Dallas pe care nimeni din cei ce călătoreau în interes de afaceri nu o vizita niciodată, o parte a orașului care-i interesa doar pe cei ce desfăceau mărfuri de stat, pe cei ce distrugeau ce era vechi și construiau, oameni care făcuseră averi din proprietăți și construcții ieftine. Aici hotărâse Alan Beam să-și amplaseze birourile centrale.

Lucrătorii ridicau un stindard în formă de stea. În roșu, alb și albastru se putea citi: DESEMNAȚI-L PE CLIFF BARNES PENTRU CONGRES. Prea multe cuvinte, neîndemânatic legate între ele, deduse Alan. Dar el concepuse mesajul în dorința de a-l flata pe Barnes; și acest scop era mai important decât o lectură ușoară. Alan își alesese o poziție strategică în colțul de la marginea trotuarului și dirija lucrătorii. Când drapelul fu așezat în centru, la înălțimea potrivită și fu bine fixat, Alan se simți plin de satisfacție; era pe drumul cel bun.

O fată frumoasă, pe nume Celia, ieși din magazin. Era unul din voluntarii pe care-i înregimentase Alan în ceea ce el definise a fi „Cauza sacră”. Celia avea mâinile pline de reclame cu „Alegeți-l pe Cliff Barnes pentru Congres”. Îi arătă una lui Alan.

— Vă place, domnule Beam?

El examină reclama, apoi îi adresă cel mai cuceritor zâmbet:

— E valoroasă, scumpa mea.

Îi atinse obrazul, ocrotitor, într-o surprinzătoare intimitate, ce anunța plăcerile ce vor veni, ca o chemare.

— Spune-mi Alan, dragă. Toți suntem parteneri în strădania asta sacră.

Încântată și măgulită, conștientă de viitorul ei luminos dacă adera din fazele preliminare la echipa lui Cliff Barnes, cu capul plin de imaginea zilelor fermecătoare și nopților senzuale în capitala națiunii, Celia își continuă drumul, murmurând numele lui Alan.

Alan uită imediat de ea și începu să caute un telefon prin apropiere. Erau atât de multe detalii de pus la punct. Un om tânăr și ambițios, nu-și poate permite nicio pauză. Oricum, nu așa devreme în timpul zilei.

•

J.R. stătea singur la uriașa masă de conferință din biroul său. În fața lui stăteau împrăștiate buletine geologice marine, registre, un studiu de fiabilitate economică, toate referitoare la forările din Asia de Sud-vest. Studie un buletin cu un interes mai mare decât de obicei. Scufundat în informații, nu observă când intră Kristin purtând o tavă cu masa de prânz.

— Pariez că ești efectiv înfometat, J.R., spuse ea cu o veselie studiată de stewardesă, încercând să se pună în cea mai favorabilă lumină.

El făcu nepăsător un semn cu mâna.

— Pune-l pe birou, scumpo.

Continuă să citească.

— Dar, J.R., trebuie să iei o pauză, să mănânci ceva bun.

El puse buletinul alături și o examină de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Kristin, sunt două funcții importante pe care le îndeplinești în viața mea. Una din ele este să-ți faci bine serviciul, ca cea de-a doua secretară a mea. A doua se realizează în patul acela frumos din apartament. Am o mamă și o nevastă; ele au mare grijă de sănătatea mea.

Tocmai când ea încercă să răspundă, sună telefonul. Fără să se gândească, Kristin se îndreptă spre el. Mâna lui se opri pe a ei. Vocea îi era dură și neînduplecată:

— Asta este o linie privată, Kristin. Se pare că o păpușă dulce ca tine pricepe mai greu anumite lucruri. Un telefon privat înseamnă *privat,* înțelegi! Este doar pentru urechile mele.

— J.R., se luptă ea să nu-și piardă controlul, ești cu siguranță cel mai mare…

Zâmbetul lui fu aspru și încrezut.

— Știu. Multă lume m-a caracterizat astfel. Acum du-te înapoi la biroul tău. Desigur că ai de lucru.

În timp ce pleca, J.R. urmări cu privirea unduirea fundului ei rotund. Merita, își spuse el, s-o ai alături pentru frumusețea asta perfectă. Ridică receptorul.

— J.R. Ewing.

Alan Beam începu să vorbească fără să se prezinte:

— Voiam doar să-ți spun că suntem pregătiți pentru treabă, J.R.

— Nu mă așteptam la altceva.

— Barnes pentru Congres! Poți să crezi asta? Cliff începe să muște momeala.

— Asigură-te că o să-l ai tot timpul în cârlig.

— Asta e ușor. Am adunat un grup de voluntari înflăcărați. Toți nechează, gata să treacă la treabă. Și reclamele s-au tipărit toate și se distribuie. Suntem pe drumul cel bun.

— Apropo de voluntarii ăștia ai tăi. Nu le permite ca fie prea înflăcărați!

— Îi țin bine în frâu.

— N-aș vrea prea mult entuziasm, ca să nu scăpăm lucrurile din mână. Asigură-te că n-o să fie ales Cliff Barnes pentru Congres sau pentru orice altceva.

— Ai încredere în mine, J.R.

— Nu reușesc când am încredere în oameni, Alan. Amintește-ți asta.

— Totul e să muște momeala, J.R.! Toată campania se va transforma într-o mascaradă fără fonduri. Și tu ești singura sursă a acestor fonduri.

— Sună bine. E timpul să iei contactul cu omul nostru. Să-i dai cu momeala pe la nas. Să-i aduci la cunoștință ce susținător important îi ești.

— Mă întâlnesc cu el mâine.

— Asta-i foarte bine, Alan. Mi-ai luminat considerabil ziua. Ține-mă la curent.

Puse receptorul în furcă fără niciun alt cuvânt. Câteva secunde mai târziu, Kristin reveni.

— Un apel de peste ocean pe linia întâi.

J.R. se apropie de celălalt telefon. Observase că Kristin rămăsese în birou, închizând ușa după ea și se hotărî s-o lase

să stea. Era, la urma urmelor, o piesă de decor atât de valoroasă pentru aspectul biroului. Poate, mai târziu… Răspunse la telefon.

— Hank, tu ești? Mi-ai cumpărat un teren de petrol? Ce?! La naiba, omule, dacă vampirul ăla n-o poate rezolva, împușcă-l și pune pe altcineva în loc! Bine, e-n regulă. O să-ți trimit dimineață de la Houston un alt specialist în foraj. O.K., eu te înțeleg, asigură-te doar că și tu mă înțelegi pe mine. Ține-mă la curent.

Punând receptorul la loc în furcă, se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Necazuri? întrebă Kristin, îndreptându-se spre el încet, languroasă, provocatoare.

— Treburile merg foarte încet în Orient, mai încet decât mi-ar place.

Kristin se opri în spatele scaunului lui, și-i puse mâinile pe umăr. Începu să-l maseze încet lipindu-se de spătar.

— Ești un învingător, J.R., îi șopti ea în păr. Întotdeauna ai fost și întotdeauna vei fi. Chiar dacă pierzi o luptă, două, nu-i nicio posibilitate ca J.R. să piardă războiul.

— Mă bucur să aud asta, chiar dacă vine din partea cuiva care are interesul să fie așa.

— Cred într-adevăr asta. Sunt mulțumită numai să stau lângă tine.

— Doar când stai lângă mine?

— Când lucrez pentru tine.

El îi luă mâinile aducând-o în fața scaunului lui. Îi atinse sânul, apoi pântecele, rotindu-și mâna, tot mai jos. Ea gâfâi și-i șopti numele.

— Nu ia mult timp să faci asta, nu-i așa, Kristin?

— Nu fi meschin cu mine, J.R.

— Meschin! Scumpo, te tratez în modul cel mai bun pe care-l știu, în care-ți place cel mai mult.

— Aș face orice pentru tine, J.R.

— Orice?

— Numai să spui.

— Știi ce vreau, aproape că mârâi el. Știi toate blestematele

acelea de cuvinte care nu se spun într-o societate politicoasă.

— Fii cuminte, J.R.?

— Lasă-te în genunchi.

— J.R.…

— Fă-o acum.

Ea se supuse.

— Acum, spuse el, câștigă-ți salariul.

— J.R., tratează-mă omenește.

— Te plătesc bine, Kristin, mai mult decât merită capacitatea ta pentru munca de birou, destul de limitată de altfel. Asta înseamnă că tu trebuie să plătești pentru banii primiți în felul tău. Da, în felul acesta, moale și umed. Ține-o așa, scumpo, până obții tot ce vrei. Fă tot ce poți și tot ce nu poți…

Și ea făcu.

•

În noaptea aceea, Miss Ellie stătea singură pe patio, privind cerul înstelat al Texasului. Dar nu vedea nimic din frumusețe nopții. Nu privea decât în ea însăși, supărată, necăjită și tot mai mânioasă. Bobby ieși din casă și veni în spatele ei.

— Mamă, cum de ești aici, afară, singură?

Ea își feri fața.

— Doar mă gândeam, asta-i tot.

— Te simți bine?

— Acceptabil.

— Chiar acceptabil?

— O să treacă.

— Ne-ai lipsit la cină.

— N-am vrut să dau ochii cu voi toți.

— Poate te ajută dacă vorbim, dacă-mi spui ce te-a necăjit, ce nu merge între tine și tata?

Ea vorbi pe șleau:

— Nu, nu cred că ajută, fiule.

El insistă.

— Pam mi-a povestit despre vizita ta la doctorul Danvers. Ăsta e motivul pentru care v-ați certat?

— Nu.

— I-ai spus lui Pam că intenționezi să-i spui lui tata.

În întuneric nu putea să vadă expresia înlăcrimată de pe fața mamei sale.

— Am încercat să nu mă bag în viața ta privată cu Pam. Te rog, arată-mi aceeași considerație.

Era clar pentru Bobby că mama sa refuza să mai discute despre acest subiect, așa că o sărută pe obraz și se întoarse în casă. Miss Ellie începu să plângă în liniște.

În dimineața următoare, Miss Ellie abia ieșise de sub duș și terminase să se șteargă, că sună telefonul. Își puse un capot și intră în dormitorul ei gol.

— Alo, începu ea.

— Tu ești, Ellie?

— Da, Harlan.

— Ellie, am primit rezultatele testului pentru cancer. Nu-mi plac. Cred că mai bine ai veni aici, la birou… Cât de repede poți.

• PARTEA A II-A •

CONTINUĂ GREȘEALA

• Capitolul 7

Era primăvară, vremea era plăcută, soarele strălucitor, fără să radieze căldura insuportabilă a verii. Era timpul în care atât oamenii, cât și animalele se simțeau mai viguroși, mai nerăbdători să-și înceapă activitatea zilnică.

La Southfork activitatea domnea pretutindeni. Se făcuseră țarcuri pentru cirezile de vite, pentru cai și tauri, și standuri pentru mulțimea care urma să vină, așa cum o făcuse în fiecare an, pentru Ewing Rodeo. Se puseseră anunțuri pe stâlpii de telefon de pe fiecare drum care ducea la Dallas și Forth Worth, până la Austin, și spre vest, spre Amarillo, spre sud până la Laredo, către golf și Galveston. Erau așteptați concurenți din fiecare colț al Texasului, și chiar din Oklahoma și New Mexico. Erau juncani de statură medie pe care nu-i călărise niciodată vreun om; șiruri lungi de cai, la fel de periculoși pentru călăreți ca și pentru ei înșiși. Terenul deschis era marcat de trailere și camioane, de sutele de corturi care răsăriseră chiar spre sfârșitul zilei, altele urmând să apară peste noapte și în ziua următoare. Muncitorii lucrau cu ferăstraie și ciocane. Crescătorii de vite întinseseră mese pentru sute și sute de pfunzi de mâncare care urma să fie devorată pe tot parcursul rodeo-ului. Se ridicaseră baruri pentru băuturi și fuseseră aduse frigidere ca să răcească galoanele de bere care, cu siguranță, urmau să fie consumate. În mijlocul tuturor, mergând pe drumul lui și strigând ordine și instrucțiuni, făcând schimbări, era Jock Ewing, în niște blugi uzați și cizme Red Wing, cu pălărie Stetson, de paie, pătată și roasă, trasă în jos, peste ochi. Era un bărbat care în mod cert se bucura de munca lui, care-și uitase vârsta,

simțindu-se iar tânăr. Miss Ellie, privind necăjită, dar străduindu-se să se liniștească, veni până în spatele lui și-l strigă. El se întoarse în direcția ei, cu ochii strălucitori, cu obrajii incandescenți.

— Când văd toate astea simt că sângele îmi curge liber și ușor prin vine, Miss Ellie. Nimic altceva decât un rodeo nu poate să transforme un bărbat din Texas într-un tânăr. Mă gândesc să particip și eu, să le arăt bărbătușilor ăștia tineri cum se procedează.

— Nu mai vorbi prostii, Jock Ewing, vociferă ea, și fii mai ponderat la vârsta ta. Nu intenționez să fiu infirmiera unui nătâng bătrân, cu o colecție de oase rupte în trup!

El se încruntă.

— Te supără ceva, Miss Ellie?

— Abia a telefonat McManus. Unul din camioanele lui e în pană. Următoarea încărcătură de cherestea va fi aici abia la unu și jumătate, dacă nu la două. Ce ai de gând să faci cu proiectul construcției?

Jock privi spațiul de lucru.

— Treaba merge bine. Nu-i nevoie să ne omorâm cu truda.

Fruntea i se încreți de îngrijorare și ochii i se înnorară când privi la fața ei încă frumoasă. Era evident că nevastă-sa nu mai era tânăra frumoasă cu care se însurat, dar era încă drăguță, deștepta dorință și îl iubea foarte mult.

— Te simți bine? întrebă el.

— Bineînțeles că da, spuse ea iute, făcându-se că nu-i observă îngrijorarea. Tocmai eram să te întreb același lucru. Nu trebuie să pedepsești așa un copac bătrân.

El râse, un râs bogat și adânc.

— Bătrânul copac are rădăcini solide și puternice. Nu poate fi decât mulțumit dacă mai e scuturat un pic.

— Bine, spuse ea, în timp ce un muncitor se îndrepta spre ei.

Omul își scoase pălăria.

— Scuzați-mă, doamnă. Șirul ăsta de mese, domnule Ewing, nu știm exact unde vreți să-l așezăm.

Ellie se retrase.

— Vă las, ca între bărbați. Am treburile mele de făcut.

Jock o privi cum mergea, înainte de a-i răspunde muncitorului.

— La fel ca și anul trecut, Charley. Exact acolo, uite. Vino, am să-ți arăt.

•

În dormitorul ei, Sue Ellen stătea la masa de toaletă, îmbrăcată într-un capot de mătase chinezească, care i se mula pe corp, ca o a doua piele. Își trecea a douăsprezecea oară o perie prin păr, încercând să nu audă zgomotul făcut de ferăstraie și ciocane, de oamenii care strigau unul la altul. Puse peria jos și-și apăsă degetele pe ochii închiși, sperând să se ușureze de tensiunea pe care o resimțea. Loviturile slabe care-i răsunau în tâmple, înțepeneala din umeri, toată activitatea asta agitată, era mai mult decât era capabilă să îndure. Simți o nevoie copleșitoare să plângă. J.R., complet îmbrăcat, apăru deodată în spatele ei și-i puse mâna pe umeri.

— Numai tensionare în corpul tău, scumpo.

— Mă simt bine, spuse ea automat și lăsă peria de păr.

Mâna lui se strecură pe sub capotul de mătase, frământându-i umerii.

— Te doare capul, dragă?

Ochii ei se deschiseră. Ar fi vrut ca el să nu o atingă, ar fi vrut să plece de acolo.

— Zgomotul ăsta e totul.

El își apăsă buzele pe vârful capului ei, cu mâinile cuprinzându-i, pe pielea goală, sânii. Ea se cutremură.

— Nu trebuie să mă grăbesc la birou. Nu trebuie să fii toată rigidă și tensionată. Știu un remediu sigur, pentru starea ta.

Ea se smuci și se dădu la o parte, lăsându-l cu mâinile în aer. Începu să-și perie iarăși părul.

— Îmi voi reveni, mulțumesc.

J.R. se făcu stacojiu, simțea cum începe să clocotească de mânie.

— Chiar nu poți suferi să te ating, Sue Ellen?

Ea nu spuse nimic.

— Sunt soțul tău, dacă-ți amintești. Totul e legal și așa cum

se cuvine.

J.R. aștepta. Ea continuă să-și perie părul.

— Am fost foarte răbdător, Sue Ellen. Foarte înțelegător. Dar răbdarea mea s-a dus.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui în oglindă.

— Dorința ta, cu siguranță, mă flatează, J.R. Dar e cu totul neașteptată. Ce a provocat-o? N-ai mai fost așa interesat în trecut.

— Ești soția mea.

— Ai observat, în sfârșit. Probabil că-ți amintești de natura relației noastre de acum câțiva ani. Era altceva atunci.

— Am făcut un efort real, Sue Elle. Trebuie să recunoști. De dragul tău. De dragul copilului tău.

— Copilului *meu*…

— Exact. În schimb, am dreptul să mă aștept la ceva mai bun de la tine.

Un zâmbet vag îi încreți buzele voluptoase.

— Ai să mă ierți dacă găsesc puțin cam dificil să te accept în rol de soț onest și tată iubitor.

— Aș putea fi și una și alta dacă mi-ai oferi șansa.

Ea se ridică brusc, forțându-l să se dea înapoi, și apoi se îndepărtă de el.

— Ai avut un număr infinit de șanse cu multă vreme în urmă. Le-ai ratat pe toate. Acum – ei, bine, J.R., acum – vreau să mă lași singură.

— Ești o stricată.

— Poate că da. Dar nu am fost întotdeauna. Orice am devenit, ai jucat un rol major în transformarea mea.

El se repezi spre locul în care-și lăsase geanta diplomat, o înșfăcă și se îndreptă spre ușă, deschizând-o iute.

— Ascultă, mârâi el. Micul tău bastard plânge.

Un tremur de emoție străbătu fața lui Sue Ellen; ea se forță să-l înlăture.

— Doica o să se ocupe de fiul *nostru*.

El încercă să răspundă, cântări mai bine situația și plecă. J.R. Ewing nu era omul care să-și risipească timpul pentru cauze pierdute. Când unui bărbat îi este sete, întotdeauna

trebuie să dibuie fântâna potrivită.

Pam, nevasta lui Bobby, ajunse prima la Micul John și-l ridică din leagăn. Îl îmbrățișă strâns și gânguri dulce. Treptat, plânsul încetă. Pam se roti încoace și încolo, plină de afecțiune pentru Micul John; copleșită de un fel de căldură și dragoste pe care știa că nu le putea simți decât pentru un copil. Nu-l auzi pe Bobby intrând în camera copilului, până când acesta vorbi.

— Hei, ce s-a întâmplat? Vorbeam cu tine, și când m-am întors, plecaseși.

Ea se întoarse spre el, cu o expresie fermă:

— Am auzit copilul plângând.

— Unde-i doica lui?

— Doamna Reeves s-a dus să-i încălzească o sticlă cu lapte.

— Copilul are o doică, spuse Bobby, moale. Are o mamă, o bunică, niște unchi și mătuși, un bunic. De ce trebuie să fii tu întotdeauna cea care ajunge la el prima?

— Ce voiai să fac, Bobby, să-l las singur în leagăn, ud și plângând?

— Scumpa mea, încearcă să înțelegi. Nu-i copilul tău, nu-i copilul nostru. Oricum, pentru tine eram îngrijorat.

Micul John gângurea acum înțelegător, și Pam îl puse la loc în leagăn.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, mă simt bine.

El o îmbrățișă.

— Chiar așa?

Ea se eliberă din brațele lui, simțindu-se vinovată și nerăbdătoare.

Dar nu spuse nimic. Bobby continuă:

— Nu-i sfârșitul lumii dacă nu ai un copil. Ești încă tânără. Va veni și rândul nostru, ai să vezi.

— Și dacă nu? spuse ea cu tristețe.

— Ne avem unul pe altul. Asta contează într-adevăr. Și când vom fi pregătiți, când vom fi pregătiți, oricând vom putea adopta un copil.

— Tatăl tău nu cred că va aprecia un asemenea gest, se va pune problema unui moștenitor adoptat, nu-i așa?

— Asta n-are nimic de-a face cu părerile altcuiva. E problema noastră. Doar a mea și a ta.

Ea se îndreptă spre el și el o îmbrățișă.

— Mi-e așa de frică…

— De ce?

— Că ai să începi să te simți la fel de frustrat cum mă simt și eu. Și ai să mă urăști pentru asta.

— Să te urăsc! Asta nu se va întâmpla niciodată. Niciodată.

Ea își sprijini obrazul de pieptul lui, străduindu-se să-l creadă. Dar nu-l crezu, nu putu să-l creadă și știu că nu va putea niciodată.

Miss Ellie stătea la biroul lui Jock, în camera de zi, vorbind la telefon. Fața îi era umflată, cu pungi sub ochi. Zgomotele construcției din spatele casei ajungeau până la ea și făcu un suprem efort să nu le ia în seamă.

— Avem nevoie de încă cincizeci de pâini – spunea ea în telefon. Și de încă câteva sute de tortillas – vreau ca Raimondo să pregătească tostados. Cârnați și pui, împreună cu bere rece și fasole.

Bobby, încă sub impresia conversației pe care-o avusese cu Pam, intră în camera de zi și se așeză pe colțul biroului, ascultând-o pe maică-sa. În sfârșit, ea puse receptorul în furcă, apoi se sprijini de spătar și îl examină sobru.

— Ce faci aici, îmbrăcat în blugi și într-o cămașă veche? Credeam că ai plecat la Dallas astăzi.

— Nu. Mi-am schimbat planurile. Sunt niște discrepanțe în facturile pe care le-am primit în ultima lună. Contabilii și cu mine ne întâlnim cu MacGregor la depozitul din Braddock să rezolvăm problema. Mamă, îmi pari obosită.

— Nu mai mult ca de obicei, spuse ea. Ce face Pam astăzi?

— Vrea să se ducă să-l vadă pe Digger. Ultimul lui atac a speriat-o.

— O fată are dreptul să se îngrijoreze pentru tatăl el.

— E supărată și vrea să fie sigură că lui Digger îi e mai bine.

— Crezi că e ceva serios?

— Nu chiar cum se aude. Dar Digger nu s-a cruțat toți anii

ăștia. Mai devreme sau mai târziu carnea și oasele cedează, după câte știu.

— Și eu știu la fel, spuse ea glumeț. Apoi serios:

— Ai să îmbătrânești, Bobby, și ai să vezi că trupul te trădează, oricâtă grijă ai avea de el. Cu timpul, lucrurile merg spre rău.

Bobby sesiză o notă de amărăciune în vocea ei.

— Hei, mamă, ești sigură că te simți bine?

Colțurile buzelor ei se întoarseră într-un zâmbet jalnic.

— Sunt doar obosită. Tatălui tău îi prieste felul ăsta de activitate. Dar pe mine mă obosește. Hai să schimbăm subiectul. Serios, cum se simte Pam? Crezi că e pregătită să se întoarcă la lucru săptămâna viitoare?

— Cred că-i cel mai bun lucru din lume pe care l-ar putea face. I-ar mai lua gândul de la problemele ei.

Miss Ellie oftă.

— Să pierzi un copil chiar înainte de a se naște. E o experiență traumatizantă pentru o femeie, în special pentru una ca Pam care își dorește atât de mult copii. Și a pierdut doi. Viața se joacă cu emoțiile și gândurile ei. Fii răbdător cu fata asta, fiule, poartă-te tandru cu ea.

— Fac tot ce pot, mamă.

Sue Ellen își făcu apariția și se salutară unul cu altul.

— Mi se pare doar, Miss Ellie, sau e mai mult zgomot decât a fost tot restul anului?

— Cred că de zgomotul ăsta am avut parte, la fiecare rodeo. Muncitorii fac tot mai multă zarvă.

Bobby râse.

— Cred că e timpul să plec. Nu vreau să întârzii.

— Mergi în oraș, Bobby? întrebă Sue Ellen.

— La Braddock.

Sue Ellen ezită, cântărind dacă ceea ce voia să facă era o idee bună. Dar sunetul ciocanelor și ferăstraielor, strigătele îi mai reverberau în cap; trebuia să plece de aici.

— Mașina mea e la reparat, explică ea. Vrei să mă iei cu tine? Aș putea face niște mici cumpărături în timp ce tu ți-ai rezolva treburile. Începe să mă doară capul din cauza

tărăboiului ăstuia.

— M-aș bucura să mă însoțești, spuse Bobby.

Ea zâmbi.

— Mă duc să-mi iau geanta.

Peste cinci minute mergeau pe Braddock Road, în mașina lui Bobby înmatriculată Ewing 4. Făcură drumul spre Braddock în liniște, fiecare pierdut în gânduri, recunoscător că este ignorat. Ajunseră pe autostradă, trecură de magazine și de mica alee nou construită. Peste tot erau foi volante care anunțau rodeo-ul Ewing. Bobby descoperi o parcare și se îndreptă spre ea. Coborâră și merseră câțiva pași, până când Sue Ellen se întoarse cu fața la el.

— Ai multe de făcut?

— Sunt gata în cel mult două ore. Tu?

— Nimic special. Voiam doar să plec puțin de acasă. E păcat că ședințele mele de terapie se țin doar în patru dimineți pe săptămână în loc de cinci. Îmi dă senzația că am ceva de făcut.

— Vor mai dura mult ședințele acelea?

Ea ridică din umeri.

— Cine știe?

— Doctorul tău, sper.

— Nu fi atât de sigur. Ne vedem pe la prânz. La Hector's Place e O.K.?

— Bine.

Și se despărțiră, mergând în direcții opuse.

•

Se întâlniră la cafeneaua de la Doubletree Inn, dincolo de North Central Expressway, doi oameni de afaceri anonimi, într-o conversație intimă. Fapte și cifre, dolari și cenți, învârteli și afaceri. Un mod de viață în Dallas, respectabil, acceptat și admirat – o cale demnă de urmat pentru un bărbat.

J.R. bea cafea neagră. Alan Beam servea o franzeluță englezească, din care picura untul, garnisită pe deasupra și cu un strat de gem de căpșuni. Dezgustat, J.R. îl privea cum rumegă.

— Ascultă, spuse J.R. cu asprime. E un singur lucru pe

care-l doresc cu adevărat, și anume să-l zvârl pe Cliff Barnes de la Biroul de Administrare a Pământului, să-l lovesc unde-l doare.

— La asta lucrez, J.R. Ne apropiem pe zi ce trece. Facem progrese.

— Nu mă du cu zăhărelul, Alan. Vreau fapte, nu vorbe.

— Treaba merge repede, J.R. Dacă n-aș ști asta, ți-aș spune că totul e în zadar. Șase oameni aici, doisprezece acolo, grupuri care-l vor pe Barnes pentru Congres răsar în tot districtul. Ceea ce ne trebuie acum e cineva care să conducă proiectul. Un om cu abilitate organizatorică, cineva care să canalizeze toată această energie, ca să zic așa, să ne ofere siguranța că nu se risipește în zadar.

— Nu vreau să exagerăm.

— Bineînțeles că nu. Nu intenționez să las lucrurile să meargă până la capăt, ci doar până o să cadă Barnes, o să părăsească OLM-ul și o să candideze pentru o funcție publică.

— Așa e.

— Ceea ce ne trebuie e cineva în care să putem avea încredere, să stea mereu pe lângă Barnes, să-l îndrume pe calea care trebuie și să nu permită să aibă loc un accident. Doar nu vrem să fie ales Cliff.

— Nici nu mi-e frică că ar putea fi. Ai vreo idee despre cine ar fi potrivit?

Alan zâmbi arogant.

— Sunt plin de idei.

Scoase o foaie de hârtie din buzunar, cu o listă de nume bătute la mașină.

— Iată niște propuneri. În ordine preferențială. Am făcut niște cercetări. Discret, bineînțeles. Oamenii ăștia vor toți ce vrei și tu – pe Cliff Barnes azvârlit în stradă, nu așezat pe capul lor și al tău. Dar niciunul din ei nu s-a exprimat în mod special referitor la asta, așa că toți îi par buni lui Barnes.

J.R. studie lista.

— Lipsește un nume, spuse el. Cel mai bun dintre toate.

Alan se încruntă. Nu-i plăcea să fie prins cu o greșeală.

— Al cui, J.R.?

J.R. zâmbi:

— Al tău, Alan.

— Al meu! făcu Alan, sincer surprins.

— Aș putea spune că nimeni n-ar putea face mai bine treaba asta.

— Dar Barnes trebuie să știe că lucrez pentru tine.

— Pentru *firma juridică* la care apelez uneori.

— Totuși – niciodată nu mă va admite lângă el.

— Punem pariu?

— Ai un plan?

— Am un plan, bineînțeles, și e o frumusețe. Ne va face cu siguranță pe toți fericiți – pe mine, pe tine și cel mai mult pe Cliff Barnes. Acum ascultă ce-ți spun și urmează cu precizie instrucțiunile…

•

Pam Ewing stătea pe canapeaua din apartamentul fratelui ei, Cliff, picior peste picior, cu o nerăbdare crescândă.

— Grăbește-te, tată, te rog. Avem rezervare pentru doisprezece și un sfert.

Din dormitorul în care se îmbrăca, se auzi vocea lui Digger, strangulată și bruscă, vocea unui om obișnuit să-și ducă viața în aer liber, să se facă auzit de la distanță.

— Tu și frate-tu. Nu știu ce-i în capul vostru. Restaurante lux, zdrențe lux, rezervări ca să poți să mănânci o bucată de carne. La naiba, fato, o chiftea de la colț e destul pentru mine.

— Dar nu-i destul de bună pentru mine, tată.

Ochii lui Pam poposiră pe o foaie volantă care anunța Rodeo-ul Ewing, pe jumătate acoperită de un ziar, pe măsuța de cafea, și toată dispoziția îi pieri. Apăru Digger, îmbrăcat în costum și cravată, dar având totuși un aspect de țăran, un om care nu era la locul și în timpul lui în lumea bună, se necăji Pam.

— O.K., mormăi el. Sunt gata.

Pam ridică foaia volantă.

— Ce faci cu asta?

Digger îi ocoli privirea.

— Le găsești peste tot. Nu poți să scapi de ele, oricât ai

încerca.

— Și ai luat una acasă să-ți țină de urât?

— Nu fi sarcastică cu tatăl tău. Nu-mi amintesc s-o fi adus acasă. Probabil că era în ziar. Da, asta e, era în ziar:

— Tată…

— Fetițo…

— Nu vrem scandal.

— Ce vrei să spui?

— Te citesc ca pe o carte deschisă, tată.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Dacă plănuiești să iei parte la rodeo și să încerci să-l vezi pe Micul John, mută-ți gândul, chiar în clipa asta.

— Sunt un om bătrân. Nu-mi da ordine, fetițo.

— Trezește-te din visele astea, tată.

— N-am nevoie să-mi spui tu mie unde pot merge și unde nu. Copilul ăsta e nepotul meu.

— Tu știi că de fapt Cliff e tatăl lui și eu la fel. Și Bobby știe, dar nu și ceilalți. Dar nu vrei să ne bagi în necaz. Avem fiecare cupa noastră cu otravă, nu mai e nevoie să adaugi tu ultima picătură.

— N-am să fac niciun scandal, spuse Digger, belicos. Dar nu renunț la asta.

— Promite-mi că nu vei veni. Te cunosc. Ai să spui ceva, ai să te superi, toți o să ne supărăm. Dă-mi cuvântul tău.

— Dacă ți-l dau, n-ai să mă mai cicălești, fetițo?

— Îți promit.

— E-n regulă, e-n regulă, renunț la orice vrei.

Pam îl examină, sigură că mințea și la fel de sigură că ea nu mai putea face nimic pentru a-i schimba planurile.

— Acum, putem să mergem la masă? continuă Digger. Mi-e foame.

•

Hector's Place era o replică a unei demodate cafenele Western. Scânduri negeluite înăuntru și în afară, erodate și neuniforme, mese rotunde fără fețe de masă, rumeguș pe podea. Un bar lung se întindea de-a lungul unui perete al încăperii, cu un barman mustăcios, purtând jartiere și un

papion roșu. Chelnerițele în fuste scurte și coafuri bufante, cu picioare frumoase, mișunau grăbite, ducând tăvi cu băutură și mâncare. Mâncarea era bună, consistentă, în stil american: cotlet, biftec, tocană. Legumele erau proaspete și de casă. Desertul era obișnuit: plăcintă cu mere, înghețată, budincă de orez. Băuturile erau tari. Clientela de aici era variată: oameni în costume de lucru, văcari, femei în blugi și altele în rochii de zi de la Joske's sau Neiman's – se amestecau ușor.

La prânz își făcu apariția Sue Ellen, încărcată cu fructele pe care le cumpărase de dimineață. Încercă să-și croiască drum prin mulțime și brusc, unul din pachete îi căzu. Când se opri să-l recupereze, căzu al doilea. Convinsă că urmau să cadă toate, își închise ochii, a disperare și resemnare.

— Scuzați-mă, doamnă, veni o voce fermă, de bariton. Lăsați-mă să vă ajut.

Ochii ei se deschiseră brusc. Un cowboy se aplecă în fața ei, și adună pachetele căzute. Apoi se ridicară amândoi. Era puțin mai înalt decât ea, avea un zâmbet cald și un fel de a fi pe care Sue Ellen îl găsi imediat agreabil. Era mai degrabă simpatic decât frumos și avea ceva reconfortant, de om care se află la el acasă, în propria lui piele.

— Mulțumesc, spuse ea. E-n ordine acum.

Îi ignoră invitația de a-i înapoia cele două pachete și, în loc de asta o mai ușură de încă două din cele pe care ea continua să le țină în brațe.

— Pe aici, spuse el, cu o voce ce inspira încredere. E acolo o masă liberă.

El o luă înainte și ea îl urmă, admirându-i corpul proporționat și aspectul de om scos din cutie. La masă, lăsă pachetele pe un scaun gol, apoi o invită pe Sue Ellen să ia loc.

— Mi se pare că ai petrecut bine cumpărând.

— Ai tot dreptul să spui asta.

El luă pachetele pe care Sue Ellen le mai ținea în mână și le puse lângă celelalte.

— Așa, acum e mai bine.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Plăcerea mea, doamnă.

Era pe punctul de a pleca, când Hector, proprietarul cafenelei, veni spre el. Era un bărbat voluminos, cu brațe groase și umeri solizi, cu o expresie amenințătoare.

— Îmi pare rău, doamnă Ewing, spuse el.

— Ce? fu ea surprinsă de prezența lui neașteptată.

— Bărbatul ăsta vă deranjează. Asta nu se cuvine aici, cowboy. Ia-ți tălpășița.

Ea îl văzu pe cowboy înțepenind în loc și fu conștientă că mâinile lui osoase se îndoiau în pumni puternici.

— Nu, spuse ea repede. Totul e-n regulă. M-a ajutat, Hector.

— Sunteți sigură?

— Ascultă, omule, începu cowboy-ul.

— E-n regulă, Hector, spuse iarăși Sue Ellen. M-a ajutat. E cu mine.

Hector privi neîncrezător, dar renunță la agresivitate. Își ceru scuze pentru neînțelegere și se îndepărtă cât de repede putu.

— Cred că mai bine ai lua loc pentru câteva minute, spuse Sue Ellen.

— Mulțumesc, doamnă Ewing. Numele meu este Farlow. Dusty Farlow.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Braddock e un oraș mic și oamenii au tendința de a se proteja între ei.

Sue Ellen se simți de parcă intervenția lui Hector o forțase cumva să intre într-un fel de intimitate cu Dusty Farlow, de parcă ar fi trecut împreună printr-un pericol amenințător.

— N-au de lucru. De altfel, așa mă simt și eu.

Trase o foaie volantă care anunța rodeo-ul.

— Dumneavoastră sunteți această doamnă Ewing?

— Una din ele. Există un număr de Ewingi și un număr de femei cu numele de Ewing.

— Ce coincidență! Am venit tocmai de la Odessa special pentru rodeo.

— Cu ce te ocupi, domnule Farlow?

— Mă cheamă Dusty. Cu câte puțin din toate. Ca cei mai mulți ajutori ai crescătorilor de vite, cu călăritul și cu lasoul,

de obicei. Cred că veți fi la locul rodeo-ului atunci?

— Am fost acolo de când locuiesc la Southfork, vară și iarnă, zi și noapte.

— Atunci va fi bine.

În timp ce Dusty vorbea, intră Bobby, îndreptându-se spre masă. Ochii i se plimbau de la Sue Ellen la Dusty Farlow și înapoi, fără să i se citească ceva pe față.

— Bună.

— Oh, Bobby, spuse ea încurcată și întrebându-se de ce se simțea așa. Cumnatul meu, Bobby Ewing, domnul Farlow. Domnul Farlow m-a ajutat cu cumpărăturile când mă păștea o năpastă, Bobby.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

— Încântat de cunoștință, Farlow.

— La fel, Ewing. E-n regulă, pot pleca…

— Mulțumesc încă o dată, domnule Farlow.

El își luă pălăria și se îndepărtă. Privirea lui Sue Ellen îl urmări, vioaie, înainte de a se întoarce spre Bobby.

— Ce tânăr drăguț, spuse ea, voioasă.

Bobby nu-și trădă surpriza. Nu-și putea aminti când o văzuse pe Sue Ellen așa de radioasă, de însuflețită sau de interesată de cineva. Avea la ce să se gândească în timpul prânzului.

•

În ziua rodeo-ului, Southfork-ul era plin de oameni și animale, un fel de atmosferă încărcată, de carnaval. Țarcurile erau pline de cai sălbatici, juncani, tauri și viței. O orchestră formată din patru oameni umplea aerul cu muzică populară și western. Clovnii începuseră să-i distrez pe cei care sosiseră mai devreme, aceiași clovni care mai târziu trebuiau să îndepărteze taurii muribunzi de la cowboy-i căzuți în timpul luptei.

Pe mese, alimentele erau în cantități uriașe: „chile” și fasole, pui la grătar și pui fripți, felii subțiri și suculente de carne de vacă, friptură de miel, de porc, cârnați mexicani, salată de cartofi, cola, bere la sticlă, la cutii, la halbă.

Râsete și strigăte de recunoaștere între concurenți prieteni,

care nu se mai văzuseră de la ultimul Rodeo Ewing, se auzeau peste tot. Mașinile continuau să pătrundă în spațiul de parcare, aducând valuri de oaspeți. Pretutindeni interes, un sentiment de anticipație și în curând crainicul anunță spectatorii și concurenții să se adune în incintă. Rodeo-ul era pe punctul de a începe.

Kristin, care participa la primul ei rodeo, era dusă de val. Stomacul i se agita, mintea i se învârtea ca un titirez, încercând să nu-i scape nimic. Cu un zâmbet fericit pe fața ei frumoasă, stătea privind, așteptându-se la orice, nerăbdătoare să se întâmple ceva. Era așa de pierdută, încât nu-l auzi pe J.R. venind în spatele ei.

— Te distrezi de una singură, scumpo? întrebă el.

Ea se întoarse, șocată.

— Oh, tu erai.

— Te așteptai la altcineva?

Ea ignoră întrebarea.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Nu-mi închipuiam că va fi așa de grandios. Ai spus că e un rodeo de familie. Pentru câțiva prieteni. Ai spus că se adună puțini.

J.R. îi zâmbi, încântat.

— Trebuie să recunoști că atunci când tata se distrează, o face ca lumea.

— Asta-i puțin spus.

— Tata n-a fost niciodată cunoscut ca un om cu măsură.

— O caracteristică a familiei, cred.

— Asta înseamnă în Texas să fii un Ewing, scumpo. Să faci lucruri mari, în stil mare, poate mai mare decât și-ar putea oricine imagina.

— Și asta, spuse ea, sorbind totul din ochi, este exact ceea ce îmi place la ei.

— La ei? Nu știam că ești îndrăgostită de toți Ewingii.

Ea își puse o mână pe pieptul lui, lăsând-o să coboare seducător în jos, spre brâu, cu degetele agățate de catarama lui mare de argint Longhorn.

— De tine. Doar de tine, J.R.

— Să ții minte asta.

— După ultimul matineu din biroul tău, cum aș putea să uit, scumpule?

Ochii lui Kristin alunecară peste el, îndreptându-se spre mulțimea din jurul bazinului. O văzu pe Sue Ellen stând nemișcată și urmărindu-i.

Îi privi scurt, de sus, și apoi plecă, mișcându-se fără grabă prin mulțime, fără să pară preocupată de intimitatea dintre soțul și sora ei. Kristin își trase mâna de pe pieptul lui J.R. și expresia îi deveni amenințătoare.

— La dracu'!

— Ce este, scumpo?

— Sue Ellen începe să mă urmărească.

— La ea te-ai referit acum? Ce-a făcut?

— Nimic. Și ăsta-i necazul. Continuă să se plimbe pe alături, de parcă n-ar deranja-o nimic.

— Poate că nici n-o deranjează.

— De neînțeles târfa asta. Procedează de parcă ne-ar fi superioară tuturor.

— Poate doar ție, scumpo.

— J.R., de ce nu te duci și… Kristin se opri și privi în zare.

Râzând subțire, în spatele ei, J.R. o apucă de umeri.

— Sora ta te calcă efectiv pe bătături, nu-i așa?

— Da, așa e. Toată viața a trebuit să-i suport ifosele și toanele. Oricum, cine naiba se crede? Amândouă provenim din același loc. Treaba asta mă supără de moarte.

— Vrei să-ți spun care-i diferența dintre voi, scumpo? Sue Ellen are de fapt ceea ce tu ai doar ca privilegiu.

— Ce anume?

— Pe mine, scumpo. Un certificat de căsătorie cu un Ewing veritabil, de elită, cu piele de vacă și sânge brut în vine. Ia aminte, ea e nevasta mea legală și va fi până la moarte.

— Cum aș putea uita asta vreodată? Nu știu cât de mult o prețuiești. Nu-mi spui de fiecare dată când suntem în pat că te iubesc așa cum ea n-o va face niciodată? Cum spui tu? Oh, da. Că nu-ți poți închipui cum două ochiuri de la aceiași plită pot fi atât de diferite, unul fierbinte și gata tot timpul să se dăruiască, celălalt rece și zgârcit ca un pungaș înfometat. Oh,

niciodată nu voi ierta relația amoroasă dintre tine și scumpa mea soră.

— Tu, scumpo, ești jucăria mea, o jucărie pe care să o dezmierd și la care îmi face plăcere să privesc. Un lucru frumos pentru distracția și plăcerea mea. Totuși, indiferent de felul în care aleg să-mi petrec timpul liber, rămâi doar tovarășul meu de joacă. Dar Sue Ellen e soția mea. Prima și ultima mea credință i-o datorez soției și copilului meu, familiei mele. Ești frumoasă, Kristin, cum nu se poate mai frumoasă, dar știu că n-ai să uiți ce ți-am spus acum, nu-i așa, scumpo?

— Cred că nu.

— Ești sigură?

Nota de amenințare din vocea lui era netă și grea, o notă pe care ea n-o mai auzise până atunci.

— Sunt sigură. N-am să uit niciodată ce-ai spus.

El îi strânse brațul, puternic.

— E mai bine așa, ascultă.

Mesajul fusese transmis, acceptat și înțeles profund.

•

Cowboy-i se strânseră în grupuri mici în jurul țarcurilor. Își lustruiau cele mai bune șei, își pregăteau pintenii și-și dregeau crăpăturile din pielea șeii, fumau și vorbeau.

— Am pus ochii pe un cal pe nume Killer (Ucigașul) de prima dată. Cunoaște cineva animalul ăsta?

— N-aș fi venit la rodeo dacă n-aș fi avut un ponei pe nume Killer. După părerea mea, fiecare din ei e un ucigaș, un ucigaș de oameni.

Râsete se auziră în lanț.

— Îl știu pe *acest* Killer. L-am călărit acum o lună la rodeo-ul din Laredo.

— Cum ți s-a părut?

— Nu prea mare. Îți trebuie un frâu mediu. Să nu-l lași să-și facă de cap.

— Ascultă, spuse unul din cowboy, nu ești Dusty Farlow?

Dusty dădu din cap aprobativ, în timp ce cioplea într-o bucată mare de lemn un cap primitiv.

— Te-am văzut nu de mult la luptele cu tauri. Mi s-a părut că ești bun.

— Mulțumesc frumos.

— Nu te-am mai văzut pe undeva? spuse tărăgănat un alt văcar. Poate la San Angelo?

Dusty continua să cioplească. Nu ținea să fie identificat de familia care stăpânea ranchul.

— Poate. Sunt tot pe drum; e felul meu de a exista.

Văcarul râse.

— Cunosc sentimentul ăsta.

Dusty își ridică privirea. O femeie frumoasă venea încet de-a lungul câmpului. Era Sue Ellen Ewing. Chiar de la distanța aceea era frapantă prin neobișnuita ei frumusețe și felul ei mândru de a fi. O adevărată doamnă, deosebită, își spuse Dusty. Coborî de pe gardul țarcului vrând să o întâmpine, când văcarul i se adresă din nou.

— La câte întreceri ai fost, Farlow?

— Ce?

Dusty își întoarse capul.

— La toate, recunosc. La toate pe la care ți-ai vânturat și tu coada.

Râseră toți cu plăcere, în timp ce el privi din nou după Sue Ellen. Dar ea dispăruse în mulțime.

Vocea crainicului trâmbiță zgomotos:

Doamnelor și domnilor, următorul eveniment este călăritul cowboy-ului direct pe spatele calului sălbatic. Nu se vor folosi șei. Cowboy-ul trebuie să folosească un frâu standard de piele, să-și țină pintenii în umerii calului când trece pe lângă arbitri, apoi să înțepe calul continuu cu pintenii, timp de opt secunde de călărie. Cowboy-ul va fi judecat după cât de bine călărește, cât de bine dă impuls calului cu pintenii, după cât de bine se ridică calul în două picioare…

— La naiba, bombăni unul din cowboy. Sunt convins că vom fi făcuți responsabili și pentru cai.

•

Jock stătea pe patio, înconjurat de un grup de prieteni și de câteva cunoștințe noi, încălzit de satisfacția unui lucru bine făcut. Rodeo-ul era un bun început al petrecerii.

O tânără spuse:

— Am așteptat de săptămâni rodeo-ul tău, Jock. Anul trecut l-am văzut prima dată și niciodată nu m-am mai distrat așa de bine.

— Sper că și de data asta o să-ți fie la fel de bine.

— Oh, da, sunt sigură. Dar când intenționați să începeți să lăsați fetele să concureze?

— Să concureze cu bărbații? fu Jock șocat de idee.

Fata dădu din cap aprobator, radioasă, copleșită de încredere.

— Pot să-i întrec la călărit și la aruncarea cu lasoul pe cei mai mulți de aici.

— Adevărat?

— Așa mi-a spus tata.

— El trebuie să știe. Bătrânul Gene McKinney a fost, mulți ani la rând, un as la San Antonio, din câte-mi amintesc. Intenționez să mă gândesc la asta, tânără doamnă.

— Poți începe introducând de anul viitor întrecerile pentru femei.

— Poate. O s-o fac. Acum, mai bine v-ați duce la standuri și ați ocupa niște locuri bune înainte de a veni toți.

Miss Ellie îl luă de braț și-l trase la o parte.

— Mi se pare că o să avem astăzi un număr record de musafiri. Încă mai vin.

Jock scrută terenurile.

— Desigur. Dacă vremea se menține bună, n-o să stea nimeni acasă. Sper că ai comandat destulă mâncare, Miss Ellie.

— A lipsit vreodată mâncarea de când suntem căsătoriți, Jock?

Râzând mulțumit, Jock o cuprinse cu brațul și plecară împreună.

•

În arenă, un cowboy călărea un cal sălbatic. Călărea fără șa,

strângând în mâna stângă un lasou cu dreapta fluturându-i în aer. Strângea cu picioarele lui lungi umerii calului. Călărind spre el, un prieten venea să-l întâmpine, căci cursa trecuse de cel de-al douăzeci și optulea marcaj și cowboy-ul se afla acum în siguranță. Arbitrii, în cămăși cu dungi, calculau scorurile.

Bobby și Pam stăteau lângă gard, bucurându-se de concurs.

— Frumoasă cursă, spuse Bobby.

— Așa cred, spunea ea puțin distrată.

Crainicul anunță:

Ultimul cowboy a obținut un scor de șaizeci și șase de puncte, doamnelor și domnilor. Și acum, următorul, Billy Boy Conrad pe Minnie's Choice. Încalecă, cowboy.

— Mă surprinde, spuse Bobby. Credeam că merita mai multe puncte.

Cum Pam nu-i răspunse, se întoarse spre ea.

— Te supără ceva, scumpo?

— Nu, mă simt bine.

Bobby își plimbă degetul indicator pe una din sprâncenele ei.

— Relaxează-te, altfel toate cutele astea au să devină permanente.

— Ce?

Un zâmbet vag flutură pe buzei ei purpurii.

— Oh, am ajuns un obstacol pentru tine, Bobby?

El o sărută pe gură.

— N-am spus asta. Dar nu m-ar deranja deloc să văd din când în când un zâmbet pe fața asta frumoasă.

— Îmi pare rău, Bobby. Dar mi-e frică să nu apară Digger.

Acum era rândul lui Bobby să se încrunte.

— Cred că fratele tău i-a povestit lui Digger despre toată încurcătura, numai ca să meargă și mai rău lucrurile.

— Cliff nu s-a gândit la asta. Pur și simplu i-a scăpat.

Bobby era pe punctul de a aduce argumente, să lase să izbucnească resentimentul lui față de Cliff, când își dădu seama că ar fi fost o prostie și nu ar fi dus la nimic. Cliff și

Pam erau frate și soră și țineau efectiv unul la altul; la bine și la rău, bătrânul Digger era tatăl lor.

— Ascultă, spuse el, încercând să fie conciliant, poate te înșeli. Poate că tatăl tău nu intenționează să vină aici. Pe Jock și Digger nu-i mai leagă nimic.

— Asta nu-l va opri pe tata; Va veni, știu asta.

Bobby dădu drumul la ceea ce el spera să fie o vorbă de încurajare:

— E-n regulă, dacă vine, vom face tot ce putem să-l primim bine. Asta-i o petrecere și e deschisă pentru or cine. Acum, vino, hai să nu stricăm o zi ca asta supărându-ne. O.K.?

Ea ezită, apoi zâmbi.

— O.K.

— Așa! Asta-i zâmbetul despre care vorbeam. Într-adevăr frumos, doamnă. Într-adevăr frumos.

El o sărută iarăși, ca și cum asta ar fi rezolvat totul. Dar spaima pe care o resimțea fiecare încă mai persista.

•

La o sută de picioare mai încolo, un țarc împrejmuia o jumătate de duzină de cai sălbatici slabi și de mărime mijlocie. Pe gard stăteau niște cowboy curioși, împreună cu Ray Krebbs, administratorul Southfork-ului.

— Caii ăștia la care vă uitați sunt o marfă clasa 'ntâi, băieți, spuse el. Aduși special de la Fort Worth pentru plăcerea de a-i călări.

Unul din cowboy râse zgomotos:

— Ray, tu ai călărit vreodată unul din ei?

— Nu i-am văzut până ieri seara.

— Ăștia sunt niște sălbăticiuni, născute să ucidă niște bieți cowboy.

— Da, vederea lor nu e prea liniștitoare. Așa că voi, băieți, nu cred că o să vă înțelegeți cu ei. Ne vedem mai încolo.

Nu făcu mai mult de doisprezece pași, când apăru Lucy, îl luă de braț și începu să pășească alături de el. El îi simți pieptul tânăr apăsându-i cotul și încercă să se elibereze, fără să dea atenție acestei atingeri. Dar ea refuză să-i dea drumul.

— Oh, nu, nu-ți dau drumul. Ray Krebbs, n-ai să pleci de

lângă mine până nu-mi răspunzi la niște întrebări pe care vreau să ți le pun.

El zâmbi încurcat.

— Ce vrei, Lucy? Începu să meargă mai repede. Am o mulțime de lucruri de făcut astăzi.

— N-ai să faci nimic până nu-mi răspunzi exact.

Ray se opri și o privi în față.

— Lucy, nu mă scoate din sărite.

— Tu mă scoți, Ray Krebbs. Vrei să-mi spui ce se petrece? De aproape o săptămână te faci că nu mă vezi. De parcă am fi străini sau n-aș fi aici. Unde ți-e capul, Ray?

— Nu s-a întâmplat nimic. Minciuna era evidentă. Am fost ocupat, asta-i tot. Doar muncă grea, fără prea mult timp pentru prostii.

Ea se apropie mai mult de el, iar Ray, fără să se gândească, se retrase un pas înapoi. Ea îi zâmbi în față triumfătoare, pentru ca el să-și dea seama că se controla.

— Întotdeauna am crezut că suntem prieteni, spuse ea. *Prieteni.* Întotdeauna am contat pe tine și tu ai putea conta pe mine. Zilele astea a fost imposibil să schimbăm o vorbă. Ochii ei se îngustară. Am făcut sau am spus ceva rău, Ray? Trebuie să-mi spui.

— N-ai făcut nimic.

— Atunci ce te supără?

— Nu-i nimic legat de tine. Ray se simți slăbit, incapabil să mai facă față conversației. E vorba de Donna.

Sprâncenele lui Lucy se ridicară.

— Cine-i Donna?

— Cineva cu care mi-am petrecut timpul cu puțin în urmă.

— Frumoasă?

— Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Ca o… oh, la naiba, Lucy, înțelegi ce vreau să spun.

— Sigur că da. Bine, continuă, ce s-a întâmplat?

— Am aflat că doamna avea un soț.

— Asta îngreunează puțin problema.

— Desigur, în final, l-a părăsit. Mi-a spus că vrea să divorțeze. Un fel de speranță…

— A fost ceva serios?

— Serios. Așa că săptămâna trecută am luat niște ziare și am citit un articol în care scria că ea s-a întors la el.

Lucy îi luă brațul, condescendent.

— Oh, Ray, îmi pare rău. Am avut și eu dezamăgiri.

El ridică din umeri. Prea mică era consolarea din necazul altora. Asta îl privea doar pe el, era doar problema lui, pe care trebuia să o rezolve singur.

Lucy vorbi din nou.

— Nu ți-a telefonat ori nu ți-a scris ceva, ca să-ți explice?

— Oh, da, mi-a scris.

— Și?

— N-am citit scrisorile.

— Nu le-ai citit? Dar, Ray, cum ai putut să faci asta?

— Le-am păstrat pe toate. Poate am să le citesc într-o zi. Dar nu acum. Nu sunt pregătit pentru necazul ăsta, Lucy. Acum, efectiv am de lucru.

Ea îl lăsă să plece, dorind să găsească o cale să se apropie de el, să-i aline suferința, să-l ajute.

Scorul pentru ultimul călăreț, Dusty Farlow, este de optzeci și nouă de puncte. Felicitări, Dusty. Și acum, vine și al treilea concurent, Bobby Ewing, care încearcă să-l încalce pe Salome. Încalecă, Bobby!

Pam se îndepărtă grăbită de arenă, îndreptându-se spre casă. La jumătatea drumului, dădu de Miss Ellie.

— Unde te duci, Pam? Nu e Bobby acela care a fost anunțat? Nu vrei să stai să te uiți?

Pam scutură din cap.

— Nu pot să-l văd pe Bobby călărind. Devin nervoasă. Dacă pățește ceva și se rănește?

— E băiat mare acum, știe până unde se poate întinde, care sunt riscurile. Ca noi toți. Să trăiești poate fi uneori o afacere periculoasă, Pam!

Pam își mușcă buzele.

— Mă duc să văd de Micul John.

Miss Ellie spuse, înțelegătoare:

— Pam, Bobby se va descurca bine. La fel și copilul. Ar trebui să-ți faci ție o favoare și să nu-ți mai faci griji. Ar trebui să te ocupi de tine.

— Da, Miss Ellie. Voi încerca.

Și plecă, mai înainte ca soacra ei să-i poată vedea lacrimile din ochi. Știa că niciodată nu se va mai simți bine, destul de bine ca să-i dea lui Bobby ceea ce el își dorea mai mult ca orice, un copil al lui.

… Bobby Ewing, un scor de nouăzeci de puncte! *Acum, doamnelor și domnilor, următorul călăreț este Jake Greenlaw din Dannemora.*

Jock și J.R. stăteau unul lângă altul, privindu-l pe Bobby cum călărea. Amândoi zâmbeau.

— Ăsta-i băiatul meu, spuse Jock.

Vorbele făcură să-i piardă lui J.R. zâmbetul de pe față.

— La fel ca mine, tată.

— Știu asta, fiule. Voiam doar să spun că în ce privește călăritul și mânuirea laso-ului Bobby n-are pereche.

Jock se îndepărtă încet de arenă. O văzu pe Miss Ellie conversând cu o prietenă de-a ei și se opri.

— Ți se pare că maică-ta a arătat bine în ultimul timp, J.R.?

— Foarte bine, tată. De ce?

— Nu știu. Mi-am făcut probleme, asta-i tot. Am vrut să-i spun despre Amanda, știi, dar ceva m-a reținut. Te mai ocupi de problema cu Amanda? îl întrebă el pe J.R., vrând să schimbe subiectul.

— Nu-ți mai fă griji, tată. Avocații au constituit un fond pentru Amanda, așa cum vrei tu. Poți fi liniștit. Lasă-mă pe mine să mă ocup de problemă.

— Da, așa voi face.

Dar J.R. nu putea crede asta. Niciodată nu lăsase Jock problemele importante în mâinile altora. Și asta îl supăra pe J.R. Dacă Jock ar fi descoperit vreodată că datorită

mișculațiilor subterane ale lui, nu erau fonduri disponibile pentru Amanda, explozia ar fi fost iminentă. Era clar…

•

Digger sosi la Southfork chiar când Bobby își începea prima cursă. Inspectă dintr-o privire mulțimile și se îndreptă spre primul bar. Nu era greu de găsit.

— Coniac și apă minerală, vă rog.

Barmanul se execută și Digger, cu paharul în mână, se îndreptă, târându-și picioarele, spre arenă. Miss Ellie fu prima care-l descoperi. Se grăbi îndată să-l întâmpine.

— Bună, Digger.

— Bună, Ellie.

— Trebuie să spun că-i o surpriză. Nu te așteptam.

— Nu puteam sta deoparte. Sunt binevenit aici?

Ea privi la paharul din mâna lui.

— Atâta timp cât te comporți sobru și nu faci scandal, ești binevenit.

— Un ordin de sus, spuse el posomorât, și-i întinse paharul. Poate că e mai bine așa!

— Cu siguranță, spuse ea și vărsă conținutul paharului. Simte-te ca acasă, Digger.

— Nu, spuse el încet, îndepărtându-se. Niciodată nu m-aș putea simți aici ca acasă. Asta înseamnă să ceri prea mult de la un om.

•

J.R. îl urmări o clipă sau două pe Alan Beam cu privirea. Printre blugi, cizme și pălării de paie Stetson, avocatul părea nelalocul lui în costumul Brooks Brothers și cămașa încheiată până la gât. Dar Alan era exact omul pe care-l căutase J.R. Se răsuci și Kristin apăru în urma lui. J.R. i-l arătă pe Alan cu degetul:

— Contez pe tine.

Ea își aranjă cel mai fermecător zâmbet și replică cu o voce aluzivă:

— Te-am dezamăgit vreodată, J.R.?

— Numai cafeaua ta m-a dezamăgit, dragă. Îi lipsește mult ca să fie bună.

— Asta nu-i important.

— În special pentru cineva cu atâtea virtuți. Du-te, fă tot ce poți.

— Te poți bizui pe asta.

Kristin așteptă să plece J.R., apoi se întoarse și dădu față în față cu Lucy.

— Oh, spuse ea. Bună.

Lucy afișă cel mai grozav zâmbet.

— Văd că faci progrese cu J.R.

Kristin îi zâmbi și ea, la fel de dulce.

— Sper că da.

— Chiar încerci să-l desparți pe J.R. de Sue Ellen?

— Asta crezi?

— Cred că trebuie să fii cea mai imorală femeie pe care am întâlnit-o vreodată.,

— Și eu am părerea asta despre tine, Lucy.

— Sue Elen e sora ta.

— N-am nevoie să mi-o spui tu. Indiferent de care ar fi ambițiile mele, oricum, se ridică mai sus de un administrator de ranch.

— Te referi la Ray. Dar nu-mi e decât prieten…

— Bineînțeles că-ți este, răspunse ea, îndepărtându-se unduitoare, să-și îndeplinească obligațiile esențiale.

•

Cineva se ciocni de brațul lui Sue Ellen, făcând-o să-și verse băutura pe partea din față a rochiei. Supărată, înlătură cu mâna lichidul rămas. Cineva îi întinse o batistă curată. Ea își ridică ochii, și-l văzu pe Dusty Farlow. Îi zâmbi a mulțumire și-și șterse rochia.

— Se poate bizui omul pe tine, ești întotdeauna acolo unde e nevoie.

— Mi-ar place să fiu când e vorba de tine.

Sue Ellen își simți obrajii înroșindu-se.

— Te-am văzut călărind. Ai fost foarte bun.

— Mulțumesc. Nu-mi va fi niciodată greu să fiu bun la ceva la care ți-ar face ție plăcere să fiu.

— Nu ți-aș putea spune la ce.

— Există ceva care efectiv te-ar bucura să faci?

Ea îi înapoie batista.

— Mi-e foame. N-am mâncat nimic toată ziua. Dacă mă scuzi…

— Te superi dacă te însoțesc? Și mie mi-e la fel de foame.

Ea îi zâmbi, mirată.

— Cred că am descoperit în sfârșit ce mi-ar face plăcere să fac. Să iau prânzul cu tine. Mergem?

— E plăcerea mea, doamnă Ewing.

Ultimul act, doamnelor și domnilor va fi prinderea vițeilor cu laso-ul. La această probă, cowboy-ul nu trebuie să-ajungă la barieră înaintea vițelului. Trebuie să prindă vițelul cu laso-ul, să-l arunce la pământ, apoi să-i lege cele două picioare din spate de un picior din față. Juriul va verifica legătura…

În colțul cel mai îndepărtat al spațiului pe care se desfășura competiția, departe de zgomot și agitație, Dusty și Sue Ellen descoperiră un loc liniștit unde să-și ia prânzul din farfurii de hârtie și să discute.

— Chiar îți place să iei parte la rodeo, Dusty? Ai călătorit atâta.

— E un fel frumos de o trăi, dacă poți să-i faci față. N-am de ce mă plânge.

— N-ai dorit niciodată să te stabilești undeva, să ai un loc al tău, pentru totdeauna?

— Pentru totdeauna înseamnă cam mult timp. Dusty râse. Cred că m-am gândit la asta. Uneori. Când am să simt nevoia am să mă stabilesc undeva, ca administrator la un ranch, sau ceva de felul ăsta, și am să încep să trăiesc ca o ființă umană normală. Dar mai devreme sau mai târziu dorința de schimbare va reveni și am să încep să mă întreb cum e prin alte părți, sau la alt ranch. Sau o să se ivească vreun nou rodeo, așa c-o să-mi fac bagajele și o s-o iau din loc. Cred că asta nu e ceva prea rezonabil pentru o doamnă ca tine?

— Poate, într-o măsură. Înțeleg că într-un an ceva ți se poate părea mai interesant, mai important, mai frumos decât

ți s-a părut anul anterior.

Dusty râse și ochii i se încrețiră.

— Nu știu. Mi se pare că mi-ar place același lucru, iar și iar, dar în locuri diferite. Mâncarea, caii, vacile…

Sue Ellen vorbi fără să se gândească:

— Și femeile?

El răspunse fără să ezite:

— Oh, desigur, și femeile. În special femeile.

Ea simți că devine nervoasă. Îi plăcea să vorbească cu acest tânăr și atrăgător cowboy, îi plăcea să râdă cu el; dar de data asta mersese mai departe decât intenționa. Nu voia ca el să înțeleagă greșit.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-ar fi trebuit să te întreb asta.

— Nicio problemă. Dacă vin de la tine, răspund și la întrebări pe chestiuni personale. Interesant, nu știu ce mi se întâmplă de fapt. Poate e o gafă, dar mă simt foarte în largul meu cu tine. Asta îți spune ceva?

Și ea simțea la fel, dar refuză s-o spună. Își vedea în continuare de mâncare.

El continuă:

— Nu cred că am înțeles tot ce mi-ai spus.

Ea se hotărî să-și aleagă cuvintele cu mare grijă. La urma urmelor, își aminti, doar era o femeie măritată…

J.R. o zări pe Sue Ellen vorbind cu cowboy-ul acela slab. Se opri un minut să privească. Era ceva în felul lor de a fi, un aer de intimitate care-i înconjura, ceva ce-l deranja. Mai mult, era expresia feței lui Sue Ellen, însuflețită și interesată. O expresie pe care nu-și putea aminti s-o fi văzut de multă vreme. Problema asta, se preveni el, ar trebui urmărită.

•

Ceva mai târziu, Bobby și Pam îl urmăreau pe Dusty în timpul altei curse. Iarăși un scor ridicat, iarăși aplauze furtunoase din partea mulțimii. Jock veni în spatele lor, înconjurându-l pe fiecare cu câte unul din brațele lui puternice.

— Mai bine ai grijă, Bobby. Cowboy-ul ăsta chiar călărește bine. Cine este?

— Îl cheamă Dusty Farlow, răspunse Bobby. Cred că vine de la Odessa. Sue Ellen mi l-a prezentat ieri, la Braddock. Pare un tip serios.

— Pare un *concurent* serios, asta-i sigur. Știe de ce-a venit aici.

•

În calitatea lui de administrator al Southfork-ului, Ray Krebbs locuia într-o casă a lui, la o oarecare distanță de locuința Ewingilor. Era o construcție simplă, care ocupa o suprafață mică, alcătuită din bucătărie, sală de mese și un dormitor adecvat.

Sigură că n-o putea vedea nimeni, Lucy intră în casa deschisă, fără să-și facă probleme. Inspectă interiorul, încercând să-și închipuie unde ar fi putut Ray să țină scrisorile de la Donna Culver. Deschise câteva sertare de la dulap, scotoci printr-o grămadă de lucruri de pe o masă, ajungând în sfârșit la toaleta din dormitor. În al treilea sertar le găsi.

Scrisorile erau îngrămădite dezordonat, laolaltă cu o foaie decupată din ziar, mototolită, pe care Ray mai întâi cu siguranță că o aruncase iar apoi o recuperase de la coșul de hârtii. Își aruncă ochii pe foaia de ziar înainte de a se concentra asupra scrisorilor. Deschise una și începu să o citească. Prima reacție fu surpriza, urmată de un adânc interes și în final de satisfacție. De satisfacția de a ști că nu greșise venind aici și amestecându-se în viața intimă a lui Ray. Trebuie ca mesajul Donnei Culver să-i fie cunoscut lui Ray, era mai bine așa, atât pentru Ray cât și pentru Donna. Examină o a doua scrisoare și, pe când era cufundată în lectură, ușa se deschise, lăsând razele soarelui să se adune în dreptunghi de-a lungul micii încăperi. Surprinsă, Lucy își ridică privirea și-l văzu pe Ray stând în dreptul ușii. Expresia de pe fața lui era ușor de descifrat; era nemulțumit s-o găsească aici, nemulțumit și supărat.

— La naiba, Lucy! Ce faci aici? Asta-i casa mea și scrisorile mele.

— Ray! Nu înțelegi.

— N-ai ce căuta aici.

— Voiam să aflu ce se întâmplă, să te ajut, dacă pot.

— Când o să am nevoie de ajutor, o să-l cer. Acum mai bine ai pleca.

Ea îi întinse scrisoarea:

— Cred c-ar fi mai bine s-o citești.

El i-o smulse din mână și o așeză așa ca să nu-i mai fie la îndemână. Umerii, îi erau rigizi, picioarele despărțite înfipte cu fermitate pe sol. Un om ce nutrea o teamă adâncă și un și mai adânc resentiment.

Lucy vorbi liniștit:

— Nu înțelesesem că Donna de care vorbeai tu era nevasta lui Sam Culver.

— Te bagi unde nu-ți fierbe oala, murmură el.

— Cineva trebuie să facă ceva. Ești așa de dificil, de mândru și de încăpățânat. Ți-ai fi petrecut tot restul vieții întrebându-te ce s-a petrecut, în loc să faci ceva simplu și rezonabil, cum ar fi, de pildă, să citești scrisoarea asta. Pentru că doar așa ai fi putut afla ce se întâmplă în mod real și nu te-ai mai necăji.

— Știu ce s-a întâmplat.

— Dar nu și de ce. Donna s-a întors la Sam. Dar nu pentru că așa voia ea. *A trebuit* să o facă. Bietul Sam e bolnav și e pe moarte. Știai asta? Donna s-a simțit adânc obligată față de omul ăsta și a vrut să-l ajute, să-i ofere sprijinul, să fie cu el când va veni sfârșitul. Desigur că știai multe. Dar nu ceea ce contează într-adevăr.

Ray se întoarse îngrozit, privind-o neîncrezător pe Lucy. Mânia îi dispăru pe dată, ca să-i ia locul uimirea și îngrijorarea. Începu să citească scrisoarea. Deodată își ridică ochii spre Lucy și ei i se păru că erau plini de lacrimi, dar nu fu sigură. Apoi, Ray continuă să citească scrisoarea. După un timp, Lucy plecă, fără să scoată un sunet, așa cum și venise. Ray nu știu că plecase.

•

Bobby era pregătit pentru prinderea vițelului cu laso-ul. Se dăduse semnalul și vita fusese slobozită pe tobogan, în timp ce laso-ul lui Bobby flutură în vânt. O mișcare bruscă din

încheietura mâinii, și laso-ul se încolăci în jurul vițelului. Bobby smuci frâul, ținând strâns laso-ul și descălecă cu o mișcare lină. Reuși să trântească vițelul care se zbătea la pământ, să-l lege cu mișcări iuți și sigure, apoi anunță juriul că a terminat legarea.

La gard, privind cu interes profesional, stătea Dusty Farlow cu Sue Ellen alături.

— E bun, spuse Dusty, cu admirație, dacă nu cu invidie. Văd care-i punctul critic al concursului. Toți Ewingii sunt așa de îndemânatici?

— Soțul meu este foarte îndemânatic, dar nu la prinderea vițeilor cu laso-ul.

— Va trebui să iau aminte la asta. Dacă nu-s atent, Bobby mă va învinge.

Plecară amândoi de lângă gard, continuând să meargă alături.

— Chiar dacă Bobby va învinge, va refuza premiul în bani. Aceștia îi vor reveni celui de-al doilea câștigător. Ewingii n-au nevoie de recompense, le place doar să învingă.

Dusty spuse încet:

— Nu sunt singurii.

Sue Ellen îl privi. Fața lui era aspră, calmă, un fel de expresie de hotărâre pe care o mai văzuse la bărbații din Texas, o expresie care putea să însemne și neliniște. Însă la Dusty era amestecată cu blândețe, de parcă nu ar fi voit să facă rău altcuiva.

— Nu vreau să spun că cinci mii de dolari ar fi de aruncat, spuse el. Desigur că nu. Dar altceva contează mai mult într-o competiție decât recompensa. Și anume să se știe că ești cel mai bun. Să dai tot ce poți și să învingi, dacă poți, asta este.

Ea se încruntă și Dusty remarcă îndată schimbarea.

— Ascultă, nu lua de bun chiar tot ce spun.

— I-am mai auzit spunând asta pe doi oameni din viața mea.

— Bărbați?

Ea dădu din cap, aprobator.

— Indiferent cine ar fi fost, eu nu sunt ca ei. Crede-mă, nu

sunt hunul Attila, sau ceva de felul ăsta. Să învingi e o dorință omenească normală, nu-i așa? Nu-ți place să învingi?

Ea privi în zare, nefiind sigură ce mai însemna cuvântul ăsta. Dar odată fusese. Odată, să învingă fusese lucrul cel mai important din viața ei…

Odată fusese cea mai frumoasă fată din micul orășel din Texasul de Vest, unde locuise. La liceu, jucase într-o piesă a unei clase mai mari, unde strălucise și se fudulise mergând în fruntea fanfarei la jocurile de fotbal. În primul ei an de universitate, cineva trimisese o fotografie de-a ei unei comisii care se ocupa de concursul de frumusețe pentru Miss Texas, urmând să aleagă o candidată pentru Miss America. Sue Ellen primi o scrisoare care-o invita să participe.

Talent, grație și frumusețe, preciza scrisoarea. Și pentru prima oară în viața ei, lui Sue Ellen îi fu teamă. Ăsta nu mai era un concurs într-un orășel mic, unde celelalte fete erau durdulii, sau șterse, sau aveau acnee. Acolo trebuia să fii cea mai frumoasă tânără din tot Texasul, cu o față și un trup spectaculos. Și trebuia să știi să cânți, să joci teatru sau să dansezi. Trebuia să fii inteligentă, abilă și sofisticată și Sue Ellen era sigură că va fi iute respinsă. Ar fi mai bine, se hotărî ea, dacă n-ar mai participa la concurs, dacă nu s-ar mai expune încurcăturii, și rușinii, și inevitabilei înfrângeri. Puse invitația, însoțită de formularul de înscriere în fundul celui mai de sus sertar al biroului.

În acel week-end se duse acasă să-și viziteze familia. Fusese o vizită neinspirată, ca cele mai multe, de altfel. Conversații despre fotbal, bogăție și politică, subiecte care o plictiseau pe Sue Ellen. Gândul îi fugi la invitația din sertarul biroului din dormitor. Sora ei mai mică, Kristin, rece, independentă și posesivă, fu prima care observă că e preocupată și comentă:

— Te supără ceva, Sue Ellen?

Ea scutură din cap.

— Nimic, Kristin.

— Ești totuși prea liniștită, spuse maică-sa, acuzator.

— Cred că sunt nerăbdătoare să mă întorc la școală și la studiile mele.

Nimeni n-o crezu. Sue Ellen era orice, în afara du studentă. Niciodată nu arătase un interes deosebit față de școală.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă iarăși maică-sa.

Era o femeie frumoasă, cu fața slabă, cu ochi vioi, strălucitori, ochi adeseori absenți. Vedea viața într-un fel sceptic, ca o situație mereu schimbătoare, care-i frustra ambițiile personale. Vedea viitorul prin cele două fete ale ei. Ele trebuiau să facă căsătorii bune, cu oameni de succes și să aibă grijă de mama lor la bătrânețe. Dar mai era mult până atunci, pentru că era încă o femeie pe care o interesau petrecerile, care aprecia un bărbat frumos – dacă, bineînțeles, avea un venit substanțial.

— Se poate, spuse Kristin cu subînțeles, prefăcută dulceață și un zâmbet malițios. Capul lui Sue Ellen e la mii de mile de aici. Pariez că te-ai îndrăgostit de vreun sărăntoc, la școală.

— Nu, răspunse repede Sue Ellen.

— Așa e, Sue Ellen? De-abia ai plecat de acasă și te-ai și încurcat cu vreun nenorocit?

— Nu, mamă.

— Atunci, ce-i? Ai vreun necaz?

Sue Ellen își strânse buzele.

— Nu-i nimic.

— Spune-i mamei, hai.

Și ea îi spuse, și văzu fața mamei ei strângându-se, hotărâtă, o expresie pe care o văzuse de multe ori în trecut. Când Sue Ellen termină de povestit, maică-sa se așeză și o privi fără să clipească. Trăsăturile de pasăre erau aspre, lucioase, vocea îndepărtată și fără sentiment.

— Asculta-mă, fetițo, și ia aminte. Ceea ce aveți, tu și sora ta, tot ceea ce am fost capabilă să vă dau, nu mulțumită amărâtului vostru de tată, este frumusețea. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru binecuvântarea asta. Și în lumea asta, o fată trebuie să obțină avantajele din ceea ce are. Ești la fel de elegantă ca oricare din ele, Sue Ellen, poți să cânți, poți să dansezi, ai jucat atât de bine în piesa de la liceu și ești mai frumoasă ca oricare din ele. Așa că ai să te înscrii la competiția asta. Îți spun, vei fi aleasă Miss Texas și vei merge

la Atlantic City. Vei deveni Miss America. Imaginează-ți, fata mea. Poți s-o faci, Sue Ellen. Gândește-te la bărbații pe care-i vei întâlni! O să se adune pe lângă tine ca albinele la miere. Eu te voi ajuta să alegi unul dintre ei, să le verific situația, să te combini cu cel mai bun. Ascultă-mă, fata mea. Fă o căsătorie bună și vei avea o viață bună, vei avea tot ce vrei. Nu e ceva deosebit de jocurile acelea de fotbal; acolo sunt învingătorii și dincoace sunt cei care au pierdut, iar să învingi e totul…

Și să învingă *a fost* totul. Și participase la concurs, reușise la faza pentru talent, la faza în rochii de seară și la cea în costum de baie. Rutinată și îndoită, se forțase să apară pe scenă în costumul de baie care scotea în evidență mai mult din corpul ei decât ar fi dorit ea să se vadă. Costumul era atât de subțire și de strâns pe corp încât orice linie îi era accesibilă publicului. Se auziră strigăte de apreciere și fluierături de admirație și după aceea o mulțime de bărbați îi făcură oferte cu subînțeles să o ajute în carieră dacă-dacă…

Și mama, acolo, la datorie, gata s-o protejeze. Să se asigure că era tratată ca o învingătoare – că era efectiv Miss Texas, arătând ca o regină. O adevărată învingătoare.

Și, inevitabil, J.R. Ewing fu ultima recompensă. Un bărbat care avea orice și-ar fi dorit o fată vreodată, un bărbat care îi promise totul, pentru totdeauna, Oh, da, să câștige fusese ceva așa de important, încât se străduia zi de zi, an de an, să suporte rezultatele teribile ale acelei victorii – fusese folosită, se abuzase de ea, o parte din ea fusese pentru totdeauna pierdută.

— Oh, da, murmură ea, răspunzându-i lui Dusty Farlow, să învingi e totul…

•

J.R. plănuise fiecare mișcare. Înclinat să formeze, să structureze, să organizeze, plănuise fiecare detaliu, subordonându-l esențialului. Acum stătea aproape de casă, cu Kristin, glumind cu oricine se întâmpla să treacă pe acolo. La o distanță de câțiva yarzi stătea Alan Beam. Cam nervos, prevăzător, cu ceva din aspectul unui atlet care urma să

participe la o cursă importantă. O umbră trecu pe fața lui J.R. și Kristin, atentă la orice schimbare a lui, spuse repede:

— Ce nu merge?

Privi și ea în direcția în care privea el. Prin mulțime, îl zări pe Dusty Farlow, mergând alături de Sue Ellen, cu capetele apropiate; pierduți în conversație.

— De ce-ți faci griji? întrebă Kristin, fără să se gândească.

J.R. se scăpă:

— E nevasta mea. De câte ori să-ți spun. E normal să-mi pese.

— Ești gelos! spuse ea, nevenindu-i să creadă. Nu te înțeleg. Tu îți faci de cap cu sora soției tale și Dumnezeu mai știe cu câte alte femei și devii gelos numai dacă Sue Ellen vorbește cu alt bărbat.

El își dezveli dinții în ceea ce părea să fie un zâmbet; dar Kristin îl cunoștea mai bine.

— Ai dreptate, nu înțelegi. Gelozia n-rare nimic de-a face cu asta. Problema e *familia*. Familia și autoritatea mea. Familia și grija pentru ceea ce îmi aparține.

— Dumnezeule, J.R., nu ești *stăpânul* lui Sue Ellen!

El clipi.

— Cred că ești o mare naivă.

Făcu un semn care-i atrase atenția lui Alan, dădu din cap și privi în zare.

— Gata cu vorbăria asta de complezență, Kristin. E timpul să treci la treabă.

Ea se îndreptă de spate, cu sânii tensionați sub cămașa stil western strânsă pe corp, pe care o purta. Își umezi buzele.

— Sunt gata.

— Trebuie să procedezi ca o actriță, Kristin. Să te comporți cât mai firesc.

Alan ajunse în spatele ei și-i încercui mijlocul cu mâna.

— Mergem undeva, Kristin?

— Nu prea departe, spuse J.R. precaut. Vreau să vă duceți undeva unde să vă pot vedea. Unde să vă poată vedea oricine. Și, Alan, nu exagera, nu te distra prea mult. Tăcu un moment, după care reluă. Dar ia priviți cine ajunge la timp pentru

marea reprezentație.

Miss Ellie și Digger apărură din spatele casei, mergând fără să se grăbească și vorbind, așa cum vorbesc doi prieteni care au multe să-și spună.

— Va fi mai bine decât mă așteptam. Imaginează-ți, Cliff Barnes să audă prima dată povestea chiar din gura tatălui său. Nu poate fi mai bine. O.K., începeți, se ridică cortina…

Miss Ellie și Digger, indiferenți la faptul că J.R. uitase să-i introducă în planurile sale, continuau să se plimbe. Ea spunea:

— Așa că a trebuit să te întorci, ți-a lipsii Dallasul prea mult.

El râse. Miss Ellie îl făcuse întotdeauna să se simtă bine, așa cum nimeni nu mai reușise până acum.

— Plecarea din Dallas mi-a fost de bun augur, nu mă feresc să-ți spun. Timpul petrecut în California m-a ajutat să-mi recuperez demnitatea. Să pun niște bani deoparte, bani cinstiți, așa cum face un om care a muncit din greu. Trebuie să-ți spun, Ellie, a fost bine să muncesc din greu ca să pot merge pe drumul meu, chiar dacă am plătit pentru asta. M-am lăsat de băut de atunci.

— Dar coniacul pe care-l țineai mai adineaori în mână?

El își ascunse o grimasă în barba sură.

— O rătăcire de moment. Oricum, ai ajuns la timp să mă salvezi de mine însumi.

Făcură câțiva pași în tăcere.

— Digger, vreau să te întreb ceva…

— Orice.

— Ai încetat să mai dai vina pe Jock pentru orice necaz care te-a lovit? De asta ai venit aici?

El se întoarse și răspunse evaziv:

— Niciodată nu te-am făcut pe tine responsabilă, Ellie. Știi asta. Ai făcut ceea ce trebuia și te-am respectat pentru asta.

— Așa a făcut și Jock, Digger. Aș dori să-ți amintești asta.

Miss Ellie se opri, sperând că el va răspunde, dar Digger nu răspunse.

— Mă îngrijorează, Digger, faptul că ura asta se perpetuează. Ceea ce s-a petrecut între Jock și tine a fost

destul de rău – dar asta a fost în trecutul îndepărtat. Dar acum, băiatul tău și al meu, Cliff și J.R. se urăsc de moarte, Digger, unul pe altul. Altădată s-ar fi împușcat. Nu-mi place asta. Nu știu cum se va termina și asta mă înspăimântă.

Digger trase aer în plămâni, fără să-și descleștеze fălcile. Împărtășea aceeași teamă, dar nu era capabil s-o spună cu voce tare, nu era capabil să se elibereze de sentimentul că fusese trădat, sentiment pe care îl nutrise de atâția ani. Nu spuse nimic și continuă să meargă.

— Digger, spuse Miss Ellie. De ce-ai venit, de fapt, aici?

El îi răspunse cu cea mai sinceră voce de care era capabil.

— De ce crezi? Să-l văd pe noul tău nepot și să te felicit. La naiba, femeie, nu-s un tip așa de rău cum mă pictează bărbatu-tău.

Ellie simți cum se liniștește. Îl credea pe Digger. Voia să-l creadă.

Și actul următor, doamnelor și domnilor, este călărirea de către cowboy a unui cal sălbatic, fără șa. La aceasta, cowboy-ul trebuie să-i dea pinteni calului când trece pe lângă juriu, ca și pe toată durata călăritului, dar trebuie să nu atingă cu mâna calul, șaua sau pe el însuși…

Kristin își găsi locul, departe de mulțime, într-un spațiu deschis și vizibil pentru oricine ar privi. Avea o alură provocatoare, cu tocul cizmei agățat de partea de jos a țarcului, cu pieptul și pântecele împinse înainte, cu buzele deschise ca într-o chemare.

Alan Beam se dădu mai aproape, dându-i târcoale.

— Dăm spectacolul pe drum?

— Arată puțină pasiune, Alan. Prefă-te, dacă trebuie.

— Eram pe punctul de a-ți sugera ceva asemănător. Zâmbește-mi, dă-mi puțin curaj.

— Cred că nu-i nevoie de asta, pentru că doar ne prefacem. Alan, crezi că-ți poți interpreta bine rolul?

— Tot la fel de bine cum ți l-ai interpretat și tu, întotdeauna.

— Dumnezeule, cred că te lauzi.

— Oricând vrei o demonstrație…

— Oh, nu i-ar place lui J.R să audă asta.

El păli.

— Joci tare.

— Am avut un profesor bun. Dar nu-ți fă griji, Alan, nu-ți voi da în vileag dorințele secrete. Păstrează-le, scumpule; în lumea asta nu știi niciodată ce cupluri stranii se pot face, doar să le dai timp. E-n regulă, consideră-te încurajat, deși nu prea tare.

— Ăsta-i stilul tău, nu-i așa, Kristin, să obții întotdeauna ce vrei, fără să oferi în schimb prea mult? Nu-i prea valoros.

— Nu fi obraznic, Alan, sau am să te pun la punct.

— Pariez că va trebui.

— Depinde. Destul cu pălăvrăgeala. Dacă ești gata, dragul meu, eu mă simt în formă. Mă îndoiesc că o să-ți facă tot atâta plăcere cât îmi va face mie.

Kristin își trase brațul înapoi și-l plesni cât putu de tare. Capul lui Alan se roti spre spate și obrazul începu să-l usture, iar în ochi îi apărură lacrimi.

— Să nu-mi mai vorbești vreodată în felul ăsta! spuse ea tare, cu o voce răsunătoare.

Peste tot, până unde se putuse auzi, conversația încetă și ochii se îndreptară în direcția lor. Lucy, cu o citronadă în mână, privea mirată, încercând să audă fiecare cuvânt. Jock, care conversa cu un agent de schimb din Dallas, se întoarse să vadă ce se întâmplase. Digger și Miss Ellie înghețară în loc, privind. Tuturor li se păru că Alan încerca s-o liniștească pe Kristin, s-o calmeze. Dar fără succes. Vocea ei izbucni iarăși:

— Cum îndrăznești să-mi propui asta! Sunt o fată frumoasă, o femeie. N-ai dreptul…

J.R. se grăbi spre ei, un cavaler strălucitor, venind în ajutor, în cizme de antilopă și pălărie Stetson.

— Ce-i asta? Ce se întâmplă?

Kristin își înghiți lacrimile:

— M-a insultat.

— Ascultă, J.R., spuse Alan, Kristin e o femeie frumoasă și

eu sunt doar bărbat, nu…

— Asta-i deci, Beam. De data asta ai mers prea departe. Ți-ai uitat locul. Kristin e cumnata mea, face parte din *familie*. Părăsește imediat Southfork-ul.

— Doar un minut, pot să-ți explic.

— Acolo în nord, de unde vii, lucrurile s-ar putea să fie diferite. Dar aici e Texasul, băiete, și noi ne tratăm femeile cu onoare și respect. Nu mai ai ce căuta pe aici.

— Nu înțelegi.

— Înțeleg foarte bine. Ești un ticălos murdar și dacă nu dispari de aici în două minute n-o să-ți mai stea capul întreg pe umeri. Acum pleacă!

Mâna dreaptă a lui J.R. fulgeră prin aer și ateriză pe obrazul lui Alan, dându-i o palmă răsunătoare. Avocatul se clatină sub forța loviturii și aproape căzu la pământ. Apoi se îndepărtă:

— Am să ți-o plătesc, J.R., ți-o jur. Nimeni, nimeni, nu s-a mai purtat cu Alan Beam în felul ăsta.

Un zâmbet de mulțumire șerpui pe gura lui J.R.

— Dacă te mai prind vreodată prin ranchul ăsta, băiete, va fi și ultima. Mai apropie-te vreodată de un Ewing și vei dori să nu fi plecat de acasă, auzi!

— N-ai auzit ultimul meu cuvânt, strigă Beam, în timp ce se îndrepta spre parcare.

— Veți plăti pentru astăzi. Toți veți plăti!

•

Nu prea departe, Dusty și Sue Ellen văzuseră totul, auziseră fiecare cuvânt.

— Cine sunt ăștia? întrebă Dusty. Îi cunoști?

— Așa s-ar zice. Bărbatul, acela voluminos e soțul meu, și doamna a cărei onoare a salvat-o e sora mea mai mică.

Dusty replică:

— Cred că soțul tău este ceea ce se știe a fi un gentleman din Texas.

Sue Ellen nu se strădui să-și ascundă amuzamentul.

— Nimeni nu l-a mai numit așa până acum. Cât privește onoarea surorii mele, mă îndoiesc că avea nevoie de nu știu ce

protecție. Niciodată n-a avut, în trecut.

Dusty își aranjă o expresie amabilă pe față.

— Se pare că soțul tău vine spre noi.

— Poate e îngrijorat de onoarea mea.

— Nu vreau să-ți provoc nicio neplăcere, Sue Ellen.

— Dacă mi-o provoacă cineva, nu tu ești acela. Și nu-ți fă probleme pentru J.R., are doar un inventar limitat de impulsuri cavalerești, și aș zice că și-a epuizat rezerva pentru astăzi.

— Oh, spuse Dusty, încet. Nu-mi fac griji.

J.R. venea, pășind drept spre ei, cu o față amenințătoare. Sue Ellen i-o luă înainte:

— Domnul Farlow tocmai comenta cât de bine te-ai descurcat, dragul meu, și ce gentleman de Texas ești, J.R. Ewing. Ți-l prezint pe domnul Farlow.

Dusty întinse mâna. J.R. i-o ignoră.

— Are dreptate, spuse J.R. arțăgos. Noi, texanii, suntem foarte protectori, s-ar putea spune chiar posesivi în privința femeilor noastre, domnule Farlow. Ne interesează foarte mult cu cine-și petrec ele timpul și de ce.

Dusty răspunse exagerat de tărăgănat:

— Recunosc că știu asta, fiind născut în Texas și crescut aici, Ewing. Nu mi-a plăcut niciodată să mă calce cineva pe bătături; cred că nici ție.

Apoi, către Sue Ellen:

— Scuză-mă, doamnă, e timpul să-mi fac cursa. Dacă mai ești liberă, poate te voi revedea după următorul act. Își ridică pălăria și plecă.

— N-a făcut față prea mult, nu-i așa? spuse J.R.

Sue Ellen îi râse în față.

— Nu e cineva pe care să-l duci cu vorba sau să-l sperii. Cowboy-ul ăsta nu vrea și nu are nevoie de nimic din ce l-ai putea tu lipsi.

— Dacă te referi la tine, scumpo, spuse el aspru, nu fi atât de sigură de tine. Ești tot atât de mult proprietatea mea, pe care am cumpărat-o și pentru care am plătit, ca și mașina pe care o conduc și ar fi mai bine să nu uiți asta.

Bobby Ewing a terminat cursa cu un scor de o sută optzeci și opt de puncte. Urmează Juan Negrete, pe Stargazer.

Alan Beam se urcă în mașină și porni motorul. Era pe punctul de a pleca când auzi pe cineva strigând:

— Hei, așteaptă un minut.

Văzu o fată blondă, frumoasă, alergând spre el. Fără să fi trecut cu mult de douăzeci de ani, era bine dezvoltată, cu un corp puternic și bine format. Veni la mașină, și-i întinse mâna.

— Bună, sunt Lucy Ewing.

Alan își aminti de misiunea pe care o îndeplinise. Își păstră fața închisă și aerul posomorât.

— M-am săturat de Ewingi pe ziua de azi.

— Nu-ți fac vină. Poate fi uneori o familie foarte dificilă, în special J.R. Ce ticălos e!

— N-am să te contrazic.

Îi luă mâna și i-o ținu mai mult decât era necesar.

— Sunt Alan Beam.

— Mi-a plăcut ce-ai făcut.

— Oh? spuse el, precaut.

— Nu oricine din Dallas are îndrăzneala să-l contrazică pe J.R. E ca un taur care întotdeauna împunge oamenii și are puterea și găsește căile ca să o facă.

— Am descoperit și eu asta. El va descoperi că nu mă sperii așa ușor.

— Am observat și eu, spuse ea zâmbind. Își retrase cu finețe mâna. Voiam doar să te salut, să afli că nu toți Ewingii sunt răi.

— Mă bucur că ai făcut-o.

— Poate că o să ne întâlnim odată, undeva…

— Nu dacă are J.R. vreun amestec în treaba asta.

Lucy mușcă momeala:

— Nu are.

El o privi cum pleca, urmărind plin de încântare cum își unduia coapsele. Alan era năucit; ce noroc dăduse peste el!

•

În arenă, Dusty călărea un cal numit Danger Sign (Semnul Pericolului). Și într-adevăr era periculos. Dusty sălta în șa, ca un glonte care nimerise în teren solid. Dusty se lupta să se țină în șa. Abia când îl văzu ieșind din țarc, Sue Ellen, care-l urmărea încordată, putu răsufla ușurată.

Kristin, care stătea la un pas în spatele ei, spuse, insinuând:

— Mai bine nu te-ai mai uita, surioară. Începi să te dai în spectacol. Oamenii încep să vorbească.

Sue Ellen se întoarse încet.

— Cred că ai făcut tu destul teatru pentru azi, dragă Kristin. Nimeni nu mai arată interes pentru comportamentul meu, după reprezentația voastră. Nimeni nu va mai da atenție la ce spun sau fac.

— J.R.…

— Oh, da, întotdeauna e vorba de J.R. Trebuie să-ți mărturisesc, Kristin, că mi-au trebuit opt ani ca să-l văd pe J.R. așa cum e. Tu ai reușit asta doar în câteva luni.

Kristin se trase înapoi, ca lovită.

— Nu înțeleg unde bați.

— Eu cred că înțelegi.

— E soțul tău, Sue Ellen, nu al meu.

— Credeam că ai uitat asta.

— Nu știu…

— Eu știu, în orice sens al cuvântului, Kristin. Dar am vrut să o accentuez pentru tine. Mă refeream la caracteristica scumpului meu soț de a dori doar ceea ce dorește sau are altul. Dacă nimeni nu mă vrea, cu siguranță că nici J.R. nu mă vrea. Dar dacă un bărbat – orice bărbat – Dusty Farlow de exemplu – arată că mă dorește, atunci J.R. descoperă că și pasiunile lui ies la iveală. Nu de asta ai fi dorit ca Dusty să-numi acorde atenție? În felul ăsta, ardoarea lui J.R. pentru tovarășa lui legală de pat s-ar fi răcit și ar fi rămas mult mai mult pentru tine.

— Desigur că nu poți crede…

— Cred, Kristin. Cred tot ce poate fi mai rău despre tine și J.R.

— Sunt sora ta.

— Asta nu te-a oprit de la nimic mai înainte. Nu te va opri nici în viitor. Acum, dacă mă scuzi, i-am promis lui Dusty că-l întâlnesc după cursă.

•

Ultima cursă a lui Bobby se terminase și era satisfăcut, dacă nu chiar încântat de reprezentația lui. El și Pam mergeau spre casă, mână în mână, când îl descoperiră pe Digger cu Miss Ellie.

— Ți-am spus, spuse Pam, cu disperare în glas. Știam că o să apară.

— E-n regulă, e doar un lucru de făcut, să-l scoatem de aici – și cât mai repede.

— S-ar putea să nu fie așa ușor.

Se grăbiră să-i întâmpine.

— Digger! strigă Pam.

Bătrânul se smuci în lături, cu o expresie defensivă. O mai auzise pe fiică-sa folosind tonul ăsta. Nu-i plăcea și nici nu-l înspăimânta; era doar o greutate în plus într-o viață plină de probleme.

— Fetițo, spuse el, blând.

Nervozitatea lui Miss Ellie ieși de îndată la iveală:

— E-n regulă, Pam. I-am spus lui Digger că e binevenit.

— N-ar fi trebuit să vii, tată, și știi asta.

— Se însoară omul, are copii, ține o familie așa cum se pricepe mai bine și, iată ce se întâmplă, e blestemat să aibă parte de o fată fără inimă. Nimic nu e mai rău decât atunci când un copil încearcă să dirijeze viața tatălui. Termină, fetițo.

— Vrei să faci scandal, tată, spuse Pam.

Miss Ellie interveni:

— Prostii, Pam. Digger și cu mine ne-am amintit de vremurile de demult. Suntem prieteni vechi. Digger a venit să-mi vadă nepotul și asta mă bucură. E timpul ca vendeta asta dintre familii să ia sfârșit.

Bobby îi strânse mâna lui Pam, vrând s-o liniștească; ea înțelese mesajul. În fața lui Miss Ellie, erau incapabili să continue, incapabili să-l oprească pe Digger. Trebuiau să

găsească altă cale.

— Pam, spuse Miss Ellie poruncitor, tu și Bobby duceți-vă acasă. Vreau să-l găsesc pe Jock, să-i spun că Digger e aici. Să vă fie clar; și vreau să înțelegeți lucrurile ca lumea odată pentru totdeauna.

… de puncte, care-l fac pe Dusty Farlow câștigător și numai patru călăreți au rămas să…

— Se pare că ai câștigat în cele din urmă, Dusty spuse Sue Ellen. Ce-ai să faci cu premiul?

— Nimic special.

— Nu-ți pasă de bani?

— Nu, într-adevăr. Nu prea mult.

— Nu te deranjează să fii sărac?

— Îmi place mult mai mult decât să fiu bogat.

— Bogat?

— Familia mea e posesoarea lui Southern Cross Ranch (Ranchul Crucea Sudului).

— A lui Southern Cross din San Angelo? Dar ăsta-i unul din cele mai mari, ăsta valorează…

— Mda. Valorează al dracului de mult.

— Nu înțeleg. Nu e familia Wayne posesoarea lui Southern Cross?

— Phuff! Numele mamei mele era Farlow.

— Înțeleg. Îți petreci viața vagabondând pe la rodeo-uri. De ce?

El dădu din umeri.

— Mă transformasem în cineva care nu-mi plăcea prea mult. Poți să înțelegi asta?

— Cred că da.

— Pari să te îndoiești puțin.

— Cred că n-ar trebui să mai vorbim.

— De ce?

— A început să observe lumea.

— Asta nu te deranja acum un minut.

— Mă deranjează acum.

— De ce? De ce mă plăceai mai mult când credeai că-s un văcar sărac? Pentru că atunci nu trebuia să mă iei în serios? Pentru că nu-ți amenințam în niciun fel poziția, căsnicia? Pentru că dacă eram sărac însemna că nu puteam fi pus la socoteală, era ușor să mă expediezi din gândurile tale, din viața ta?

— Trebuie să plec.

— Bogat sau sărac, sunt același, Sue Ellen. Cineva cu care trebuie să stai de vorbă. Un om care s-a întâmplat să-ți placă. Trebuie să-ți fie clar. E adevărat, nu-i așa? Recunoști?

Ea privi lung în ochii lui deschiși, înainte de a pleca.

— Recunosc, spuse ea încet – și îl lăsă singur.

•

Pam era incapabilă să și-l alunge pe Digger din minte, incapabilă să pună capăt îngrijorării când se gândea la ce-ar putea taică-său să facă. Cu ajutorul lui Bobby, îl găsi și-l izolă în camera de zi. Încercă să-l facă pe încăpățânatul bătrân mai rezonabil. El ascultă un timp, rotindu-și capul dintr-o parte în alta, neîncrezător.

— Te potolești? întrebă el în sfârșit.

— Tată, continuă ea, de parcă n-ar fi auzit, când Miss Ellie o să-l aducă aici pe Jock așa vrea doar să spui cât de mult vrei să te întorci în apartamentul lui Cliff, să fii singur și să te odihnești.

— Nu, dom'le. N-am să fac asta. Nu, până n-am să-mi văd nepotul.

— Oh, nu mai striga așa tare, Digger, spuse Bobby. Tot continui să spui nepotul *meu.* Jock și Miss Ellie văd lucrurile mult diferit.

— Ei, na acum, poate-i timpul să afle, adevărul. Cliff și Sue Ellen sunt responsabili pentru Micul John, și nu J.R., indiferent de ce spun actele.

— Tată, te rog, îl imploră Pam. Nu-ți dai seama ce faci.

— Știu foarte bine ce fac.

Bobby izbucni:

— Digger, dacă mai spui un singur cuvânt despre părinții lui John…

— Nu mă amenința, băiete. Au încercat asta oameni mai mari ca tine și au plecat plângând și jeluindu-se. Nu sunt prea bătrân pentru o trântă ca lumea, dacă trebuie. Așa că…

— Oh, tată, spuse Pam. Termină. Vorbește rezonabil. Încercăm să-l ținem pe fiecare acolo unde-i e locul. Ține-ți gura și nu mai spune ce-o să faci tu dacă ești amenințat.

Digger își strânse fălcile.

— Aștept să-mi văd nepotul

— Nu, spuse Pam. Nepotul lui Jock, nepotul lui Miss Ellie. Nu al tău.

— E-n regulă, admise Digger. Dacă veți înceta să mă tratați de parcă n-aș fi în toate mințile, s-ar putea să ajute. Vă spun clar că vreau să-l văd pe băiat. Asta-i totul. Apoi am să plec. În pace, dacă mă lăsați.

Bobby răsuflă încet.

— Ai spus „în pace”, Digger. Vezi să nu uiți.

Înainte ca cineva să mai poată spune o vorbă, Jock și Miss Ellie intrară în cameră, Miss Ellie zâmbind și plină de speranță. Jock nervos, știind, că avea să suporte o încercare grea.

— L-am găsit, spuse Miss Ellie.

Jock dădu din cap.

— Bună, Digger.

— Jock.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul confruntându-se, încurcați, ca doi tauri în arena de luptă. Jock făcu primul pas, dorind să uite trecutul, dacă Digger i-ar fi permis.

— Ellie mi-a spus că ai venit să ne feliciți pentru nepotul nostru, așa e Digger?

Digger își luă ochii de la Pam, privind drept spre Bobby.

— Vreau să văd băiatul, imediat. Nu poate fi îndoială despre asta.

— Vezi, Jock, spuse Miss Ellie.

Un zâmbet încântat străbătu masca mohorâtă de pe fața lui Jock.

— Bine, e-n regulă. Să mergem, atunci. Am să ți-l arăt. Crede-mă, Digger, merită să-l vezi pe băiatul ăsta. Ți-o spun.

Umerii de sportiv mijlocaș, picioare puternice și privire inteligentă. Stai să-l vezi. Jock îl scoase pe Digger din camera de zi și ceilalți îi urmară, temători. În camera copilului, se îngrămădiră toți lângă leagăn.

— Uită-te la băiatul ăsta, strigă Jock, cu mândrie. Luă copilul din leagăn și-l ridică, să-l vadă toți. Ți-am spus adevărul, Digger? Ai văzut vreodată unul mai frumos?

Digger răspunse într-un fel ciudat de supus:

— E-n regulă dacă-l iau în brațe?

— Tată, spuse Pam, prevenitor.

— Nu văd de ce nu, spuse Miss Ellie.

Jock îi dădu copilul lui Digger, cu mândria întipărită în fiecare cută de pe fața lui veștejită. Digger privi la copilul pe care-l legăna în brațe.

— E tare liniștit, murmură el.

— La naiba, omule, trebuie să-l auzi când urlă. Cea mai blestemată voce pe care-ai auzit-o. Niște plămâni ca lumea, moșteniți de la Ewingi.

Digger înțepeni. Începea să fie prea mult pentru el. Gura i se deschise și se închise la loc.

— Nu crezi, Digger? spuse Bobby, de parcă ar fi căutat să-l forțeze să recunoască. Cu siguranță că arată ca un Ewing.

Digger privi în jur. Așezați în cerc, erau toți Ewingi; chiar și fata lui, Pamela. Ar fi dorit să le spună adevărul în față, să se folosească de copilul ăsta ca să-și recapete mândria, să se răzbune pentru umilințele și înfrângerile din trecut.

— Nu știu, spuse el.

— E-n regulă, spuse Miss Ellie, amabilă, are cu siguranță mult din Sue Ellen în el. Oricine poate vedea asta. Dar e fiul lui J.R. Arată exact cum arăta J.R. când era copil. Frumos. Știi, Digger, era aproape să-l pierdem. De două ori, de fapt. O dată, chiar înainte de a se naște, apoi, hoții de copii. Ce zile înspăimântătoare au fost, să aștepți, să speri, să te gândești că poate nu-l vom mai vedea niciodată, după ce atâția ani l-am iubit. Era firesc să-l iubim, dar cred că nimeni dintre noi n-a știut până atunci cât de mult îl iubeam. Cât de mult însemna pentru noi.

Văzând cum i se luminase fața lui Ellie și cum îi străluceau ochii atunci când vorbea despre bucuria de a-l iubi pe John, Digger își dădu seama că n-ar fi putut spune sau face nimic care s-o rănească. Îi făcuse destule necazuri în trecut, nu i-ar mai fi putut face și acum. Îi înapoie copilul lui Jock.

— Ai un nepot frumos, Jock. Frumos și puternic. Mulțumesc că m-ai lăsat să-l văd.

Se grăbi să iasă din cameră, fără alt cuvânt.

— Vai, cred că am văzut lacrimi în ochii lui Digger, spuse Miss Ellie. Dumnezeule, cum s-a schimbat omul ăsta.

Dar Pam, urmărindu-și tatăl, înțelese lucrurile mai bine.

•

Zâmbind, Dusty se îndreptă spre Sue Ellen. Ea îl privi sobru.

— Aproape că s-a terminat, îi spuse.

— Aproape…

— Mă referam la rodeo.

— Îmi pare rău. Eu nu.

— Te rog, Sue Ellen, nu fă asta. Nu se întâmplă un lucru ca ăsta în fiecare zi. Ceea ce simt…

— De-abia mă cunoști.

— Și tu de-abia mă cunoști. Nu contează. Amândoi simțim la fel. Nu poți nega asta.

— Nu, șopti ea, aproape insesizabil.

El încercă să-i ia mâna, dar ea se dădu un pas înapoi.

— Hai să nu renunțăm, Sue Ellen. S-ar putea să nu ni se mai întâmple la niciunul din noi.

— Sunt căsătorită.

— În mod obișnuit, asta m-ar face să renunț. Nu caut o legătură trecătoare cu o femeie măritată. Dar de data asta, cred că avem nevoie unul de altul, Sue Ellen. Pot să văd cât ești de nefericită și eu sunt singur și vreau să găsesc pe cineva pe care să-l iubesc și care să mă iubească. Trebuie să știi că într-adevăr cred ceea ce spun.

— Știu, murmură ea.

Niciunul din ei nu-l văzu pe J.R. ieșind din casă și începând să coboare colina, spre ei.

— Nu știu, îi spuse ea lui Dusty. Totul e atât de nou, de dificil. Trebuie să-mi dai timp.

— Cât timp vrei, sau ai nevoie.

Vocea lui J.R. spintecă atmosfera clipei, ca o lamă ascuțită.

— Timp pentru ce? Mai precis, ce plănuiești în spatele meu?

— Oh! J.R.!

— Chiar așa, scumpo. Iubitul tău soț. Cred că-i timpul s-o ștergi, cowboy. Nu mai ești binevenit la Southfork.

Dusty își ținu cumpătul.

— Se spune că ești un dur, Ewing, dar nu chiar așa de dur cum îți place să crezi. Dacă o să i se întâmple ceva lui Sue Ellen, n-am să mă port cu mănuși. Sunt sigur că m-ai înțeles.

— Vezi-ți de drum, Farlow, până nu pun să te mătură de aici.

Dusty zâmbi posac.

— Nu încerci să faci tu asta, Ewing?

— Oh, Dusty, te rog, spuse Sue Ellen. Te rog, fără scandal.

— Cum zici tu, Sue Ellen. A fost o plăcere să vorbesc cu tine, să te cunosc. Ewing, voi fi mereu pe-aici. Apoi, se întoarse și plecă.

J.R. o luă pe Sue Ellen de încheietura mâinii și o conduse în casă, sus, pe scări.

— Dă-mi drumul, îi ceru ea.

— Fă o scenă acum, scumpo, și termin cu tine. Și n-o să-ți placă metodele mele.

— Unde vrei să mă duci, J.R.?

El se opri în fața ușii de la camera lor.

— Vai, păi chiar aici, scumpo, în dormitorul nostru. Unde altundeva? Deschise ușa și o împinse înăuntru, intrând după ea. Ea se răsuci, întorcându-se cu fața la el.

— Orice ai avea în minte, renunță, J.R. Nimic din ce-ai face n-o să țină.

— Vreau să-ți văd zâmbetul, iubito. Același zâmbet pe care-l adresai văcarului. Vino-ncoace, scumpo, hai s-o facem acum.

— Du-te dracului!

Cu o singură mișcare iute, o apucă de partea din față a

bluzei și o trase spre el. Ea se luptă, dar nu fu capabilă sa se elibereze.

— Lasă-mă! Pleacă!

El o trânti în pat! Pe moment, Sue Ellen nu realiză ce se întâmpla apoi își dădu seama de intențiile lui.

— Nu, J.R. Du-te dracului, blestematule, nu!

— E așa greu de făcut? La urma urmelor sunt soțul tău, pe care l-ai iubit mult și ai jurat să-l iubești, să-l onorezi și să i te supui. Sigur că asta îmi garantează anumite privilegii. Cel puțin aceleași privilegii pe care le are și cowboy-ul ăla.

— Poți să te duci dracului…

Râsul lui fu gol și rece. Cu o mână o imobiliză, iar cu cealaltă îi smulse bluza.

— Dumnezeule, nu ești cam îndrăzneață? Nu porți sutien, iubito? Ce-o să zică lumea? O strânse de sâni și ea gemu de durere. Cum s-a bucurat domnul Farlow de sânii tăi? A apreciat ce bucățică ești? Cea mai frumoasă fată din sudul Texasului. Cât a văzut văcarul, Sue Ellen? Cât de mult te-a folosit? Cât, Sue Ellen? Cât? Cât?

Ea scăpă din strânsoare, rostogolindu-se pe podea și ridicându-se imediat în picioare, începu să fugă. El o urmări.

— Închipuie-ți doar că eu sunt el. Închipuie-ți și vezi ducă asta n-o să-ți schimbe sentimentele, dorințele. Închipuie-ți și bucură-te de ce am de gând să fac cu tine.

J.R. se repezi spre ea și ea îl lovi cu genunchiul în pântece. El se îndoi de două ori, gemând. Sue Ellen îl plesni cât putut de tare peste față.

— Ești dezgustător, J.R.

El se târa în genunchi, gemând și abia ținându-se de durere.

— Ai nevoie de o femeie, J.R.? Du-te și caut-o pe Kristin. Va fi bucuroasă să-ți satisfacă poftele, sunt sigură de asta.

J.R. se forță să se ridice în picioare.

— Ai dreptate. Va fi bucuroasă și va fi cu mult mai bună la pat decât ai fost tu vreodată. Am pierdut destul timp cu tine.

Și ieși ca o furtună din dormitor. Sue Ellen rămase în urmă, plângând încet.

Doamnelor și domnilor, câștigătorul premiului, ca cel mai bun cowboy la cel de-al cincisprezecelea rodeo anual Ewing, steaua spectacolului din acest an, este Dusty Farlow!

• PARTEA A III-A •

MISS ELLIE

• Capitolul 8

— Te plictisesc, doctore?

Doctorul Ellby, psihiatrul lui Sue Ellen, era așezat confortabil în scaunul lui de salon, din piele neagră și lemn de trandafir, cu picioarele odihnindu-i-se pe canapea, făcând din când în când câte o observație cu un pix, pe niște foi dintr-o mapă galbenă. De la locul ei, de pe divanul de terapie, Sue Ellen nu putea să-l vadă. Dar îi putea auzi respirația greoaie, întotdeauna regulată, ca un contrapunct sibilant la necazurile ei emoționale. Îi vorbise nenumărate minute fără să se întrerupă și deodată tăcu; și tăcerea o apăsa ca un capac opresiv, izolând-o de orice formă de viață. Inclusiv de doctorul Ellby.

— Da, spuse ea insistent. Te plictisesc?

— Plictisești oamenii, în general, Sue Ellen?

Vocea lui era cultivată, clară, fără accent, ca a unui crainic de la radio. Nimic prin care să-i poți identifica începutul, nimic care să-l marcheze, să-l caracterizeze ca ceva diferit sau special, obișnuit sau unic. Doar că era acolo – se gândi ea – și eterna lui respirație greoaie.

— Nu mi s-a plâns nimeni.

— Și totuși crezi că mă plictisești pe mine.

— Doar am întrebat.

— De ce crezi că mă plictisești?

— Pui o întrebare, primești o întrebare. Presupun că asta-i o tehnică profesională. Asta-i tot ce urăsc cel mai mult la tine, doctore. De fapt, nu, cred că nu e chiar așa. Nu te urăsc. Cum aș putea s-o fac când rămâi un cifru pentru mine. Trebuie să existe un motiv care să te supere, asta nu-i ceva care se poate

întâmpla într-un gol.

— Într-o oarecare măsură, ai dreptate.

— Dar nu pe de-a-ntregul, spuse ea, cu vocea muiată în sarcasm.

— Nu pe de-a-ntregul, recunoscu el, cu franchețe. Poți experimenta o emoție fără să știi întotdeauna de ce, sau să trebuiască s-o justifici.

— Presupun că ai dreptate. Totuși, sunt convinsă că unii dintre pacienții tăi trebuie să fie mult mai interesanți pentru tine decât mine.

— De ce crezi asta?

— Soțul meu zicea că dintre toți psihiatrii din Dallas ai fi primul care ai încerca să te culci cu mine.

Respirația lui nu-și schimbă nici tempoul, nici intensitatea.

— Așa crezi?

— Nu știu ce să cred.

— Crezi că ar fi o practică adecvată din punct de vedere psihiatric pentru un doctor să se culce cu pacienții lui?

— Îmi închipui că ar complica cumva lucrurile.

— În ce fel?

Ea se ridică brusc în poziție șezând.

— Ah, iată-te! Încep să te recunosc. Ești același cu cel care respira așa de regulat în spatele meu?

— Simți atât de multă ostilitate față de mine, Sue Ellen?

— Mai multă decât aș putea exprima.

— Nu vrei să-mi spui de ce?

— Ba da. Pentru că n-ai accent.

Spre surprinderea ei și el păru surprins într-un fel.

— N-am accent?

— Da. Și cei ca tine trebuie să aibă un accent vienez, o barbă grizonantă și să folosească pahare cu marginea aurită. La modul ideal, ar trebui să fii scund și îndesat. În loc de asta ești înalt și chipeș și vorbești ca Walter Cronkite. Asta dărâmă o fantezie freudiană perfectă.

El consemnă ceva pe mapă.

— În legătură cu ostilitatea ta – e din cauză că n-am încercat să te seduc?

Un hohot de râs izbucni din ea.

— Nu vreau să fiu sedusă. Nici de tine, nici de altcineva.

— Nici chiar de soțul tău?

— În special de soțul meu. Aș vrea să beau niște apă.

El făcu un gest cu mâna.

— Servește-te.

Ea se îndreptă spre biroul lui, conștientă că el îi studia fiecare mișcare, și-și turnă apă dintr-o carafă. Sorbi și puse paharul la loc.

— Dacă ai fi un gentleman vienez mi-ai fi adus tu apa în loc să mă trimiți să mă servesc singură.

— Chiar vrei să-mi comentezi manierele? N-ai vrea să-mi spui la ce te gândești, de fapt?

— Mintea mea e goală.

Se întoarse pe canapea și se așeză picior peste picior, evitând să-l privească pe Ellby în ochi. Apoi adăugă:

— Complet goală.

— Crezi că asta e posibil?

Ea închise ochii și-i apăru imaginea lui Dusty Farlow. Zâmbea, cu brațele deschise, chemând-o spre el. Sue Ellen își deschise ochii, fără să privească la Ellby.

— Am întâlnit un bărbat…

Urmă o lungă tăcere.

— Pe cine ai întâlnit?

— E doar un cowboy obișnuit.

— Te deranjează asta, inferioritatea lui economică și socială?

— Nu este în niciun fel inferior.

— Ai vrea să-mi explici?

— Familia lui este posesoarea unui ranch foarte mare. De drept, și el este foarte bogat. Dar trăiește ca un văcar obișnuit, un vagabond pe la rodeo-uri.

— Ce crezi de asta?

— Nu-i o grozăvie, într-adevăr. Nu știu, de fapt, de ce ți-am vorbit despre el. Ce vrei să știi despre omul ăsta?

— Ce ți-ar place să-mi spui?

— La naiba cu întrebările tale!

Sue Ellen își punea picioarele unul peste altul și le desfăcea iar. Gândindu-se la Dusty, simți cum o slăbiciune îi cuprindea mijlocul și coborî între coapse. Își umezi buzele.

— Abia îl cunosc. Nu-s prea multe de spus. Am vorbit cu el la o cafea și la rodeo-ul Ewing. De fapt, am vorbit destul la rodeo. De fapt am fost în fiecare zi la cafeneaua din Braddock, sperând să-l întâlnesc. Nu știu de ce.

— Nu știi de ce?

— Cred că voiam să-l văd. Totuși, mi-era frică să-l întâlnesc. Are asta vreun sens? El vrea să mă vadă.

Sue Ellen se sculă și începu să se plimbe prin cameră.

— De fapt, ce simți?

— Ce? Oh, da, cred că-mi place. Sunt flatată. Dar la urma urmelor sunt o femeie căsătorită.

— Asta te face să te simți imorală?

— Mă face să mă simt – oh, la naiba, nu înțelegi? El vrea să se culce cu mine. Vrea să facem dragoste. Vrea să devenim intimi în orice fel posibil.

— Și cum te simți știind asta?

Ea scutură din cap, se așeză la loc, apoi se ridică iar în picioare și se lăsă din nou pe marginea divanului, aranjându-și fusta peste genunchi.

— Mă simt frigidă. Complet înghețată pe dinăuntru. N-am nicio dorință pentru sex.

— În cazul ăsta, n-ai probleme, nu-i așa?

— El m-a făcut să-mi amintesc că sunt femeie, o ființă umană cu dorințe omenești.

— Atunci simți ceva pentru bărbatul ăsta?

— Nu credeam că voi mai simți vreodată ceva.

— Intenționezi să-l mai vezi?

— Crezi că ar trebui să-l văd?

— Tu ce crezi?

— Nu știu. Mă simt confuză. Mi-e frică. Mă gândesc tot timpul la el. Fantazez – îți dai seama ce înseamnă asta pentru mine, pentru o femeie ca mine? M-am mințit în pat, astă-noapte, fiind alături de J.R. și ascultându-l cum sforăie și închipuindu-mi că alt bărbat e lângă mine – Dusty –

închipuindu-mi mâinile lui pe corpul meu, plimbându-se de-a lungul corpului meu, mângâindu-mă, făcându-mă să-l doresc. Oh, la naiba, Ellby, spune-mi ce să fac!

— Se pare că nu ești chiar așa de dezinteresată de sex cum ai spus. Bărbatul ăsta, Dusty ăsta, se pare c-o să-ți vindece rănile pe care le-ai suferit. E prima oară când ai pomenit de el, de fapt e prima oară când ai pomenit de un bărbat, prima oară când îți exprimi un interes sexual. Ce-ai zice de o relație extra-conjugală? Te-ar ofensa?

— Nu, dar se pare că l-ar deranja pe J.R.

— Tu nu ești J.R. Ai uitat de legătura ta cu Cliff Barnes, ce ți s-a întâmplat când te-ai hotărât să te lupți cu atâta ardoare?

— Cred că Cliff nu era altceva decât o încercare de a-l lovi pe soțul meu, de a mă răzbuna într-o oarecare măsură. Dar cu Dusty e altceva.

— Altceva? În ce sens?

— Efectiv mă interesează persoana lui.

— Ești sigură?

— Nu mai sunt sigură de nimic. Ce să fac?

— Să fii întotdeauna Sue Ellen, cred. Singura persoană care poți fi.

Un sunet aspru izbucni din ea.

— Și cine este ea? Ce este ea?

— Ea, spuse el, ridicându-se și indicând sfârșitul orei, este aceea pe care încercăm s-o descoperim, nu-i așa?

•

Cliff Barnes îi ură bun venit lui Alan Beam în biroul lui, îl pofti să ia loc și îl evaluă din priviri pe tânărul avocat: era chipeș, subțire, smead, cu ochi strălucitori, inteligenți, care-i întâlniră pe ai lui, o idee cam ficși, o metodă deja exersată, destinată să impresioneze și să ascundă, dacă nu să înșele. Totodată, Cliff fu impresionat de disponibilitatea și aparenta lui sinceritate; interesele lui păreau să fie cele ale lui Cliff; sau cel puțin așa păreau la prima vedere.

— Am o situație foarte solidă la Smithfield and Bennett, spuse Alan în scopul de a-și mări importanța și a-și justifica venirea acolo. Nu m-aș fi agitat dacă n-aș fi știut că o să

renteze, că o să fie atât în folosul tău cât și într-al meu. Cred într-adevăr că poți să candidezi pentru o funcție publică și să câștigi.

Cliff se dădu pe spate în scaunul lui, cu bărbia sprijinită în degetele încrucișate, privindu-l pe Alan.

— Am auzit despre mica ta încurcătura cu J.R., la Southfork.

— M-a făcut să cad rău, când nu era niciun motiv pentru asta. Când nu puteam să mă apăr. Nu pot să uit asta. Cine ți-a povestit incidentul?

Cliff dădu din umeri.

— Cea mai bună dintre surse, din punctul meu de vedere. Tatăl meu era acolo, a văzut și a auzit totul și Digger are mai multe motive ca noi toți, să-i urască pe Ewingi.

— O.K., deci știi ce s-a întâmplat. Știi că am terminat-o cu J.R.

— Și vrei să te răzbuni pe spinarea mea?

Alan respiră adânc.

— În parte, da. Dar nu e așa de simplu. Sigur că vreau să-l rănesc pe J.R., să-l rănesc adânc. Îmi închipui că tu ești acela care poți pune degetul pe rană. Știu despre lucrătura ta în O.L.M., despre felul în care deja ai lovit întreprinderile Ewing. Dar nu ai făcut decât să întărâți taurul. Acum știe cum să împungă. Cred că tu i-ai putea provoca totuși o rană mortală. Cred că ai putea să faci să curgă sânge.

— Cum anume?

— Nu-i destul să te răzbuni. Trebuie să și profiți cu ceva din asta.

— Spui că ai o poziție solidă la Smithfield și Bennett.

— Am adunat doar șaizeci de mii până acum, dar în câțiva ani vor fi poate o sută de mii. Sunt un foarte bun avocat, Cliff, foarte bun când vreau să fac ceva. Bun la orice vreau să fac. Pot fi bun și pentru tine.

— Continuă.

— Îmi plac destul de mult banii, să nu mă înțelegi greșit. Dar sunt destul de tânăr și de ambițios ca să țin să-mi fac o poziție solidă în societate.

— Și cum intenționezi să ți-o faci?

— Remorcându-mă la o stea. La o stea care strălucește în cea mai înaltă parte a cerului.

— Te referi la mine?

— Da, domnule.

— Se pare că ai uitat doar un lucru – nu alerg după o funcție publică. Îmi place munca pe care o fac acum.

— Bineînțeles că-ți place. Și ăsta e unul din motivele pentru care am venit la tine. Sunt mulți care se agită, fac zgomot despre cât de mult vor să-i ajute pe oameni și nu realizează nimic. Tu ești diferit.

— Cum așa?

— Ești dedicat cauzei, sincer. Mai ești și competent. Când spui că vei face ceva, faci. Dar…

— Dar?

— Dar ești blocat de o slujbă care te limitează. Sigur că poți să-i sâcâi când și când pe Ewingi, dar dacă continui să lucrezi la O.L.M., nu-i vei învinge niciodată. Sunt prea bogați, prea puternici, au prea multe relații ca să te dărâme. Să-ți pună piedici, eventual să te elimine din afaceri.

— Și iată-ne drept la biroul electoral.

— Da. Tu lupți pentru ceea ce vrea electoratul din regiunea noastră. Oamenii te onorează cu încrederea lor, cred în tine. Te vor vota. E firesc, Cliff. Candidează pentru Congres. Dă-i drumul mișcării Barnes.

— Nu.

— De ce nu?

— Tu ai spus-o. Sunt competent. Dacă fac ceva, vreau să câștig. Dacă voi candida, va trebui să fiu convins că voi fi ales. Nu cred în cauze pierdute. Nu vreau să învăț să pierd. E dureros să pierzi, și nimic nu mă va împiedica să evit asta.

Alan zâmbi.

— Nu vreau să pierdem, niciunul dintre noi. Uite, odihnește-ți ochii pe lista asta cu indivizi și organizații pe care deja i-am aliniat să militeze pentru tine. Și asta într-un timp foarte scurt, cu personal și fonduri limitate. Îți spun eu, putem câștiga.

Cliff își plimbă ochii pe listă.

— Sunt niște nume tari aici.

— Acum mă crezi?

— Sunt flatat.

— Atunci, candidezi?

— Ți-am spus – sunt impresionat. Ai lucrat bine.

— Ăsta-i doar începutul. Pornești mișcarea?

— Încă nu.

Alan se opinti, căutând un argument valabil.

— Pot face să fii ales în Congres.

— Pentru asta e necesar mai mult decât câteva nume pe o listă. Trebuie voluntari, organizare, bani.

— Pot să le adun pe toate.

— Când ai s-o faci, voi ști că poți s-o duci la capăt.

— Atunci, n-ai să mă oprești?

— Nu, spuse Cliff încet, n-am să te opresc.

Fața lui Alan se lumină de un zâmbet larg.

— De încurajarea asta aveam nevoie. Cred în tine, Cliff Barnes, și vreau să te fac învingător. Vreau să te plasez pe unul din culoarele centrale ale puterii.

— Cu tine alături, la dreapta mea?

— Tot timpul drumului, Cliff. Până la capăt.

• Capitolul 9

Într-o cameră separată din Spitalul Memorial din Dallas, Pam o urmărea cu privirea pe Miss Ellie, care scotea lenjeria de noapte dintr-o geantă de pe pat și o aranja în dulap.

— Pam, nu trebuia să vii aici. Nu vreau să întârzii la slujbă.

— Am vorbit cu Liz. Mi-am luat o zi liberă.

— Nu trebuia. Nu-mi fac decât niște teste. Și-mi scot chistul. Nimic mai mult.

— Miss Ellie, știu că nu e doar asta. Și chiar dacă ar fi doar atât, vei rămâne peste noapte la spital. Nu crezi că ar trebui să-i spui lui Jock?

— Cinstit, nu.

— Aș putea să-i telefonez în numele tău.

— Te rog, nu fă asta, Pam.

— N-o voi face, dacă tu nu vrei. Dar cum vrei să petreci o noapte în afara Southfork-ului fără ca Jock să știe că ești la spital? Omul o să fie negru de supărare. N-ar trebui să-i telefonezi?

— Pam, mă bucur că-ți pasă de binele meu și al lui Jock. Și te iubesc. Dar în ceea ce privește dacă îi spun sau nu soțului meu – ei, bine, dragă Pam, nu-i treaba ta.

Pam zâmbi vag:

— Îmi pare rău. Numai că mă simt foarte apropiată de tine, așa că, la urma urmelor, cred că-i și treaba mea.

Ochii lui Miss Ellie luciră mânios.

— Pam, nu te băga!

Pam scutură din cap.

— Nu pot să cred că te-ai putea gândi că Jock nu ar fi alături de tine într-o situație ca asta.

— Ceea ce crezi tu acum n-are nicio importanță și nu va avea consecințe. Trebuie să hotărăsc singură ce trebuie să fac și ce nu trebuie să fac.

Înainte ca Pam să poată răspunde, intră o soră.

— Doamnă Ewing, am vrea să începem procedurile de test.

— Voi fi gata într-o clipă. Nora mea tocmai pleca.

Miss Ellie o fixă pe Pam cu o privire hotărâtă și tânăra femeie, după o scurtă ezitare, plecă. Pe coridor, se opri lângă un telefon cu plată și formă un număr. Câteva apeluri și auzi: „Ewing Oil”.

— Cu Bobby Ewing, vă rog.

Apoi, se auzi vocea familiară a secretarei:

— Ewing Oil, birourile executive.

— Connie, sunt eu, Pam. Bobby e acolo?

— Un moment, doamnă Ewing.

•

Miss Ellie, îmbrăcată cu un halat de spital stătea pe marginea patului când apăru doctorul Danvers, împreună cu un alt medic.

— Ellie, acesta este doctorul Mitch Andrus. El va efectua

procedura chirurgicală. Doctorul Andrus este un medic excelent, experimentat.

— Sunt sigură că este, răspunse Ellie.

Se simțea foarte nervoasă, aproape să-și piardă controlul. Ochii îi alergau de la unul la altul.

— Doamnă Ewing, spuse doctorul Andrus, lasă-mă să încerc să-ți explic totul.

— Te rog.

— N-ar trebui să-l așteptăm pe Jock? întrebă doctorul Danvers.

— Nu-i necesar, răspunse ea repede. Dă-i drumul, doctore.

Danvers păru surprins.

— Ești sigură?

— Foarte sigură. Te rog, spune-mi ce trebuie să faci.

Andrus îi răspunse cu detașare profesională.

— Porțiunea cu chistul o vom scoate și vom da o parte din ea la testul pentru cancer. Când vor sosi rezultatele, vom ști cum să procedăm.

— Asta înseamnă, spuse Miss Ellie, cu o voce scăzută, gâtuită, că este o șansă să n-am nevoie de o intervenție chirurgicală majoră. O mastectomie.

Danvers replică:

— Ellie, chiar dacă descoperim o tumoare, poate să nu fie canceroasă.

— Vom face totul foarte bine, spuse Andrus. Vom trimite tumoarea la laborator chiar când vei fi încă pe masă. Rezultatul va sosi imediat.

— Ellie, spuse Danvers, totuși este un lucru despre care aș vrea să discutăm. Dacă descoperim ceva malign, poți să te pronunți și pentru altceva decât pentru mastectomie. Pentru lumpectomie – adică doar pentru eliminarea tumorii. Aceasta va fi urmată de un tratament special cu radiații. Avem tot mai multă experiență în asta și…

— Nu, spuse Miss Ellie. Nu vreau asta. Dacă trebuie, dacă din punct de vedere medical asta este indicat, procedați la mastectomie.

Andrus dădu din cap.

— Știu că e greu pentru dumneavoastră, doamnă Ewing, dar cred că un pacient trebuie să cunoască totul, fiecare posibilitate.

— Începeți, vă rog.

— Voi proceda la ceea ce se cheamă o modificare radicală. Voi înlătura mușchii, lucru care va face ca mai târziu să-ți poți folosi mai bine brațul. Trebuie să elimin toți nodulii limfatici.

— E-n regulă, spuse ea, cu voce scăzută.

Danvers vorbi:

— Ellie, cam în șase luni, depinde de cum vor evolua lucrurile, voi aranja să ai un sân de plastic, pentru înlocuire.

— O să mă facă ca nouă, Harlan?

— Nu chiar. În zilele noastre au succes. Sunt importanți din punct de vedere psihologic.

— Nu mai trebuie să mai știu nimic?

— Doar un singur lucru, spuse Danvers. Dacă va trebui să procedăm la o mastectomie, n-ai vrea să mai stăm puțin cu tine, să discutăm mai întâi și să-ți dăm posibilitatea să te mai gândești?

Ea aproape că râse de naivitatea întrebării.

— Nu are rost. Numai la asta m-am gândit în ultimele săptămâni.

Danvers îi întinse niște formulare.

— Am nevoie de semnătura ta, Ellie.

Ea dădu din cap, fără să spună nimic. Semnă la capătul diferitelor formulare oficiale. I le dădu înapoi lui Danvers, care îi reținu mâna pentru o clipă lungă. Zâmbi încurajator și părăsi camera cu doctorul Andrus.

După un minut sau două, Miss Ellie se îndreptă spre dulap și-l deschise. O oglindă mare era montată pe spatele ușii dulapului. Își desfăcu halatul, își descheie cămașa de noapte, și-și studie corpul. Era greu să-ți închipui că pieptul ei încă ferm și aproape tânăr putea fi atacat de boală. Nu mai era tânără, dar era încă mândră de felul în care i se menținuse corpul, de pielea netedă și carnea tare. Își aminti de câte ori se bucurase Jock privind-o goală, își exprimase bucuria pe care i-o oferea corpul ei puternic și suplu, plăcerea pe care o găsea

în el. N-o auzi pe infirmieră intrând în încăpere.

— Oh, doamnă Ewing, îmi pare rău…

Miss Ellie se întoarse:

— Mă întrebam dacă voi mai fi vreodată aceeași. E o prostie?

— Nu e deloc o prostie! Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Voiam doar să-mi amintesc…

Infirmiera se forță să-și mențină atitudinea profesională.

— Trebuie să vă pregătesc.

•

Ellie stătea întinsă în pat, singură în cameră, așteptând. Încercând să nu fie prea înspăimântată, încercând să nu se gândească. În același timp își spunea că nu trebuie să părăsească viața, indiferent cât de crudă și nerezonabilă ar fi putut deveni. Atâta cât trăia, voia să rămână conștientă și rațională, să știe ce i se întâmplă și ce simte. Voia întotdeauna să fie în cea mai mare măsură ea însăși, cea mai bună Ellie Ewing, dacă era posibil.

Jock intră în cameră.

— Miss Ellie, spuse el îngrijorat și cu vocea alarmată.

— Nu voiam să știi.

— Trebuia să-mi spui odată. Sunt soțul tău. Am dreptul să știu.

— Poate fi doar o operație insignifiantă. Sunt sigură că ți s-a explicat tot.

— Da, dar Bobby spunea că ești îngrijorată că vor descoperi cancer.

— Se poate.

— De ce nu mi-ai spus?

— Mi-a fost frică să-ți spun.

Intră sora cu o infirmieră.

— Îmi pare rău, domnule Ewing. Trebuie s-o luăm pe doamna Ewing pentru operație.

Jock încercă s-o apuce de mână.

— Ți-e frică? De ce?

Ea își retrase mâna.

— Dacă descoperă cancer, Jock – dacă e ceva rău – ai să mă părăsești cum ai făcut și cu Amanda?

Jock îngheță, incapabil să se miște, să vorbească sau să se gândească. Îi privi cum îi luau soția și se întrebă ce le rezervă viitorul.

• Capitolul 10

Pam, Bobby, J.R. și Jock stăteau în sala de așteptare. Nerăbdători. Neliniștiți. Incapabili să susțină o conversație. Dorind să fie oriunde altundeva. Dorind să nu se fi întâmplat nimic din ce se întâmplase. Bobby își privi ceasul; nu trecuseră nici cinci minute de când îl privise ultima oară. Pam se ridică și se așeză la loc. J.R. privea un punct fix din spațiu. Jock respira din greu.

— Mă duc să-i aduc lui tata niște cafea, spuse în cele din urmă J.R. și se îndreptă spre automatul de cafea, de la capătul coridorului.

— Nu vreau nicio cafea, mormăi Jock.

— O să te ajute să te calmezi.

— Nu vreau nimic, la naiba. Nu înțelege nimeni de aici englezește?

— N-ar fi timpul să vină să ne spună ceva? întrebă Pam. Cât e ora? Își privi ceasul.

— Poate că cineva dintre noi ar trebui să telefoneze la ranch, spuse Bobby. Lucy trebuie să se fi întors de la școală până acum.

— Ai s-o necăjești, spuse Pam.

— Unde-i Sue Ellen, întrebă Jock, arțăgos. La naiba, J.R., de ce nu e nevastă-ta aia aici? Doar și ea face parte din familie, nu-i așa?

— Are oră de terapie azi.

— N-ar fi timpul să termine cu asta?

— Cred că da.

Bobby îi întrerupse:

— O să telefonez la ranch de îndată ce aflăm ceva.

— Poate, spuse Pam, absentă, ar fi mai bine dacă m-aș duce acasă și aș vorbi cu Lucy. Cu Sue Ellen.

— Poate.

•

Sue Ellen își alergă calul până ce animalul, transpirat, începu să necheze și mușchii i se răsuciră sub piele. Îl îndreptă spre o vâlcea umbrită, și descălecă, permițându-i să se răcorească. Încerca să se stăpânească, să nu se gândească, să nu anticipeze. Nimic nu se întâmplase la care să nu poată face față. Nimic. Nimic.

Peste un moment auzi un alt cal venind în vâlcea. Stătu pe loc, fără să reacționeze, și închise ochii. Auzi calul oprindu-se și nechezând, îl auzi pe *el,* descălecând fără zgomot.

— De aici pot să iau autobuzul spre Lubbock? întrebă el moale.

Ea deschise ochii.

— Nu trebuia să-mi fi telefonat, Dusty.

— N-am avut de ales.

— Ar fi mai bine să nu ne mai vedem niciodată.

— Nu pot crede asta. Oricum, ești aici. Și eu sunt aici. Se așeză lângă ea, atent ca trupurile lor să nu se atingă.

— Asta e frumos.

— Asta e o nebunie.

— Poate. N-ai puțină nebunie în tine? Nu te-ai gândit vreodată să te cațeri pe Turnul de Reuniuni din Dallasul de jos? Sau să escaladezi Turnul Eiffel? Eu m-am gândit.

— Nu m-am gândit. Niciodată. Cred că sunt mult mai precaută decât tine.

— Bine, e-n regulă. Am să te învăț să te gândești la astfel de lucruri. Am să te învăț să-ți tai legăturile care te țin. Atât de ferm legată de pământ, am să te învăț să zbori liberă, atât de sus cât vrei.

— Dusty. Nu sunt pregătită pentru zbor. Abia învăț să merg.

— Știu că ai fost rănită.

— Nu doar o dată.

— Amintește-ți că l-am cunoscut pe soțul tău.

— Dacă ar fi vorba doar de el, m-aș fi putut descurca. Cine s-a fript cu ciorba suflă și-n iaurt. Mi-e frică încă de multe altele.

— Dacă vrei să-mi povestești, sunt gata să te ascult. Asta numai dacă crezi că trebuie. Te accept așa cum ești, asta-i tot ce contează pentru mine și totul mi se pare în regulă.

— Nu știu dacă sunt pregătită să am încredere în alt bărbat. Nu încă.

— Părăsește-l pe J.R.

— Am încercat o dată. M-a adus înapoi.

— De data asta ai să fii ajutată. Nu-i va mai fi așa de ușor să te aducă înapoi.

— Nu-l cunoști pe soțul meu. Găsește o cale să învingă orice bărbat care i-ar sta în drum. Cu un bărbat care i-a luat soția – Dumnezeule, nici nu-mi pot imagina ce ar putea să facă.

Dusty îi luă mâna într-a lui.

— Fizic vorbind, va descoperi că nu-s o pradă ușoară. Crede-mă, nu mă va putea învinge în felul ăsta. Și altfel – ei bine, nu uita, am o groază de bani în spate și dacă vreau, foarte multă putere. Și familia mea știe cum să și-o folosească.

— Liniștește-te, dragule. Ce te face să te gândești că l-aș părăsi pe J.R. pentru tine? Anticipezi cam repede, mult prea repede, pentru mine.

— Nu ți-am spus să-l părăsești pentru mine. Dacă vrei să-l părăsești pentru orice motiv, te voi ajuta.

— De ce?

— Chiar trebuie să întrebi? Pentru că îmi pasă.

Ea privi în zare.

— Nu mă cunoști foarte bine. Sunt o snoabă și dacă lucrurile nu merg, pot deveni o stricată. Știi de ce m-am măritat cu J.R.? Voiam să am o parte din puterea, poziția și bogăția Ewingilor. Voiam condiția socială pe care numele de Ewing ar fi putut să mi-o dea.

El se dădu mai aproape de ea.

— Te aștepți să te cred că ești atât de rea?

— Da.

El o sărută. La început, fu rigidă, apoi, încet, buzele i se muiară, se despărțiră și îi acceptă limba, înconjurându-i gâtul cu brațul. Dar brusc, se trase înapoi. Fața îi era roșie și respira iute.

— Te rog, nu mai face asta. Nu acum, nu acum.

— Voi aștepta atât cât vei dori, până vei fi gata.

Ea se ridică în picioare și se îndreptă spre calul ei. Dusty o ajută să încalece.

— Te voi revedea curând, Sue Ellen?

— S-ar putea să nu fiu niciodată gata, spuse ea, în timp ce se îndepărta, călare.

• Capitolul 11

Lucy stătea singură pe patio. Câteva cărți erau răspândite pe masa din fața ei, dar ea renunțase la orice pretenție de studiu. Era clar că ceva rău se întâmplase; Nu era nimeni la Southfork: nici Bobby, nici Pam, nici J.R., nici Jock sau Miss Ellie. Și niciunul dintre servitori nu părea să știe unde plecaseră. Lucy se simți părăsită, singură, într-o lume altădată familiară, populată și care-i oferea siguranță. Se simți ca un personaj pierdut într-un peisaj straniu, sau pe o planetă dezolantă, lipsită de viață. Desigur, își spunea ea, astfel de idei erau absurde, prostești, de auto-compătimire. Totul din jur era viață: oamenii, vacile, puii. Chiar dacă pe căldura aceea teribilă puii de găină păreau să n-o mai ducă mult. Nici vitele nu scăpau de asta; moartea era peste tot; moartea de căldură, de deshidratare. Fântânile erau secate, preria crăpa, încordată. Și ea era înfierbântată, însetată, obosită și ar fi trebuit să se retragă la adăpostul sacru al aerului condiționat, în casă. Totuși, nu se mișcă.

Se gândea la Alan Beam, când Pam coti și parcă lângă mașina ei. Pam arăta proaspătă și frumoasă în fusta largă cu model și bluza roz, cu brațele ei perfect rotunde dezgolite. Era o femeie frumoasă, una din cele mai frumoase pe care Lucy le văzuse vreodată. Lucy nu putea spera să ajungă vreodată atât

de frumoasă ca Pam; ea, Lucy, era drăguță, îndrăzneață, drăgălașă, toate la un loc. Dar frumoasă? În niciun caz.

— Bună, Pam, spuse ea cu veselie forțată.

Pam plângea.

— Sue Ellen e aici?

— Nu e nimeni aici.

— Hai să intrăm în casă. Căldura asta e insuportabilă. Am ceva să-ți spun.

— Da, spuse Lucy fără să se urnească din loc. Apoi adăugă: Mă gândeam și eu să intru în casă.

Luând-o de mână, Pam o conduse în camera de zi. Lucy se cutremură. Aerul rece o înfrigurase.

Pam își șterse ochii.

— Ia loc.

— E prea rece să stăm aici.

— E vorba de Miss Ellie.

Lucy înțepeni în loc și ochii ei de un albastru strălucitor sclipiră fără să vadă, impenetrabili.

— De asta plângi?

Pam dădu din cap.

— Voiam să-ți telefonez, dar n-am putut. Trebuia să-ți văd fața.

— E moartă?

— Oh, nu, nu. Nimic de felul ăsta. Doar că…

— Doar că tu plângi, concluzionă Lucy, logic.

— Se operează.

— Se operează?

Lucy nu-și tăiase vreodată nici pielița de la unghii. Operație. Un cuvânt străin, dintr-o limbă pe care n-o putuse niciodată înțelege.

Sănătatea era o constantă a vieții ei tinere. Doctorii erau o inconvenientă ocazională pentru exerciții fizice; nimic mai mult. Niciodată carnea ei nu suferise durerea, niciodată nu-și rupsese un os, nu-și scosese un dinte, nu suferise mai mult de trei zile de vreun virus. Operația presupune anestezie și transfer de sânge, tăiere, suferință, urâțenie și moarte. Nu înțelegea, și asta și spuse.

Pam începu din nou:

— Miss Ellie a fost îngrijorată de un nodul din sân. Doctorul Danvers și alții la care s-a apelat sunt convinși că e un chist…

— Un chist?

— Nimic care să te îngrijoreze.

— Dar o operează?

— Înlătură chistul, o precauție medicală. Mai bine precaut decât să ai necazuri.

Lucy găsi că toate astea erau prea alarmante ca să le poată înghiți.

— De ce – spuse teribil de agitată – de ce era bunica așa de supărată pe bunicul? N-am văzut-o niciodată așa de indispusă. Asta era din cauză că bunica trebuia să meargă la doctor?

— Nu știu. Nimeni dintre noi nu știe. Nu ne-a spus nimic.

— Atunci, să nu ne facem griji?

Pam începu iarăși să plângă.

— Nu știu. Am plecat de la spital înainte de a se fi terminat operația. Voiam să-ți spun chiar eu de asta. Voiam să fiu cu tine când vei afla.

— Sunt sigură că bunica se va face bine, că va fi totul în regulă. Perfect în regulă.

— Și eu sper. Dar noi toți trebuie să fim pregătiți.

— Pregătiți? Lucy păli. Nu știu despre ce vorbești. Nu vreau să mai aud nimic. Își duse mâinile la urechi. Nu voi fi! strigă ea. Nu voi fi! Nu voi fi *pregătită*!

— Pregătită? Pregătită pentru ce? Sue Ellen era aceea care pusese întrebarea, intrând în camera de zi în hainele de călărie, cu fața plină de praf. E vreo convenție à la Boy Scout? „Fii pregătit” nu e motto-ul de la Boy Scout? Și încercă să zâmbească.

— Stai jos, îi spuse Pam, poruncitor.

— S-a întâmplat ceva rău?

— E vorba de Miss Ellie. E la spital. Acum o operează…

— Oh, spuse Sue Ellen, alunecând într-un scaun.

•

Jock, Bobby și J.R. erau singuri în sala de așteptare a

spitalului. Cănile cu cafea din plastic de pe măsuțele joase erau pe jumătate golite și scrumierele pline cu mucuri de țigări. Jock își trecu degetele prin coama lui albă.

— Nu pot s-o înțeleg pe femeia asta, spuse el, a cincea oară în douăzeci de minute. Să se interneze într-un spital și să nu-mi spună o vorbă. Patruzeci de ani de căsătorie în care împărțim totul și să nu-mi spună o vorbă.

Bobby își ridică ochii. Fața lui era încordată, cu încrețituri la colțurile gurii lui frumoase.

— Tată, de ce nu ne-ai spus ce s-a petrecut între tine și mama?

Jock se ridică în picioare și privi în depărtare.

— Nu-i nimic de spus. Cel puțin nu acum. Oh, la naiba, nu vreau să vorbesc despre asta. J.R. o poate face în locul meu. Dacă vrea. Mă duc să mă plimb primprejur, să mai scap de încordarea asta.

Bobby se întoarse supărat spre J.R.:

— Ai știut tot timpul!

— Hai, potolește-te, frățioare. Era ceva confidențial, nu că m-aș fi eschivat.

— Văzând cât ești de implicat, îmi vine greu s-o cred.

— O.K., uite ce-a fost. Tata a fost însurat și a divorțat înainte de a o cunoaște pe mama.

— Nu cred!

— Așa e, Bobby. Și când i-a spus mamei, ea a explodat. Tata, să păstreze un secret ca ăsta de noi toți, atâția ani.

— E nevoie de ceva timp să te obișnuiești cu ideea asta.

— Și mie mi-a trebuit, spuse J.R. tărăgănat și gânditor.

Pe coridor, o soră se îndreptă spre Jock.

— Domnul Ewing?

— Da, doamnă.

Simți că inima începe să-i bată mai repede. Frica i se adună în stomac într-un ghem gros și umed. Mâinile lui mari se încleștară.

— Eu sunt Jock Ewing.

— Doamna Ewing a fost adusă înapoi în camera ei și doctorul Danvers vrea să vă vorbească.

— Băieții mei sunt în sala de așteptare, spuse Jock. Vreți să le spuneți și lor, vă rog?

— Da, domnule.

Și Jock se grăbi spre camera lui Miss Ellie. Intră precaut. Miss Ellie, palidă și întinsă pe spate în pat, era încă adormită de anestezie. În picioare, lângă pat, stătea doctorul Danvers. Și el era palid și nervos.

— Care-i situația, doctore? întrebă Jock.

— Bună, Jock.

— Harlan, cum se simte?

Harlan își ridică ochii spre Jock.

— Ellie a avut dreptate.

— Dreptate.

— Mie frică că da.

— Malignă? spuse Jock cu toată demnitatea de care se simți în stare.

— Da, Jock. Sânul ei era plin de chisturi – și cancerul era pe punctul să se declanșeze. Nu a apărut niciodată pe mamogramă.

— Ce tot vorbești?

— A trebuit să efectuăm o mastectomie. Jock, când Ellie o să iasă de aici, va trebui să-i spunem…

— Să-i spunem? întrebă Jock, fără să înțeleagă.

— Că a trebuit să-i tăiem sânul.

Jock se clătină ca lovit și doctorul întinse mâna să-l susțină. Lacrimi umplură ochii lui Jock și privi în jos, la soția lui care dormea. Cum va putea ea să trăiască așa? se întrebă el.

Cum va putea?

• PARTEA A IV-A •

CONTINUĂ GREȘEALA

• Capitolul 12

Cu doar trei luni mai înainte, la secția de maternitate a Spitalului Memorial Dallas, era liniște. Câțiva proaspeți tați își studiau vlăstarele recent născute, prin fereastra de la camera copiilor. O tânără care născuse de curând, având o față zâmbitoare, venea târșâindu-și pașii de-a lungul coridorului, ținându-se de burta încă umflată, de parcă urma să se reverse în afară. Doi îngrijitori duceau o femeie pe un scaun cu rotile. O infirmieră mărșăluia vioaie, cu ifose de competență, de parcă urma să-și îndeplinească datoria medicală; de fapt, se grăbea spre cofetărie, să-i aducă repede o cafea iubitului ei.

Alături, J.R. conversa cu doctorul David Roger.

— Cred că-l vom mai ține câteva zile. Apoi vă vom trimite băiatul acasă, domnule Ewing. Printre altele, vom face tot ce putem ca să se simtă cât de bine posibil.

— Sunt sigur de asta, doctore. Știi cât de nerăbdători suntem toți, în special nevastă-mea și cu mine.

— Am înțeles, domnule Ewing. Aveți încredere în noi. Acum, iertați-mă, sunt în timpul vizitei.

J.R. se îndepărtă și ochii îi căzură pe un ziar care zăcea pe scaunul din salon. Încruntându-se, îl ridică și citi titlul de pe prima pagină: IMPORTANȚI OAMENI DE AFACERI DIN DALLAS ELIBERAȚI PE CAUȚIUNE.

Înaintea textului era o fotografie a lui Jeb Ames și Willie Joe Garr, luată când părăseau închisoarea. Amândoi păreau severi, serioși, de parcă mergeau la o întâlnire de afaceri, cu anumite planuri, numai ale lor. J.R. citi tot textul, devenind tot mai posomorât cu fiecare paragraf; nu se bucura să-i vadă înapoi, în oraș – ar fi dorit să aibă o condamnare grea și de

durată. Azvârli ziarul la o parte; o să aibă de furcă cu Willie Joe și Jeb când va veni timpul – și va veni, inevitabil.

Se întoarse la camera copiilor și o văzu pe Sue Ellen stând în fața ferestrei. Într-un capot lung până la pământ, de satin bleu, cu părul coafat cu grijă, cu fața îngrijit machiată, arăta mai tânără decât era și incredibil de frumoasă. Totuși, avea o paloare nedeslușită a pielii și a spiritului, ca și cum o parte esențială din ființa ei fusese irevocabil vătămată. J.R. veni în spatele ei, punându-i mâna pe umăr. Ea tresări.

— Vino, draga mea. E timpul să ne întoarcem apasă, la Southfork. Hai, îmbracă-te.

Ea continua să-l privească pe John – John Ross Ewing III. Copilul dormea liniștit în leagănul mic, de spital. Era sub greutatea normală, dar armonios și arăta bine.

— Mă auzi, Sue Ellen? Mergem.

— Așa curând?

Vocea îi era pierită de parcă i-ar fi rămas prea puțin din spirit și forța de viață.

Luând-o de braț, el o conduse înapoi, spre camera ei.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru copil. Doctorul a spus că e bine. În câteva zile va veni acasă.

Ea îi dădu mâna la o parte.

— De ce să fiu îngrijorată? Nu sunt îngrijorată de nimic. Sunt sigură că se rezolvă totul până la sfârșit. Totul.

Niciunul din ei nu-l observase pe bărbatul de la capătul coridorului, care-i privea retras. Când plecară, veni pe îndelete la fereastra camerei pentru copii și-l examină pe micuțul John. Așa cum era convins, Cliff Barnes privea la propria lui carne și la propriul lui sânge. La propriul lui fiu. Și ar fi vrut ca lumea să știe asta.

•

Pășunea Braddock era o mare de verdeață, întinzându-se pe fondul clar și albastru al cerului, la orizont. O jumătate de duzină de cowboy călări conduceau lin, dar ferm vacile și viteii lor, împreună cu câțiva juncani și tauri, de la marginile pășunii spre un țarc în care se aflau deja o duzină de vite care fuseseră alese. Călare, lângă țarc, Jock examina animalele care

intrau. Arătă spre un vițel.

— Ăsta! ceva nu-i în regulă cu el. Separați-l și hai să-l examinăm.

Un cowboy cu un lasou în mână prinse vițelul și-l despărți de mama sa. În același timp, Bobby veni călare, oprindu-se lângă Jock.

— Am auzit ce-ai spus. Am descoperit o vită moartă la sud de Braddock în dimineața asta.

Jock se încruntă.

— Asta nu-i bine.

Cowboy-ul strânsese lasoul în jurul gâtului vițelului și cu ajutorul unui alt văcar, trânti animalul la pământ. Jock se apropie, călare, să-l vadă mai de aproape.

— Asta-i, spuse el cu dezgust. La naiba, vom avea o epidemie dacă nu luați repede măsuri.

Ray Krebbs venea călărind, conducând trei vaci cu vițeii lor înainte.

— Sunt sănătoși? întrebă Bobby.

— Îmi pare că e o epidemie, replică Ray. Cei mici sunt infectați.

— La naiba, murmură Jock.

În țarc, un cowboy ungea vițelul cu o alifie.

— O.K., îi spuse Bobby lui Ray. Primul lucru pe care-l avem de făcut de dimineață e să începem să călărim prin pășune și să verificăm turma. Vreau să examinăm fiecare animal.

— O vom face, Bobby.

Jock spuse:

— Toți ăștia pe care i-am cumpărat de la Little Horn ne dau bătaie de cap.

— N-avem ce-i face, spuse Ray. S-a făcut.

O mișcare de-a lungul drumului îi atrase privirile.

— Vine o mașină.

Recunoscură pe dată Mercedesul lui J.R. Un Ewing 3, cum era cunoscut în tot ranchul. Un zâmbet larg străbătu fața lui Jock. Își puse calul în mișcare și galopă spre drum, cu Bobby după el. Își fluturară pălăriile în aer strigând în semn de salut. Din locurile lor, cowboy-ii începură să facă cu mâna și să

strige.

În mașină, Sue Ellen nu părea să fi auzit sau să fi văzut ceva. Lângă ea, J.R. se încruntă.

— Iată-i pe tata și pe Bobby.

Își încetini Mercedesul, ca să oprească.

— Băieții par bucuroși să te vadă, Sue Ellen. Se bucură că te întorci. Hai să coborâm și să-i salutăm, scumpa mea.

— N-am chef de asta.

— Dar ei se așteaptă la așa ceva.

— Sunt prea slăbită. Aș vrea să mă întind puțin.

Pe moment, el nu știu ce să facă. Apoi, acceleră din nou și porni.

Pe marginea drumului, Jock și Bobby îi priveau cum pleacă.

— Ei bine, spuse Jock, nu-i cam ciudat? Mă întreb dacă nu s-a întâmplat ceva rău.

Bobby nu-i răspunse; tăcea și își punea în sinea lui aceeași întrebare.

•

Ranch Lounge era îngrămădit într-un colț al unei clădiri din partea comercială a Dallasului, una din acele cârciumi cu pretenții, bună numai să te sece de bani, pe care o puteai găsi în orice oraș mare din Statele Unite, fără să le poți deosebi între ele. Cea mai mare parte a clienților arătau la fel, erau îmbrăcați și vorbeau la fel; gândeau la fel și se simțeau bine unul cu altul. În lumina obscură bărbații beau cu nevestele altora, femei pretențioase și bine îmbrăcate conversau intim, tineri își făceau relații amoroase care durau o viață sau o noapte. Pam Ewing și fratele ei, Cliff Barnes, stăteau într-un ungher îndepărtat, aplecați deasupra unui sfeșnic care ardea cu flacără potrivită într-un suport mexican, lucrat manual. Pentru cineva care i-ar fi văzut întâmplător, ar fi fost evident că niciunul din ei nu era în apele lui. Pam bătu cu degetul în pahar.

— Nu înțelegi ce se întâmplă cu Sue Ellen acum pentru că n-ai văzut-o în fiecare zi, ca mine.

Vocea ei era dură, inflexibilă, iar fața hotărâtă.

— A fost bolnavă dar și-a revenit.

Cliff făcu semn chelneriței să le mai aducă un rând de băutură.

— Am băut destul, spuse Pam.

El n-o luă în seamă.

— Copilul acela e al meu.

— Nu poți fi sigur de asta.

— Sunt sigur, și la fel de sigură e și Sue Ellen. Și tu. Și J.R., lua-l-ar dracu'!

— Trebuie să-i dai timp. Timp și șansă să se reculeagă, să-și limpezească gândurile.

El mârâi:

— O iubesc.

— Atunci ai s-o înțelegi, ai să fii bun cu ea, plin de compasiune.

— Vreau să-mi văd fiul.

— Știu ce simți, Cliff.

— Mă îndoiesc.

Pam continuă, de parcă el n-ar fi răspuns nimic.

— Nu-mi place ce s-a petrecut, dar ești fratele meu. Pot încă să fiu de partea ta.

— Atunci ai să mă ajuți.

Ea își strânse fălcile. Era pe fața ei frumoasă aceeași hotărâre încăpățânată care se vedea și pe fața fratelui ei, poate cu o forță care lui îi lipsea.

— Trebuie să-ți amintești, Cliff, că nu doar tu contezi aici. Sau copilul. Gândește-te la Sue Ellen, la ceea ce simte ea acum. Prin ce trece. Emoțional, e răvășită. E ca și cum ar merge pe sârmă. Orice distragere a atenției, cea mai mică tulburare cu siguranță o va face să cadă.

— Nu cred că înțelegi, Pam. Pot s-o ajut. Mă iubește și eu de asemenea. Sunt hotărât…

— Mergi înainte pe calea asta și ai s-o aduci exact înapoi, la sticlă, dacă nu ai grijă.

— Acum câteva luni, spuse el cu amărăciune, voia să vină la mine. Să rămână cu mine. Trebuia s-o las.

— Poate că trebuia. Poate că multe s-ar fi putut evita dacă

ai fi lăsat-o. Dar nu ai făcut-o.

— Am încercat doar să fac ce era mai bine pentru ea.

— Vrei să spui ce era mai bine pentru cariera ta. Nu-i așa, Cliff?

Înainte ca el să poată răspunde, chelnerița aduse băuturile. Goli scrumierele și plecă.

— Așa cum e acum, nu e bine, Pam, spuse el, stăpânindu-se. Îl cunoști pe J.R., știi cum este…

— J.R. are un rol în viața noastră, a tuturora. Dar de data asta, hai să-l lăsăm. Acum, la sfârșit, acceptă-ți responsabilitatea pentru propriile acțiuni, pentru propria-ți viață.

El dădu peste gât jumătate din pahar și-și aprinse o țigară.

— Nu mai contează acum nimic din ceea ce aș fi putut face.

— Atunci, ce contează, după tine?

— Că o iubesc pe Sue Ellen. Că o vreau. Că vreau să se știe că Micul John e copilul meu.

— Te previn, Cliff…

Cliff făcu un gest expeditiv cu mâna.

— Haida, de, Pam, nu poți să crezi că-i e mai bine cu monstrul acela de bărbat pe care și l-a luat decât cu mine.

— Exact asta cred.

El își țuguie buzele.

— Bine se mai simte frate-tu când află ce gândește într-adevăr sora lui despre el.

— Te iubesc foarte mult Cliff. Dar te cunosc foarte bine. Ești egoist și tot ce faci, faci doar ca să-ți folosească ție. Nu-i vei face bine nici lui Sue Ellen, nici copilului. Sunt convinsă de asta.

El dădu pe gât ce-i mai rămăsese din băutură, apoi o fixă cu o privire rea.

— Nimic din ce spui nu va schimba ceva. Sunt hotărât. Îi vreau pe amândoi și-i voi avea, indiferent ce va trebui să fac pentru asta.

Pam se simți adânc tulburată. Știa că în dorința lui perversă de răzbunare contra Ewingilor, era capabil de orice faptă, indiferent cât de irațională. Cumva, intenționa să-l facă să

vadă adevărul. Dar cum?

•

La Southfork, pe patio, Lucy era împreună cu două din prietenele ei de la școală, Wanda, o roșcată, și Sherrill, o brunetă frumoasă și focoasă. Erau toate trei preocupate cu studiul unui catalog și a unor liste. Din când în când își notau ceva pe hârtiile ce le aveau în față.

Lucy rumega gânditoare capătul unui creion lung, maro.

— Dacă aș putea sări numai peste cursul ăsta de istorie, cugetă ea. Aș avea după-amiezile complet libere ca să mă antrenez pentru liderii veseliei.

— Acum ești cea mai bună din grupă, spuse Wanda. Ai reușit mai bine ca noi toate.

Sherrill oftă și se întinse.

— De ce trebuie să studiem istoria? Cui îi pasă de ce s-a întâmplat ieri, de exemplu?

— Ție cu siguranță că nu, îi răspunse Wanda, dulce.

Sherrill nu dădu semn că ar fi auzit.

— Nu înțeleg nici jumătate din cerințele astea. Singurul lucru care mă interesează e deosebirea dintre băieți și fete și știu tot ce se poate ști despre asta acum.

— Pariez că știi, replică Wanda, cu un surâs afectat.

— Mai încet, fetelor, spuse Lucy. Poate auzi cineva.

— Oh, dragă, spuse Sherrill. Nu asta voiam să spun.

— Este un alt curs de istorie, marți și joi dimineața, spuse Lucy. Aș putea participa la el, dacă aș lipsi de la muzică.

— Mai bine nu, o preveni Wanda. Cursul ăsta îl ține bătrâna doamnă Dodd. E cea mai severă profesoară din toată școala. O să ne trântească mai rău ca oricine.

— Credeam că te-ai hotărât să studiezi în semestrul ăsta, Lucy, spuse Sherrill.

Lucy mormăi și-și puse bărbia în mâini.

— Toate studiile din lume n-au să mă transforme într-o inteligență de prima mână.

O mașină coti spre alee și Lucy sări în picioare.

— Iată-i!

Și alergă înainte, cu prietenele după ea. J.R. coborî din

Ewing 3 și se grăbi s-o ajute pe Sue Ellen.

— Bună, Lucy. Bună, fetelor.

Fetele îi răspunseră într-un glas.

— Bună, J.R.

— Cum se simte copilul, J.R.?

— Doctorul a spus că bine. Vă putea să ajungă acasă în câteva zile.

J.R. o ajută pe Sue Ellen să coboare din mașină. Ea privi în jur, de parcă ar fi văzut Southfork-ul pentru prima oară, fără să remarce prezența soțului ei.

— Bine-ai venit acasă, Sue Ellen, spuse Lucy. Sunt bucuroasă că te-ai întors.

Sue Ellen acceptă sărutul lui Lucy pe obraz cu o indiferență regală.

— Sunt foarte bucuroasă că m-am întors.

Pronunță fiecare cuvânt formal, politicos, dar fără convingere. J.R., după ce scoase bagajele lui Sue Ellen din mașină, o înconjură cu brațul, conducând-o spre casă.

— Trebuie să fii obosită, scumpo. Hai să te odihnești.

Ea dădu din cap și cu o mișcare aproape imperceptibilă, îi îndepărtă brațul. Porni spre casă cu o grație evidentă, studiată. Ca o femeie care nu se grăbea să ajungă acolo unde mergea. Cele trei fete o priviră cum mergea, apoi se adunară laolaltă, iar Wanda spuse cu un ton secret:

— Parcă spuneai că e sănătoasă.

Lucy îi răspunse precaut:

— Este.

— Nu este, insistă Wanda. Crezi că nu recunosc sănătatea când o văd? E pe marginea prăpastiei.

— Oh, taci, Wanda, nu știu nimic despre asta.

— Ascultă-mă, Lucy Ewing. Mama a avut o cădere nervoasă acum doi-trei ani în urmă și-mi amintesc că se ținea la fel de țeapănă, de parcă îi era frică să nu se dezlipească, sau așa ceva.

— Îți spun eu că Sue Ellen e bine. Nu-i așa, Sherrill?

— Oh, Dumnezeule. Nu știu. Aș fi de acord cu tine, Lucy, dacă n-aș fi totuși de acord cu Wanda. Înțelegi ceva?

— Tot atât de mult ca de obicei, scumpo, așa că nu-ți fă griji.

•

Dormitorul lui Sue Ellen era luminos și vesel, într-un pronunțat contrast cu starea ei. Ea era rece și distantă, o femeie rănită atât de adânc, încât se retrăsese într-un loc privat și întunecat din adâncul ei înșiși – unde – spera ea – nimeni și nimic n-ar mai fi putut să-i facă rău sau s-o rănească iar. Atâta suferință: o căsătorie care degenera constant într-un conflict, insulte și denigrări repetate, abuz verbal și fizic din partea unui bărbat pe care-l respectase, îl iubise și crezuse în el. Până când își dăduse seama că ea era pur și simplu unul din lucrurile pe care el le poseda, un obiect fără sentimente și fără suflet, fără teamă sau speranțe. Cineva – ba nu, ceva – la care-ți place să privești, un lucru frumos pe care J.R. să-l îmbrățișeze când voia.

Căutase dragostea și încrederea de care avea nevoie în altă parte. La Cliff Barnes. Plin de promisiuni, de vorbe dulci, de făgăduieli, de afecțiune eternă. Și peste toate venise o nouă trădare și din nou sentimentul că fusese urât folosită. Își făgădui că nu se va mai lăsa niciodată rănită. Că va păstra părțile vulnerabile din ființa ei în spatele unor pereți impenetrabili, pentru siguranța propriei sale persoane.

Acum examina împrejurimile, parcă incapabilă să creadă că era acolo. J.R. lăsă valiza jos și o îmbrățișă.

— Vreau să știi că sunt foarte bucuros că ești acasă.

Ea făcu un pas înapoi.

— Sunt sincer, spuse el, desfăcându-și brațele ca și cum s-ar fi predat, vrând să arate că fusese într-adevăr foarte necăjit.

Ea se întoarse cu spatele la el.

— Vreau să încerc să te fac fericită că ești aici, Sue Ellen.

— Sunt fericită.

Silabisi cuvintele, că să scoată în evidență întreg înțelesul, întreaga forță a lor. Două cuvinte mari și goale. Ceva mecanic, pe care puteai să-l interpretezi cum vrei.

— Dă-mi o șansă, spuse el. Voi face totul să te simți bine.

— Cred că aș vrea să mă odihnesc acum.

— Dă-mi o șansă. Pot să fac să fie totul bine, pentru totdeauna. Voi șterge trecutul.

— Trecutul?

— Copilul. Nu l-am acceptat întru totul? Ca pe fiul meu, J.R. Ewing III. Are numele meu, toate drepturile legale de moștenitor, e descendentul meu în orice fel. Nu va ști niciodată ce s-a petrecut. Te-am iertat, Sue Ellen. Voi ierta totul și nu voi mai pomeni nicicând de asta la Southfork.

— Da, spuse ea, gânditoare, cred că m-aș bucura să mă odihnesc puțin înainte de cină.

— Cam cât îți trebuie?

— O oră e destul.

O replică mânioasă muri în spatele buzelor lui.

— Cum spui tu, scumpo. E bine că ești din nou acasă. Ea se întinse în pat, cu ochii închiși și mâinile delicat împreunate pe piept. De parcă era în rugăciune. Sau moartă.

•

Aproape în același timp în care J.R. o aducea pe Sue Ellen înapoi la Southfork, Jeb Ames și Willie Joe Garr se prezentară la biroul lui din clădirea Companiei Ewing din Dallas. Aveau aspectul unor oameni în misiune, ceea ce părea că nu le lasă timp de pierdut: ochii fierbinți și iscoditori, fețele mânioase, trupurile lor în hainele prea largi aplecate înainte de parcă erau pe cale să atace un dușman nevăzut.

Secretarele, Connie și Louella erau scufundate în lucru când sosiră cei doi. Louella fu aceea care-i salută, cu mai puțină grație decât era capabilă să arate de obicei.

— Domnule Ames! Domnule Garr! Ce faceți aici? Vreau să spun – pot să vă fiu de folos?

Jeb Ames zâmbi fără plăcere, fața lui dură se înăspri și mai mult din cauza ochilor care luceau hotărâți și impenetrabili.

— Știu ce voiai să spui, scumpo, și e O.K. Am dat pe aici să-l vedem pe J.R. Am auzit că are un copil și voiam să-l felicităm personal.

— Ați auzit? spuse Connie fără să se gândească.

— Chiar de acolo de unde am fost. Pereții închisorii nu sunt un obstacol atunci când se întâmplă ceva important. Oh, în

fine, am auzit.

— Doar că nu mai suntem la închisoare, spuse Willie Joe Garr, cu o voce răgușită, disprețuitoare. În cazul în care ai vreo îndoială – își întinse el mâna – pipăie și asigură-te.

Râse răgușit când Connie se trase instinctiv înapoi.

— Îmi pare rău, spuse Louella. J.R. nu-i aici, acum.

Jeb Ames spuse:

— Cu nevasta și copilul lui, îmi închipui. Mai sunt încă la spital?

— Doar copilul, răspunse Connie nervos. Sue Ellen a venit astăzi acasă. Din cauza asta J.R.…

Se opri, cu un vag sentiment de vinovăție. Se întrebă dacă va învăța vreodată să-și țină gura.

— Norocos tip, J.R. ăsta. Să ai nevasta implicată într-un foarte serios accident auto când e într-un stadiu avansat al sarcinii și să supraviețuiască amândoi – și ea, și copilul. Sunt bine, sănătoși, cred?

— Sunt foarte bine, spuse Louella.

— E-n regulă, spuse Ames, și să-i spui că-l căutăm, auzi?

— Da, domnule.

— Ai să-i spui că am fi încântați dacă ne-ar acorda câteva din prețioasele lui minute ca să vorbim despre trecut, să ne amintim una și alta, să-i dorim toate cele bune. Ai să-i spui ce ți-am spus?

— Oh, da, domnule Garr. Sigur că da.

Cei doi se întoarseră și plecară la fel de repede cum și veniseră. Connie, cu ochii mari, se întoarse spre Louella.

— Ăștia doi mă sperie. Cum Dumnezeu de au scăpat așa de repede de la închisoare?

— Înțelegerea. Când ești Ames și Garr și sarcina ta o doar să ucizi oameni, cred că nu stai prea mult la închisoare.

Connie se cutremură.

— M-aș simți mult mai liniștită pentru noi toți dacă ar mai fi încă înapoia gratiilor.

— Și eu.

•

Mai târziu, în acea după-amiază, Miss Ellie intră în camera

de zi și-l descoperi pe J.R. turnându-și un pahar. El o întâmpină cu un sărut politicos, se interesă de sănătatea ei și se oferi să-i aducă ceva de băut.

Ea refuză.

— Cred că am să-l aștept pe tatăl tău, mulțumesc.

— A fost plecat toată ziua?

— Toată ziua. Omul ăsta muncește prea mult pentru un om de vârsta lui.

— Nu-ți face griji pentru tata. E puternic ca un taur tânăr.

— Dar el nu mai e tânăr. Și trebuie să-mi fac griji. E soțul meu și țin foarte mult la el. Apoi adăugă fără tragere de inimă. Cred că Sue Ellen e cam prea palidă.

— O să-și revină.

— Și cam retrasă.

— Normal după naștere. Și urmările accidentului.

— Poate. Dar nu-mi place.

— Nu începe să te necăjești pentru ea. Doctorul mi-a spus că n-a găsit nimic în neregulă la ea. E sănătoasă ca un mânz tânăr.

— Fizic, poate.

— Ei, acum, mamă. E doar o problemă de timp. Femeile trebuie să se odihnească puțin după sarcină. Să se relaxeze. Să afle că toate necazurile pe care le-a avut au trecut, s-au sfârșit, au fost de mult uitate.

— Uitate de ea?

— Totul va fi bine.

— Dar este?

— Dacă voi avea și eu un cuvânt de spus. Ai să vezi, mamă. Ai să fii mândră de mine.

Ea îl privi în ochi.

— Sper că așa va fi, fiule, sper.

El își luă paharul și ieși, fără să mai continue conversația. Se făcu comod pe patio, învârtindu-și gheața din pahar cu un deget, când mașina lui Jock trase în parcare. Jock și Bobby coborâră, amândoi plini de praf și transpirație, doi oameni care veneau acasă după o zi grea de lucru. Jock porni primul spre patio. Luă paharul din mâna lui J.R. și bău însetat.

— Ah, simțeam nevoia de asta. Cum se simte Sue Ellen? Dar copilul? Îi înapoie lui J.R. paharul aproape gol.

Acesta îi răspunse:

— Doctorul a spus că sunt cum nu se poate mai bine. Amândoi. Tu ești O.K., tată? Pari obosit.

— O zi grea. Am descoperit niște viței bolnavi.

Ranchul și activitățile lui nu prezentau un interes prea mare pentru J.R.

— De când? întrebă el automat.

— De zece, poate douăsprezece zile.

Jock se întinse iar după pahar, golindu-l dintr-o înghițitură.

— Avem de furcă cu asta.

Bobby spuse:

— Mâine o să aducem niște muncitori din afară să verifice toată pășunea.

— Dacă nu veți putea controla epidemia o să aveți mare bătaie de cap.

— La naiba, J.R. O s-o oprim.

— Sper, tată. Întreprinderile Ewing au destule probleme cu felul în care merg acum lucrurile pe piața petrolului. Nu mai avem nevoie și de necazuri cu vânzările vițeilor.

— Tu ocupă-te de petrol, J.R. Bobby și cu mine o să vedem de ranch. Nu-i așa, Bobby?

— Nu-i nevoie să te necăjești, J.R.

— Recunosc că ai dreptate, frățioare.

Îi privi, pe Bobby și pe taică-său, cum intrau zgomotos în casă, trecând pe lângă Lucy, care ieșea.

— Oh, spuse ea. Nu știam că erai aici.

— Vrei să te servesc cu ceva răcoritor de băut, scumpo?

— Nu te deranja. Mă pot servi singură.

J.R. își examină nepoata.

— Nu știu ce ai împotriva mea, Lucy. Am tot încercat să fiu drăguț cu tine, dar aversiunea ta nu se domolește deloc, nu-i așa?

— Nu mi-am făcut încă o impresie despre tine, J.R. Nu știu dacă într-adevăr te-ai schimbat sau nu. Oricum, m-am obișnuit cu vechiul J.R., pe care era atât de ușor să-l urăști. Această

nouă ediție – ei, scuză-mă că ți-o spun – nu e prea ușor să inspire încredere.

Se opri și arătă spre o mașină, care venea în viteză, frânând într-o mare de praf.

— Pam vine acasă. Bunica o să fie fericită. N-am mai fost demult timp toți acasă, pentru cină.

•

Sue Ellen, incapabilă să doarmă, stătea lungită în pat, cu ochii deschiși. Privea fix, fără să vadă nimic. Hotărâtă să-și golească creierul, să nu-l încarce cu gânduri sau sentimente, să se îndrepte spre o lume întunecată, unde nu putea fi nici atinsă, nici rănită, nici înspăimântată. Se ridică în picioare și-și netezi fusta, își aranjă reflex părul și ieși din cameră. Când să coboare, se opri. Pam urca scările. Ochii li se întâlniră și fața lui Pam se lumină de un zâmbet.

— Oh, Sue Ellen. Sunt așa de bucuroasă că ești acasă. Ne-ai lipsit la toți. Cum te simți?

Expresia lui Sue Ellen rămase aceeași. Fără un cuvânt, se răsuci și se înapoie în camera ei, închizând ușa în urmă. Pam avu senzația că a mai trăit această scenă și simți cum o cuprinde un val de mânie față de evidentul dispreț al lui Sue Ellen. Odată, mai demult, ea și Sue Ellen fuseseră pe punctul de a se certa, și uneori Pam se întreba de ce.

Aproape cu doi ani mai înainte, Pam coborâse în camera de zi târziu, pe la unu noaptea și o descoperise pe Sue Ellen golind unul după altul paharele de Burbon ca atinsă de o sete de nestins. Sue Ellen era neliniștită, ochii îi fugeau încolo și încoace și se îndreptă clătinându-se spre un scaun.

— Mă urmărești, cumnățico? începu ea.

— Nu crezi că ai băut destul?

— Destul! Depinde de ce viață duci. Pentru mine niciodată nu e destul, atâta timp cât îmi mențin conștiința.

— Am să te ajut să urci.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Ce vrei, Sue Ellen?

Fața lui Sue Ellen păru să se înmoaie și vocea îi sună răgușit:

— Poți să crezi – îl iubesc pe soțul meu. Îl iubesc într-adevăr și ăsta e motivul pentru care m-am măritat cu netrebnicul ăsta. De ce nu înțelege asta nimeni de aici? Am încercat în toate felurile să-l fac să mă iubească.

Pam fu adânc mișcată de supărarea, lui Sue Ellen.

— Nu exagera…

— Ți-ai numărat vreodată toate reușitele? Eu da. Și cui crezi că i le datorez? Lui J.R. Clubul rustic, comitetele, invitațiile, petrecerile – de toate am avut parte pentru că sunt doamna J.R. Ewing, satelitul lui.

— Nu. Ești o femeie atrăgătoare. Inteligentă. Caldă și iubitoare.

Sue Ellen își ridică capul, sfidător.

— Am luat azi prânzul cu un bărbat. Mă găsea atrăgătoare. Dar aș mai fi fost atât de atrăgătoare dacă nu eram doamna Ewing?

Pam întinse mâna după paharul lui Sue Ellen. Era gol.

— Lasă-mă să te ajut să urci.

— Avionul s-a prăbușit și ei s-au dus. J.R. și Bobby al tău. Amândoi sunt morți.

— Nu, amândoi se vor întoarce.

Fața lui Sue Ellen deveni brusc o mască chinuită.

— Așteaptă până vei deveni iar Pamela Barnes. Ai fost nimic, vei fi nimic, fără numele Ewing. Doar o mică vagaboandă cu ifose…

— Te rog, Sue Ellen…

— Bobby te-a scos din șanț. Câți bărbați ți-au plătit taxa de intrare până ai găsit un Ewing să te culeagă?

— Să plătească – nimeni nu m-a plătit! Am trăit pe picioarele mele, am avut un serviciu, același pe care-l am și acum. Dacă trebuie, pot să mă descurc singură.

Sue Ellen începu să plângă.

— Dacă J.R. a murit, ce voi face? Voi pierde totul. N-am nici măcar un copil și îmi doresc atât de mult unul.

Pam începu și ea să plângă, amintindu-și de pierderea propriului ei copil, simțind cum îi reînvie cu putere propriile dorințe materne. Și în momentul acela, cele două femei se

apropiară strâns una de alta, împrăștiindu-și teama și supărarea reciprocă. Se susținură una pe alta, legănându-se ușor; Pam murmură: „Știu, știu”, până când Sue Ellen se plânse că vrea să meargă să se culce.

Aceasta se întâmplase cu mult timp în urmă și niciuna din ele nu mai vorbise vreodată despre noaptea ceea, dar nici n-o uitaseră. Și de atunci se apropiaseră una de alta cu suspiciune, ca pentru a se confrunta, flecare așteptându-se să fie din nou atacată.

După această neprevăzută întâlnire, Pam se îndreptă spre dormitorul ei. Bobby, care deja își făcuse dușul și se bărbierise, aproape terminase să se îmbrace pentru seară. Se sărutară și se priviră unul pe altul.

— Arăți obosit, spuse ea.

— Mă simt bine. Nu-ți face griji pentru mine.

— Dar îmi fac, de când s-a prăbușit avionul.

— Încă te mai gândești la asta?

— Din când în când ceva mă face să-mi reamintesc.

El o sărută din nou.

— Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Sunt aici și sunt bine.

Ea zâmbi trist.

— Ai avut o zi grea?

— Niște vite bolnave. Nimic care să nu se poată rezolva. Dar tu? Nu-mi pari prea veselă.

— Abia m-am întâlnit cu Sue Ellen. Nici n-a vrut să-mi dea bună ziua. S-a întors brusc în camera ei. Va fi greu.

— Dă-i timp. Când va înțelege că suntem de partea ei, indiferent de ce s-a petrecut, va veni ea.

— Nu sunt sigură. Cred că ne urăște. Până la ultimul dintre Ewingi.

— Poate ar trebui să stau de vorbă cu ea.

— Dacă crezi că asta va rezolva ceva.

— Nici nu poate să strice. Mă întorc în câteva minute.

O descoperi pe Sue Ellen în camera copilului, o cameră veselă, decorată în mod special pentru micuțul John, de unde nu lipsea decât copilul.

Tapete strălucitoare și desene făcute de Miss Ellie, mobilă roșie, albă și albastră, importată din Franța, și o grămadă de jucării scumpe. De la o combină muzicală se auzea „Marșul soldaților jucării” în timp ce figurine în miniatură, proaspăt vopsite, dansau cu pași stângaci.

— Sue Ellen…

— Da? răspunse ea fără să se întoarcă.

— Eu sunt, Bobby.

— Da, Bobby? Bună.

— Cum te simți?

— Doctorul spune că bine.

— Mă bucur că te avem din nou acasă.

— Toți continuă să mă asigure de asta. Nu-i așa că-i o cameră frumoasă?

Muzica de la combină încetă.

— Mama și-a petrecut săptămâni întregi decorând.

— Toată lumea e așa de drăguță.

— Toți te iubim, Sue Ellen.

— Și pe copil.

— Da, și pe copil, însă nu *doar* pe copil. Trebuie să înțelegi asta.

— Dacă spui, Bobby.

— Sue Ellen, te rog. Nu ne alunga. Ai nevoie de prieteni, de familie. Oricine are. Nu mă alunga. Neliniștea îi deformase trăsăturile feței lui armonioase. Lasă-mă să încerc să te ajut, Sue Ellen.

Expresia feței ei frumoase era amabilă, distantă, și ochii de un albastru deschis, liniștiți, nu păreau să privească într-un punct anume. Stătea nemișcată, așteptând.

— Nu voi spune niciodată nimănui ce mi-ai spus în ziua aceea despre tine și Cliff Barnes, despre faptul că Cliff ar fi tatăl lui Baby John. N-aș face niciodată ceva care să-ți dăuneze, ție sau copilului. Trebuie să mă crezi, Sue Ellen. Poți avea încredere în mine. Ți-o jur!

Ea îi înfruntă privirea și o lumină rece îl fulgeră în ochi.

— Nu știu despre ce vorbești, Bobby.

Înlemnit de ceea ce abia auzise, el se dădu un pas înapoi,

incapabil să realizeze această negare, felul în care ea refuza realitatea, așa cum o cunoștea el. Apoi, Sue Ellen zâmbi – politicos, amabil, fără cea mai mică urma de emoție.

— E târziu. Trebuie să fie timpul cinei. Nu-i putem lăsa pe ceilalți să ne aștepte.

Și ieși din camera copilului, lăsându-l pe Bobby în urmă, profund tulburat.

•

Pășunea Little Horn era neregulată și accidentată, plină de râpe care ascundeau vederii vitele și le făceau greu de găsit și imobilizat. Bobby, Ray Krebbs și un al treilea cowboy, localizară o vită împreună cu vițelul ei și pierdură o jumătate de oră alergând după ei până să-i oprească. În timp ce-i urmăreau, vițelul căzu la pământ, pe o parte. Maică-sa veni între el și călăreți, încercând să-și ocrotească vlăstarul.

De la distanță, Ray, călare, dădea târcoale animalelor.

— Vițelul e aproape mort, Bobby.

— La naiba, spuse Bobby. O.K., dă-i drumul.

Scoase un pistol din coburul șeii și descălecă. Ținti și trase repede. Nu era o treabă care să-i placă, dar trebuia făcută.

— E-n regulă, spuse el cowboy-ului, s-a făcut.

•

Sue Ellen nu făcu nicio încercare să se scoale din pat în dimineața aceea. J.R. se îmbrăcă în tăcere, așteptând ca ea să dea vreun semn că se trezise.

— Nu te scoli? spuse el într-un târziu.

— Nu acum.

— Nu te simți bine?

— Mă simt perfect.

— Nu mai ești așa palidă azi. De fapt, arăți fantastic.

— Mă bucur dacă așa crezi.

— Mama a început să-și facă griji pentru tine.

— Mama ta a avut trei fii. Sunt sigură că va înțelege că nevoia mea de odihnă e ceva perfect normal.

El se așeză pe marginea patului și-i luă mâna.

— Îți amintești de micul restaurant grecesc unde obișnuiam să mergem?

— Mi-l amintesc.

— Am fost acolo acum câteva zile… Ea nu păru interesată. Doar o masă de afaceri, se simți el obligat să explice.

— N-are importanță.

— Oricum, era încă ceva de prima clasă. Ce-ar fi dacă ne-am opri azi să luăm masa acolo, după ce vedem copilul?

— Nu mă duc azi la copil.

— Ce?

— Doctorul a spus că e important să mă odihnesc așa cum trebuie. Nu cred că prin asta înțelegea că trebuie să mă fâțâi încoace și încolo prin Dallas.

— Dar copilul…

— Copilul e bine îngrijit.

— Dragă…

— J.R., dacă vrei să mergi la oraș și să-i privești prin fereastră pe copiii aceia adormiți, e-n regulă. Eu nu vreau. Acum, dacă nu te deranjează, nu vreau să mai vorbim despre asta. Aș vrea să mai dorm.

Sue Ellen închise ochii. J.R. se ridică în picioare.

— Ne vedem diseară.

Cum ea nu răspunse, el își înșfăcă geanta și ieși ca o furtună afară din cameră.

În sufragerie, la micul dejun, se servea o gustare ușoară: ouă moi, cârnați, șuncă, slănină, ouă jumări și fasole; biscuiți și unt; lapte proaspăt și cafea; trei feluri de fructe și suc de portocale. Lucy și Miss Ellie stăteau la masă, în timp ce Pam se servea de una singură.

— Bobby pare așa de supărat din cauza vitelor, spuse Pam. E ceva serios?

Miss Ellie răspunse:

— Nu, dacă luăm măsuri din timp. Dar e o muncă foarte grea pentru cine se ocupă de asta. Să verifici toată turma, să-i separi pe cei infectați și să-i tratezi, să-i omori pe cei la care boala e într-un stadiu avansat.

J.R. intră și-și puse servieta diplomat, salutându-i pe fiecare în parte, sărutând-o pe maică-sa. Pe fața lui amabilă se mulă zâmbetu-i obișnuit, ca pictat. Își turnă o cană de cafea și o bău

cât de repede putu. Nu avea dispoziție să sporovăiască cu familia, nu după confruntarea pe care o avusese cu Sue Ellen.

— Pe la ce oră crezi c-ai să ajungi la spital, J.R.? vru să știe Miss Ellie.

— Cam pe la doisprezece jumătate, mamă.

— Cred c-am să vin cu Sue Ellen în dimineața asta. Dacă v-aș lua pe amândoi să luăm prânzul undeva?

J.R. privi în fundul căniii de cafea, apoi o puse alături, cu hotărâre.

— Sue Ellen n-o să meargă azi la Dallas.

Vocea îi era aspră, supărată, și nimeni nu se mai îndoi în privința sentimentelor lui. Pam și Lucy schimbară iute o privire dar nu spuseră nimic, simulând fiecare că avea propriile preocupări. Miss Ellie îl privi pe J.R. întrebător și insistent, o privire mai grăitoare decât vorbele.

— De ce? întrebă ea cu o voce blândă, controlată.

— Doctorul i-a spus să stea câteva zile în pat. După naștere femeile sunt epuizate, nu-i așa, mamă?

— Adevărat, fiule?

— Așa se spune. J.R. râse destins. Ei, mamă, nu trebuie să-ți faci griji. Sue Ellen trebuie să se menajeze o perioadă. Acum trebuie să plec, am o întâlnire importantă, e primul lucru pe care-l am de făcut în dimineața asta. Mai bine m-aș grăbi. Petrecere frumoasă.

Și plecă, înșfăcându-și servieta. Câteva clipe mai târziu, se auzi sunetul lin, dar puternic, al motorului Mercedesului pe care-l conducea J.R.

Mult timp, niciuna din femei nu scoase o vorbă, până când Pam sparse tăcerea apăsătoare:

— Nu-i ceva neobișnuit ca noile mame să aibă nevoie de odihnă.

— Nu, murmură Miss Ellie, absent. Nu, nu este.

Era o notă de nedumerire în tonul ei.

Lucy spuse:

— Mi-ar place să te conduc cu mașina în oraș în după-amiaza asta, bunico. Imediat ce mă întorc de la școală.

— Ce? Oh, da, mulțumesc, draga. Ar fi foarte bine.

Și începură să flecărească, dar era limpede pentru fiecare din ele că erau la fel de neliniștite și doreau cu disperare răspunsuri la întrebările care le chinuiau.

•

Ewing 3 opri cu o mișcare lină în fața clădirii Companiei Ewing. J.R., cu nelipsita-i geantă diplomat bălăngănindu-i-se într-o mâna, coborî și se îndreptă spre ușile înalte de sticlă de la intrarea principală. La jumătatea drumului se opri, pierdut în gânduri, apoi se întoarse și trecu cu repezeală prin mulțimea de salariați care veneau dimineața la slujbă. Se îndreptă cu pasul întins spre blocul alăturat. Acolo era un magazin de bijuterii; liniștit, mobilat cu gust, cu mărfuri extrem de scumpe. Studie aspectul vitrinei, strălucind toată de aur, se hotărî și intră. Poți obține mai mult dacă umbli cu miere, decât cu oțet, nu-i așa?

•

În Dallas, un angrenaj întreg de învârteli vâjâia și țesea pânze de intrigă și posibil pericol. În jurul Ewingilor, viața evolua în direcții pe care niciunul din ei nu le-ar fi putut prevedea, fiindcă întâmplări și personaje necunoscute de nimeni la Southfork, și care nu se cunoșteau între ele, intrau în joc. Prieteni și dușmani, aliați și concurenți, erau focalizați de Ewingi, în speranța unor satisfacții materiale sau spirituale. Sau a răzbunării.

Pentru Cliff Barnes, răzbunarea era rațiunea lui de a fi, resortul care-l trezise din cel mai adânc somn, îl pusese în alertă și-l împingea înainte, forța vieții care-l împingea spre viitor, fără să ia în seamă pericolele. Cliff Barnes voia să facă multe în viață: dar în primul rând să-și regleze conturile cu familia Ewing.

În biroul lui personal de la Biroul de Administrare a Terenurilor se consulta cu Harry Shaw, unul din ajutoarele Sale. Shaw era unul din acei texani slabi și înalți, care păreau întotdeauna la ei acasă îmbrăcați stil western; în Levi, cămașă de cowboy și vestă, și în cizme scumpe din piele. Totuși, era un orășean, care niciodată nu pusese piciorul într-un ranch sau fermă. Născut și crescut în Dallas de orășeni, născuți la

rândul lor din orășeni. Felul de texan pentru care oamenii obișnuiți să-și ducă viața în aer liber nu aveau nicio considerație, genul de om care făcuse, acum vreo patruzeci și opt de ani, din Texas, unul din cele mai prospere state.

Pe peretele biroului se afla o hartă a Texasului, cu fiecare regiune precizată clar, cu fiecare puț de petrol exact marcat. Și, cu roșu, înconjurată fiecare bucată de pământ, fiecare suprafață netedă sau accidentată, fiecare puț și rafinărie care purta marca Ewing. Toate celelalte proprietăți petrolifere ocupau un loc secundar față de proprietățile Ewing din punctul de vedere al lui Cliff Barnes. Bătu în hartă cu un indicator de lemn.

— Uită-te, Harry, i-am blocat aici, și aici, și aici, în toate porțiunile astea. Dar uită-te la toate steagurile astea verzi – la naiba, Harry, au o mulțime de terenuri de forare părăsite, dar care sunt gata să fie exploatate. Și, de fapt, concesionează în fiecare săptămână tot mai mult.

Harry Shaw își clăti gâtul cu o înghițitură de whisky.

— Ewingii nu-s chiar tâmpiți, Cliff.

— Știu. Dar o să-i așteptăm cu securea la pârâu.

— Care pârâu, Cliff? Sunt doar douăzeci și patru de ore într-o zi. Dacă le petrecem pe toate concentrându-ne asupra proprietăților Ewing n-o să ne fie bine. Oamenii vor începe să pună întrebări. Vor apare îndoieli în ceea ce privește legitimitatea scopului nostru.

Cliff își ținu respirația. Nu putea contrazice logica celor spuse de Harry. Oricât de mult ar fi vrut să facă presiuni asupra lui Ewing Oil, oricât de mult ar fi vrut să vatăme familia, nu intenționa să-și riște propria poziție. Puterea lui era limitată – eficientă când era aplicată cu subtilitate – dar nu absolută și nici pe departe infinită.

— Trebuie să-i putem ataca cumva.

Shaw deschise un dosar pe care-l ținea în poală și studie un raport pe care-l primise cu o zi înainte.

— Pe moment avem trei posibilități. Sunt convins că terenul petrolifer Palo Seco ne oferă cea mai bună ocazie. Am avut până acum o mulțime de plângeri de la fermierii de acolo

și o mișcare de-a noastră acum ar fi bine primită.

— Au vreo bază plângerile? Cliff simți că-și pierde o parte din hotărâre, de parcă o teamă subterană l-ar fi inhibat brusc. Nu vreau să mă sui pe cracă și apoi…

— Poate ai dreptate. Sunt destule plângeri, dar niciuna fundamentată. Ceva fără fapte și cifre. Ne-ar trebui o săptămână, două să le studiem.

— Ai văzut Studiul despre Impactul Mediului înconjurător asupra terenului Lindero?

Shaw aprobă vioi din cap, închizând dosarul.

— Îmi pare bun.

Încruntându-se, Cliff se așeză înapoi, la birou.

— E ceva murdar acolo.

Shaw continuă, cu o notă de urgență în glas:

— Nu răstălmăci studiul, Cliff. N-ai niciun temei. Dacă lupta ta cu Ewingii începe să semene prea mult cu o răzbunare personală, ai să-ți frângi gâtul. Ai să te rănești pe tine mai mult decât pe ei.

— Nu sunt convins.

— Atunci ascultă aici. Sunt niște zvonuri din Austin care nu-mi plac. Politicienii de acolo încep să ne ia la întrebări.

— Ewingii sunt în spatele treburilor ăstora.

— Sigur că ei sunt. Crezi că o să stea întinși pe spate și o să te lase să pășești peste ei? Sunt niște luptători, clica asta, și ar fi o greșeală să nu ții cont de asta.

— Ce propui?

— Temperează-te. Relaxează-te. Indiferent de ce va descoperi blestematul ăla de Comitet Senatorial de Investigație, nu vor reuși să ne doboare, să *te* doboare. Vor pune al dracului de multe întrebări și la unele din ele poate va fi imposibil de răspuns fără să cazi rău. Fă-ne la amândoi o favoare, Cliff – ia-o încet.

Cliff își izbi palma cu pumnul de cealaltă mână.

— La naiba! Ewingii cred că pot cumpăra tot guvernul.

— Cu siguranță că au o mare influență asupra lui. Așa e în America, sfârși el, zâmbind.

— Asta are două tăișuri.

— Exact.

— E-n regulă, o s-o iau încet. Dar nu înseamnă că renunț să-i atac.

Shaw se așeză la loc pe scaun, ușurat.

— Lupta se va da acolo unde vom dori noi. Apoi se ridică și zâmbi cu amabilitate, văzându-și scopul atins. Ne vedem mai târziu.

Cliff îi făcu cu mâna. Rămas singur, ezită o clipă înainte de a ridica receptorul și de a forma un număr.

— Spitalul Memorial Dallas, îi răspunse o telefonistă.

— Secția de maternitate, vă rog.

— Aveți maternitatea.

— Ați putea să-mi spuneți ce mai face copilul meu – vreau să spun copilul domnului Ewing?

— Grozav, domnule. Câștigă în greutate și putere. Sunteți un membru al familiei?

— Doar un prieten. Cât va mai sta la spital?

— Mi-e teamă că nu vă pot spune.

— Înțeleg. Mulțumesc.

Puse receptorul în furcă și rămase mult timp nemișcat. Erau atât de multe lucruri la care să se gândească – munca lui, viața lui, fiul lui…

•

— A telefonat cineva? întrebă J.R., năpustindu-se în sala de așteptare a Întreprinderilor Ewing. Secretarele lui își ridicară nasul din dosare. Își dădură seama că J.R. nu era în unul din momentele lui bune și nu-și pierdură timpul cu amabilități.

— Domnul Smithfield vă așteaptă în birou, domnule, spuse Louella repede. Împreună cu un domn, Beam, un asociat.

— Am întrebat dacă a sunat cineva, se strâmbă J.R.

Connie citi lista cu apeluri telefonice.

— Domnul Ames și domnul Garr au telefonat fiecare de două ori în dimineața asta. Au trecut pe aici și ieri după-amiază. Insistă, spunând că trebuie să vă vadă repede.

— Lasă-i să aștepte, spuse J.R., îndreptându-se spre biroul lui.

Acolo stătea Harv Smithfield, cu părul alb, dar chipeș, înalt

și bine făcut pentru un bărbat de șaizeci de ani, încă viguros, încă nerăbdător să treacă la munca zilnică, cu mintea ascuțită și pătrunzătoare. Cu el era Alan Beam, subțire și având un aspect de detectiv, un tânăr evident ambițios și căutător de ocazii care să-i favorizeze cariera.

Smithfield făcu prezentările.

— Alan e o nouă și strălucitoare achiziție la Smithfield and Bennett, J.R. Prospăturile țin angrenajul uns și-l fac să se învârtească lin.

Alan schiță cel mai fermecător și inocent zâmbet de care era în stare. J.R. mormăi și se așeză la birou, invitându-i și pe ceilalți să ia loc.

— Nu ești texan? întrebă J.R.

— Sunt din Chicago, domnule. Dar sper ca Dallasul să fie casa mea.

J.R. își făcu de lucru cu niște hârtii.

— Vine și tatăl tău? întrebă Smithfield.

— Azi nu. Sunt niște vite bolnave la ranch și el, împreună cu Bobby, doftoricesc zi și noapte cireada.

— Sper că nu-i ceva serios.

— Se va rezolva. Acum, cum merge treaba, Harry?

— Voiam ca tu și Alan să vă cunoașteți. El este expertul nostru în legile mediului înconjurător, și în timpurile astea se pare că asta este o problemă care ne solicită în mare măsură atenția.

— Asta-i bine.

J.R, se întoarse spre tânăr.

— Harv a fost avocatul lui Ewing Oil de când s-a înființat. El și tatăl meu lucrează împreună de mult.

— Aștept să vorbim despre problemele lui Ewing Oil.

— Care probleme? întrebă J.R., rece.

— Ei, acum, J.R., spuse Smithfield, încercând să-l calmeze, nu-i nevoie să-l primești pe băiat cu asprime. E energic, e bun și muncește din greu. Garantez pentru asta. Dacă cineva poate să-l bage la apă pe Cliff Barnes, el este acela.

— Vom vedea.

Alan zâmbi.

— Am studiat problema, domnule. Are unele aspecte foarte interesante.

— Aș zice mai degrabă că Cliff Barnes încearcă să mă lovească cu forță, decât într-un fel interesant.

— Da, domnule, replică Alan, iute. Să oprești producția la puțul acela din Odessa, pretinzând că e vorba de corupție, a fost efectiv o lovitură de maestru.

J.R. își manifestă dezaprobarea:

— Asta nu-i un meci de tenis, Beam. Asta e o afacere, una dură și crâncenă. Nu admir tehnica dușmanilor mei.

Alan scoase niște buletine din servietă.

— Întotdeauna am considerat, domnule, că într-o afacere merită să-i dai diavolului ce-i al lui, ca și într-o plăcere, de altfel.

Îi întinse buletinul și J.R. îl acceptă.

— Am conceput – ca să zic așa – un plan al jocului.

Interfonul începu să sune în timp ce J.R. își plimba ochii pe buletin. El lovi ușor un întrerupător în timp ce mai citea buletinul.

— Da? Ce este?

— Willie Joe Garr pe linia doi.

— Spune-i că-s ocupat. Voi fi ocupat toată ziua.

Eliberă întrerupătorul și-l privi pe Alan Beam.

— Asta e ceva interesant și bun.

— Mulțumesc, domnule.

— Spune-mi J.R. Toți prietenii îmi spun așa.

Harv Smithfield se lăsă pe spate în scaunul lui, respirând ușurat. Vrabia își luase zborul. Dacă mariajul încă nu se consumase, cel puțin, pentru prima dată, lucrurile merseseră bine. Mai bine decât sperase, de fapt.

•

Willie Joe Garr trânti telefonul și începu să se plimbe prin camera murdară de motel pe care o împărțea cu Ames Jeb.

— Mama lui, niciodată nu ne va răspunde la telefon!

— Nu putem să-l forțăm să stea de vorbă cu noi.

— La naiba nu putem! Am niște idei…

— Willie Joe, am stat destul la pârnaie. Nu-mi veni cu ceva

care să ne ducă îndărăt.

— Jeb, am fost întotdeauna creierul acestei tovărășii și nu s-a întâmplat nimic care să nu-mi dea dreptul să mai fiu. Am o idee – foarte simplă, care ne va aduce o mulțime de bani și ne va permite să ne întoarcem în vârful piramidei. Doar ascultă-mă.

— E-n regulă. Am să te ascult, dar…

Dacă Willie Joe auzi o notă de îndoială în vocea partenerului, nu-i dădu importanță și începu să vorbească pe un ton jos și repede.

•

Pam și Lucy stăteau una lângă alta, scrutându-l cu privirea prin fereastra camerei copiilor pe Baby John, cum începuseră să-l numească pe copilul nou născut. În jurul lor, forfota obișnuită dintr-o secție de maternitate: infirmiere mergând de colo-colo, doctori străbătând coridoarele, părinți, bunici, prieteni, veniți să admire noile vlăstare. Lângă Pam stătea o altă femeie. Numele ei era Priscilla Duncan și zâmbea în timp ce privea copilașii.

— Nu sunt adorabili? spuse ea.

Pam fu de acord că erau.

— Dar așa de mici.

— Da, așa sunt. Dar putem fi sigure că fiecare din ei va crește mare.

Priscilla Duncan zâmbi mai larg la Pam, de parcă erau prietene vechi și dragi.

O infirmieră veni lângă Pam și Lucy. Pam se întoarse spre ea:

— Credeți c-ar fi bine dacă mi-aș hrăni eu nepotul?

Infirmiera ezită.

— Nu știu, doamnă Ewing. De obicei, mama e singura…

— Cumnata mea nu se simte prea în putere, spuse Pam, lingușitoare. Nu va veni azi la oraș. Nu puteți să lipsiți copilul de prezența unei rude.

Infirmiera ezită, apoi se înduioșă:

— Nu e o procedură obișnuită, dar dacă mă urmați…

Pam îi făcu cu ochiul lui Lucy și o urmă pe infirmieră în

camera copiilor. Lucy rămase la fereastră, zâmbind aprobator, în timp ce Baby John sugea din sticlă. Era, hotărî Lucy, ca tot restul Ewingilor, înfometat de viață.

•

În după-amiaza aceea, toată familia era adunată pe patio pentru băuturile dinaintea cinei. Bobby, J.R. și Jock erau la bar, turnând și bând, gândindu-se la activitățile de peste zi. La masă, Sue Ellen, răsfoia în gol o revistă, fără să fie prea interesată. Din când în când unul sau altul dintre membrii familiei aruncau câte o privire în direcția ei, vizibil îngrijorați.

— Bine, îi spuse Jock lui J.R., dacă Harv Smithfield îl recomandă pe individul acela, Beam, îmi pun banii la bătaie pe el.

— Oh, Alan e grozav, fără îndoială. A studiat deja legea, pe toate părțile. Poate că ne va ajuta cu vreo soluție să dăm cu Barnes de pământ.

Jock mormăi:

— Nu te baza pe lege, băiete. Nu ne-a fost niciodată benefică și nu ne va fi. Printre altele, Cliff Barnes e destul de isteț, așa că e posibil să găsească un truc legal sau două și să scoată asul din mânecă.

— Poate. Dar cumva va trebui să-l oprim. Numai dacă, bineînțeles, frățiorul meu, aici de față, ar gândi că e mai rezonabil să n-o facem.

Bobby vorbi calm, fără grabă:

— Știi, J.R., pune-te în situația mea și nu vei putea găsi niciun motiv rezonabil să n-o facem. Poți continua.

— Bine, mulțumesc, frățioare.

În clipa aceea, două mașini intrară pe șosea. A lui Pam și a lui Lucy. Se schimbară saluturi și amândouă se alăturară celorlalți de pe patio.

— Ai fost la spital? vru Bobby să știe.

— Da! spuse Lucy.

— Cum se simte nepotul meu? întrebă Jock, nerăbdător.

Miss Ellie râse tare.

— Nepotul *lui*! Ai crede că Jock Ewing a jucat un rol direct și creator.

Jock își privi cu prefăcută amenințare soția.

— Nu vorbi urât, Miss Ellie. Bine, hai s-o auzim – cum se simte băiatul?

— E mic, spuse Lucy, dar splendid.

— Doctorul spune că a mai câștigat o uncie în greutate, de ieri, spuse Pam.

Lucy, de la bar, strigă peste umăr:

— Vrea cineva un pahar?

— Eu, spuse Pam.

— Sue Ellen? – întrebă Lucy – și pe dată realiză ce gafă făcuse.

O tăcere se lăsă peste grup, în timp ce așteptau răspunsul lui Sue Ellen.

— Doar niște sifon, te rog.

Sue Ellen rezistă tentației cu un abia auzit oftat de ușurare. Lucy turnă sifonul și Sue Ellen îl luă, îndreptându-se spre bazin, cu mișcări languroase. J.R. așteptă o secundă, două și se duse după ea. O găsi așezată pe o bancă de lemn, privind apa liniștită. Se așeză lângă ea. Mult timp, niciunul din ei nu spuse nimic. Până când J.R. nu a mai putut păstra tăcerea.

— Dragă, ar trebui să arăți puțin mai mult interes față de lucruri.

— Interes? Față de ce fel de lucruri, J.R.?

— Viața în general, scumpo.

— Viața în general mă interesează prea puțin în momentul de față, în caz că n-ai observat.

— Am observat. Ca fiecare, din familie sau din afară.

— Și cu ce anume sugerezi să înceapă interesul meu față de lucruri?

— Ai putea începe cu copilul tău.

— Nu cred că suferă de lipsă de atenție.

— Tu ești mama lui, spuse el, supărat. Apoi, mai încet, aproape susceptibil și cu reproș: Voiai atât de mult un copil. Acum… Nu-ți pasă de el, deloc? De carnea și sângele tău?

Ea îi răspunse cu o voce incoloră și cu substrat:

— Nu te prosti! Bineînțeles că-mi pasă.

— Nu prea pare să fie așa.

Ea aruncă sifonul în bazin într-un jet subțire, arcuit, lent, apoi zâmbi de ceea ce făcuse, de parcă ar fi descoperit o încântare secretă în asta.

— Aparențele sunt deseori înșelătoare, J.R.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nimic nu este așa cum pare să fie. Ca și comportamentul tău față de mine. Oricine ar privi, ar avea impresia că te preocupă într-adevăr binele meu.

— Mă preocupă.

— Mi-e greu să cred asta.

— Sunt soțul tău.

— Ai mai fost și înainte. De ce deodată acest subit interes, această manifestare de afecțiune în public?

— Putem să ne salvăm căsătoria, Sue Ellen. Alții au făcut-o, așa că putem și noi.

Ea se îndreptă de mijloc, încă șezând, cu sânii grei apăsându-i corsajul. Era, își aminti J.R., o femeie deosebit de atrăgătoare, o încântare în pat, când voia. Inventivă, îndrăzneață, tandră sau mai puțin tandră, în funcție de dispoziția lui și a ei. O dorință puternică, înflăcărată se strecură încet în vine și întinse mâna spre ea. Dar ea se ridică, ca și cum n-ar fi sesizat gestul lui. Se dădu mai aproape de bazin și o clipă lungă, nesigură, J.R. se gândi că ar putea plonja înăuntru, așa îmbrăcată, cum era.

— Ascultă, spuse el, venind în spatele ei, știu că nu e o situație ușoară pentru tine. Nu-i ușor să treci prin ce ai trecut tu și să te lași de băut, așa cum ai făcut. Te admir pentru asta. Sunt mândru de tine. Ești o persoană cu caracter, care a dovedit o voință puternică și hotărâre.

— Sunt slabă și ezitantă. Fără încredere și speranță. Nu-mi simt pământul sub picioare, J.R., ca o fată care intră în maturitate confuză și înfricoșată. Cât privește faptul că beam – niciodată n-am considerat asta o problemă. Am mai spus-o. Dar nimeni n-a ascultat. În special tu, J.R. Niciodată nu m-ai ascultat, orice aș fi spus.

— Te ascult acum, scumpo. Ascult fiecare vorbă pe care-o spui. Cred că dacă încercăm, dacă încercăm într-adevăr, ne

putem rezolva toate problemele. Doresc asta, Sue Ellen. Într-adevăr doresc.

Ea îl privi cu ochi goi și o față lipsită de expresie. El se simți tot mai încurcat și simți nevoia să facă ceva cu mâinile. Își aminti de vizita pe care o făcuse de dimineață la bijuterie, își băgă mâna în buzunar, scoase o cutie cu un inel și o deschise.

— Poftim, spuse el. E pentru tine. L-am cumpărat azi dimineață. E un inel pentru maternitate, completat cu o mulțime de diamante. Foarte scump, foarte frumos, nu crezi?

I-l întinse, dar ea nu făcu nicio mișcare să-l accepte. În sfârșit, îl privi în ochi.

— M-ai cumpărat odată, J.R. Mi-ajunge. Nu mă vei mai putea cumpăra. Nu mai sunt de vânzare.

J.R. rămase cu mâna întinsă, privind în locul pe care-l ocupase soția lui acum o clipă, conștient de faptul că ea îi întorsese spatele și plecase spre casă, lăsându-l în urmă. Singur.

•

— Toți sunt așa de ocupați acum, încât abia avem timp să ne vedem unul pe altul, exceptând timpul cinei.

— Nu muncește cam mult Jock pentru un om de vârsta lui, Miss Ellie?

— Sue Ellen, unii bărbați la vârsta asta încep să dea în mintea copiilor. Jock al meu niciodată n-a fost unul din ăștia. Mi-a dat de furcă totuși cam mult, anul trecut, după operația lui de inimă, cu încăpățânarea lui. Sunt sigură însă că Bobby și Ray n-or să-l lase să întreacă măsura cu munca.

Sue Ellen își întoarse spre Miss Ellie ochii ei de culoarea oțelului:

— Ești așa de perspicace, de puternică, tot timpul controlată.

— Nu-i chiar așa. Am făcut și eu greșelile mele, Sue Ellen, și mă aștept încă să mai fac. Poate mai multe ca înainte. Deși nu foarte multe, sper.

Un zâmbet vag flutură pe buzele lui Sue Ellen și dispăru la fel de repede cum apăruse. Miss Ellie continuă, gânditoare:

— Nu te mai gândi la trecut, draga mea. Niciodată n-a folosit la nimic. Ai tot viitorul în față: și, din punctul meu de vedere, se prezintă bine. J.R. e fiul meu și îl iubesc mult. Dar recunosc că nu întotdeauna îmi place, el, sau ceea ce face el. E un om dur, teribil de ambițios, și, cumva, nu-i pasă pe cine rănește. Dar nu se comporta așa când era copil. Poate că un copil e ceea ce vă trebuia ca să aranjeze lucrurile între voi. Și poate că este exact ceea ce îți trebuia și ție, Sue Ellen. Un copil deschide o altă perspectivă unor soți. Aduce continuitate în viața lor de fiecare zi. Să fii complet responsabil față de o altă ființă umană – să te întrebi dacă procedezi bine sau rău – asta e ceva care te face mai umil, mai tolerant față de greșelile propriilor părinți și, bineînțeles, față de ale tale. Jock și cu mine tânjeam de mult după un nepot, Sue Ellen, și dându-ni-l pe Baby John ne-ai făcut foarte fericiți. Nu mai am răbdare până vine de la spital. Și Jock – râse ea moale – fără îndoială că o să-l strice răsfățându-l, așa cum a făcut și cu copiii noștri. Deodată se întrerupse, încruntându-se și-și măsură nora din priviri, apoi continuă. Dar mai vrem ceva, eu și Jock, Sue Ellen. Vrem să fii și tu fericită.

Sue Ellen își forță vocea, încercând să-i imprime un timbru ușor, aerian, într-o încercare de a părea veselă dacă nu extaziată.

— Oh, sunt fericită, Miss Ellie. Foarte fericită. J.R. n-a fost nicicând mai amabil sau mai înțelegător. Și băiețelul – cred că n-am văzut ceva mai frumos în viața mea.

Lucy li se alătură, degajată și însuflețită, cu o undă de anticipare în priviri.

— Vrei să te duc la spital, bunico?

— Nu știu, dragă.

Apoi i se adresă lui Sue Ellen:

— Aveai planificat să mergi azi la Dallas?

Sue Ellen vorbi fără ezitare, cu fața dreaptă și ochii limpezi:

— Bineînțeles, minți ea. De fapt, am putea merge împreună.

Când se ridică în picioare, se clătină și-și duse mâna la frunte. Se așeză la loc, ținându-se încă de cap.

Miss Ellie veni spre ea.

— Ce-i dragă? Te simți bine? Vrei niște apă?

— Doar o amețeală, Miss Ellie. Voi fi în regulă într-un minut și vom putea pleca.

— Să pleci! exclamă Miss Elie. Nu te duci nicăieri. Vreau să urci la tine în dormitor și să te întinzi în pat. Tinerele mame sunt sensibile. Trebuia să știu.

— Să te ajut să urci? o întrebă Lucy pe Sue Ellen, privind-o pe sub sprâncene.

— Nu, mulțumesc, dragă. Sunt sigură că mă pot descurca singură.

Lucy și Miss Ellie o priviră cum pleca. Apoi ieșiră și se urcară în mașina lui Lucy.

— Știi, bunico, spuse Lucy când porniră, cred că Sue Ellen nu are dorința de a-l vedea pe copil.

— Prostii! spuse ascuțit Miss Ellie. Bineînțeles că o are. E fiul ei.

— Știu. Dar părinții nu vor întotdeauna să-și vadă copiii. Sau să aibă într-un fel de a face cu ei. Ai mei nu vor.

Miss Elie privi drept înainte.

— Lucy, nu-i chiar așa.

— Nu vreau să te contrazic, bunico, dar știu mai bine. Mi se pare că mama și tata nu m-au vrut când m-am născut și nici de atunci încoace.

— Sunt sigură că te înșeli. Împrejurările…

— Atunci, spune-mi: de ce nu sunt cu mine? De ce m-au lăsat atât de mult singură? De ce n-am auzit niciodată de ei?

Miss Ellie nu avu argumente și merseră tot restul drumului până la Dallas fără să mai schimbe un cuvânt.

La spital, stând lângă fereastra camerei copiilor, Lucy observă că în apropiere stătea o femeie cu fața vag familiară. În final o recunoscu: era persoana care privise copiii ultima oară când fusese ea acolo; Priscilla Duncan, deși Lucy nu-i știa numele. Dădu politicos din cap și-și îndreptă atenția spre Baby John. Între timp, Miss Ellie conversa cu una din doctorițele care-l îngrijeau pe Baby John, doctor Rogers.

— Atunci, credeți că copilul va fi apt să părăsească în

curând spitalul?

— Atunci când părinții lui vor dori, pot să vină să-l ia acasă, doamnă Ewing.

Nerăbdarea ei crescu.

— Dar asta e minunat! Nu mă gândeam că va fi atât de repede.

— E mai bine decât ne așteptam noi toți. Nu mai are rost să-l mai ținem aici. Spuneți-i mamei lui că poate veni să-l ia mâine.

Lucy plecă de la fereastra camerei copiilor și veni lângă Miss Ellie și lângă doctoriță chiar în clipa în care Pam cobora din lift și se îndrepta spre ele. Lucy îi făcu cu mâna.

— Pam!

— Nu mă așteptam să te mai găsesc aici, spuse Pam. Îmi pare așa de bine.

— Bunica nu mai putea aștepta. Știi cât de ahtiați sunt unii după *nepoți*.

— Văd acum, spuse Pam, cu un ton zeflemitor.

Miss Ellie se prefăcu supărată și-i spuse lui Lucy:

— Trebuia să vezi ce îngrijorată am fost pentru tine când ai venit pe lume. Fată sau băiat, un nepot e o ființă de o importanță deosebită pentru noi.

Apoi se întoarse spre Pam:

— Baby John poate veni mâine acasă.

Pam își lovi mâinile.

— Asta-i minunat!

— Doctorița a spus că a câștigat în greutate și toate testele sunt bune. Nu pot avea grijă de el aici mai bine decât mama lui, acasă.

Interfonul începu să bâzâie și doctorița Rogers se auzi chemată.

— Scuzați-mă, mă cheamă.

— La revedere, doamnă doctor, spuse Miss Ellie. Și mulțumesc foarte mult.

Lucy așteptă până ce doctorița Rogers plecă.

— Acum putem să mergem la masă? Bunica mă duce la Anselmo, Pam. Vrei să vii cu noi?

— Vreau să-mi mențin forma, mulțumesc.

— N-ai idee ce pierzi. Cea mai bună mâncare italiană din Dallas.

— Știu, spuse Pam și se bătu ușor peste talie. Nu-s așa de tânără ca tine.

Lucy râse, veselă.

— La revedere, draga mea, spuse Miss Ellie. Ne vedem mai târziu.

Pam se îndreptă spre fereastra camerei copiilor și începu să-l caute cu privirea pe Baby John printre ceilalți copii.

— Nu sunt niște scumpi? gânguri ea cu voce tare.

Alături de ea, Priscilla Duncan aprobă, dând din cap.

— Mai scumpi nici nu se poate, murmură ea.

•

În dimineața aceea J.R. se întâlni cu Alan Beam la biroul Companiei. Ewing. Beam trecu direct la problemă, o trăsătură pe care J.R. o găsi admirabilă la tânărul avocat.

— Locul e perfect, J.R. Se poate fora acolo ani întregi, fără probleme. Populația e prea departe de acolo ca să-i pese ce se întâmplă.

Vocea lui J.R. deveni mai moale, ca atunci când era îngrijorat, vital interesat, sau înfuriat.

— Ăsta-i unul din terenurile acelea vacante, nu-i așa?

Allan râse.

— Știi cum se spune: un teren vacant e o bucată de pământ înconjurată de puțuri de petrol.

J.R. nu luă parte la veselia lui.

— Cele mai multe din cele bune au fost deja înșfăcate.

— Cam așa. Dar miros că ar mai fi. Oricum, tatăl tău a făcut o cerere pentru terenul ăsta acum vreo doisprezece ani. La cumpărat la un preț de chilipir.

— Nu sunt mari șanse să găsim petrol acum.

— Din câte am auzit e chiar invers.

J.R., grijuliu ea întotdeauna, testase pe cont propriu terenul. Îi știa perspectivele mai bine ca Alan. Sau decât oricine.

— Da, de fapt am organizat o echipă care să lucreze pe

terenul respectiv. Forarea a început deja de o săptămână. Așa că, dacă domnul Barnes vrea să tabere pe noi din cauza acestui teren, i-am dat destule motive.

Alan se aplecă înainte. Perspectiva unei bătălii ca lumea îl stimula, făcea să-i crească adrenalina.

— Pot proiecta un Studiu pentru Impactul cu Mediul Înconjurător fundamentat. Dacă Barnes îl refuză – e O.K.! Abuz de putere, în special comparativ cu celelalte puțuri deschise acolo, în regiunea aceea.

— Tatăl meu crede că legea nu ne oferă cea mai bună cale să ne răfuim cu Barnes. Poate are dreptate.

Interfonul bâzâi. J.R. întinse mâna spre întrerupător

— Da, ce-i?

Vocea Louellei avea un ton efectiv încurcat:

— Domnul Ames și domnul Garr sunt aici. Insistă să vă vadă.

J.R. se gândi un moment.

— Sânt în ședință acum. Poate altă dată.

Se așeză înapoi pe scaun, privind gânditor la Alan.

— Vrei să renunț? întrebă Alan.

— Nu. Nu, nu vreau asta. Cred că merită să încercăm lovitura. N-avem prea mult de pierdut.

De-abia terminase de vorbit, că ușa se deschise brusc și intră Jeb Ames, urmat de Willie Joe Garr. Incapabilă să-i oprească, Louella, în spatele lor, își desfăcu mâinile a neputință.

Ames își puse mâna mare drept pe biroul lui J.R. și-și împinse agresiv fața înainte.

— De ce oare, J.R., eu și Willie Joe începem să credem că vrei să ne eviți?

J.R. îi făcu semn Louellei să plece. Așteptă până închise ușa după ea înainte de a vorbi. Își fabrică cel mai intrigat zâmbet, dar ochii îi rămaseră ficși, privind fără să vadă nimic.

— Băieți, doar știți cum sunt afacerile. Nimeni n-a făcut mai multe decât voi. Am fost doar ocupat, asta-i tot. Acum, că sunteți aici – ce pot face pentru voi?

— Vreau să vorbim, spuse Garr, cu asprime.

— Trebuie să fie ceva urgent, dacă ați dat buzna aici, în felul ăsta. Tulburând liniștea, aș putea să spun. Râse scurt. Nu mi se pare prea inteligent din partea unor oameni abia ieșiți pe cauțiune din închisoare să meargă încoace și încolo și să facă scandal, tu ce zici, Alan?

— Legea prevede măsuri severe pentru cei eliberați pe cauțiune și care acționează într-o manieră antisocială.

Garr privi la Alan.

— Cine naiba-i ăsta?

— Avocatul meu, spuse J.R., vesel. Un funcționar al justiției, ca să zic așa.

Ames izbucni:

— E necesar să vorbim cât mai repede, J.R., atât în interesul nostru cât și într-al tău. Și mai presus de orice, e ceva privat.

Alan se ridică în picioare.

— Vin altă dată, J.R.

— Mulțumesc, Alan. Așteptă până ce tânărul avocat plecă, apoi se întoarse către cei doi:

— E-n regulă, acum. Ce pot face pentru voi, băieți?

Garr se lăsă pe un scaun.

— Nu ne oferi ceva de băut?

— Eu singur hotărăsc cui să-i ofer de băut.

Ames scutură din cap.

— Fii rezonabil, J.R. Și vom fi și noi.

— Nu când dați buzna aici ca doi maniaci, cu ochii ieșiți din orbite. Nu atunci când știu cu câtă ușurință puteți amândoi, ticăloșilor, să distrugeți o viață omenească.

Ames se strâmbă, de parcă-și amintise ceva dezgustător.

— Încercăm să te protejăm pe tine, ca și pe noi, alungând-o pe Julie din oraș. Dacă fata asta vorbește cu Barnes, o amuțim pe vecie.

J.R. nu încercă să-și ascundă mânia:

— Vrei s-o omorâți? La naiba, sunt atâtea alte forme de a te descurca cu oamenii. Nu va vorbi cu nimeni. Mă ocup eu de asta.

Garr dădu din umeri.

— A fost un accident, doar știi.

Ames stătea pe scaun, privindu-l pe J.R. peste birou, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

— După cum văd eu lucrurile, ceea ce s-a întâmplat a fost mai mult greșeala ta decât a noastră. Și până acum doar noi am plătit pentru asta. Vremurile petrecute după gratii sunt întotdeauna vremuri grele, J.R. Am suportat asta și am tăcut. Am suportat totul și nu ne-am plâns niciodată. Nu erai departe să fii și tu implicat, și cred că nu ți-ar fi plăcut.

— Mă amenințI?

— Doar îți spun cum a fost, asta-i totul.

Garr vorbi cu o voce gravă:

— E rândul tău să plătești, J.R., la fel cum am făcut și noi. Numai că felul în care o vei face tu nu va fi atât de dureros.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, vorbi Ames, că vrem bani lichizi. Și repede.

— Și mulți, J.R.

J.R. începu să râdă, până ce toată buna lui dispoziția se stinse, fața i se încordă, gura i se lărgi.

— Crezi că sunt pe punctul să vă dau o mulțime de bani? Pentru ce? De dragul vremurilor trecute? Hai să lămurim un lucru – n-aveți absolut nimic în comun cu mine.

— Nu fi atât de sigur… începu Garr.

Ames îi făcu semn să tacă.

— Toți banii noștri sunt blocați de litigiu, J.R. Am fost dați pe mâna justiției de toți, pentru toate. Nu putem pune mâna pe un penny până nu se rezolvă toate astea.

— Văd că ați intrat într-un cuib de viespi.

— Ne ești dator, J.R. Ne ești dator din plin.

J.R. se ridică în picioare. Înalt și lat în spate, ocupa mai mult spațiu decât toți ceilalți. Un om autoritar, puternic, nemăsurat de bogat. Privi în jos, spre vizitatorii lui.

— Chiar dacă aș avea banii în mână, ceea ce nu-i cazul, nu v-aș da un bănuț. Un bănuț.

Se ridicară de pe scaune, de parcă trebuiau să urmeze un car funebru, îndreptându-se fiecare spre câte un capăt al

biroului, amenințători.

J.R. le făcu semn să se apropie.

— Hai, veniți, băieți. Este exact ceea ce vreau, exact ceea ce vă trebuie. Să vă dovedesc cât de proști sunteți, de fapt. Puneți doar o mână pe mine și vă trimit înapoi la închisoare până la apusul soarelui. Avocatul meu a fost martor că ați năvălit aici. Și secretarele. Încercați, dați-i drumul.

Asta îi făcu să se oprească.

— Avem nevoie de bani, spuse Ames, amenințător.

— Ieșiți afară de aici, îi răspunse J.R.

Ames dădu din cap și se îndreptă spre ușă.

— Ai învins de data asta. Dar nu s-a terminat. Vom continua până ai să regreți felul în care te-ai purtat cu noi, J.R.

— Ai să regreți într-adevăr, întări și Garr, urmându-și partenerul.

— Singurul lucru pe care l-aș regreta vreodată – strigă J.R. în urma lor – este că nu sunteți voi în locul lui Julie, aceia care să rămâneți fără acoperiș.

Plin de sine și satisfăcut, J.R. se așeză la loc, pe scaun. Victoriile, indiferent cât de mărunte, îi furnizau întotdeauna un profund sentiment al realizării, îi reînnoiau simțământul superiorității. Ames și Garr nu erau o problemă pentru el: fusese întotdeauna capabil să-i manipuleze.

•

Bobby, îmbrăcat în niște blugi murdari și o cămașă de lucru transpirată și pătată, se întorcea la casa din Southfork, după o zi grea de lucru la ranch. Intenționa să facă un duș și să-și schimbe hainele mai înainte de a pleca în oraș. Începu să urce scările spre camera lui, când se întâlni cu Sue Ellen, care cobora.

— Ești acasă în dimineața asta, spuse el, amabil.

— Am să mă duc la Dallas.

Și trecu mai departe, ca și cum din punctul ei de vedere, nu mai aveau ce să-și mai spună. El ezită, se întoarse, și o strigă pe nume. Ea se opri, fără să privească înapoi.

— Da, Bobby!

— Vreau să mă opresc la spital, să văd copilul. De ce n-ai veni cu mine?

— Vai, îți mulțumesc că te-ai gândit la mine. Dar nu cred că e posibil. Nu mă simt capabilă, astăzi. Poate altă dată.

Și-și continuă drumul. El alergă după ea, ajungând-o la capătul scării.

— Sue Ellen, nu mai poți continua astfel.

— Cum astfel? Nu știu ce vrei să spui.

— Evitându-mă. Evitând realitatea. Evitând viața.

— Sunt foarte plină de viață, spuse ea, deliberat. Se pare că nu înțelegi, Bobby. Nu evit nimic. Urmez pur și simplu recomandările doctorului: să mă odihnesc, să încerc să mă fac bine.

— Te-a sfătuit doctorul tău să-ți ignori copilul și să uiți trecutul? Nu cred, Sue Ellen. Nu poți merge pe calea asta. Lucrurile nu dispar dacă pretinzi că nu există. Nu poți șterge trecutul negând tot ce s-a întâmplat.

O scurtă clipă, durerea îi ieși la suprafață și i se văzu pe față. Inspiră repede, cu o mișcare ușoară și expresia liniștită, netulburată reveni. Îl privi zeflemitor.

— Ce vrei de la mine, Bobby?

— Vreau să te faci bine. Vreau să te ajut, dacă pot.

— Oh, poți.

— Spune-mi cum.

— Lăsându-mă singură. Te rog.

•

Nu trecură nici două ore și Bobby ajunse la spital, parcă mașina și se îndreptă spre intrarea principală. Înaintea lui văzu o figură cunoscută. Bobby strigă, izbucnind supărat:

— Cliff!

Cliff Barnes se opri, așteptând ca Bobby să ajungă la el.

— Ce naiba faci aici? întrebă Bobby, furios.

— Ewingii nu-s stăpânii spitalului.

— La naiba, omule, ai să începi să faci scandal pe aici și urmările nu vor avea cum să-ți placă.

Fața lui Cliff se întunecă, și își strânse pumnii.

— Ești soțul surorii mele, singurul Ewing care mai aduci

vag cu o ființă umană. Dar nu încerca să întinzi coarda prea tare, Bobby. Vei descoperi că știu să mă descurc la necaz.

— Te-am prevenit să te ții departe de Sue Ellen și de copil.

— La dracu' cu prevenirile tale!

Bobby făcu un pas înainte, cu capul înclinat agresiv în jos.

— Vrei să începi tărăboiul chiar acum, pe scările spitalului? Îmi convine. Dar gândește-te la titlurile de pe prima pagină a ziarelor de mâine.

— Ești un ticălos, Cliff.

— Nu te băga, Bobby. Nu-i deloc treaba ta aici. E ceva între mine și Sue Ellen.

— Poate că a fost odată, Cliff, dar nu mai este. Suntem toți implicați acum, toată familia. Ar fi o greșeală fundamentală din partea ta să crezi că intenționez să stau liniștit la o parte și să te las să faci și mai mult rău.

— Nu mă poți opri. Copilul acela de acolo e al meu. Ai uitat?

— Într-adevăr nu te gândești cât de multe vieți trebuie să distrugi atâta timp cât obții ce vrei?

— Cât de multe vieți, Ewing? Ai dreptate. Nu-mi pasă.

— Dar de Sue Ellen?

— O iubesc pe Sue Ellen. O vreau. Pe ea și pe fiul nostru.

Bobby clătină din cap, morocănos.

— Cliff, ascultă bine. Te previn. Sue Ellen nu mai poate suporta niciun șoc în momentul ăsta. Nu e deloc sănătoasă, a ajuns la limita a ceea ce poate să îndure. Încearcă s-o forțezi să aleagă între tine și J.R. și ai s-o întorci înapoi, la sanatoriu.

— Pleacă din drumul meu.

— J.R. e acum acolo, Cliff. *Își* vizitează fiul. Decât să te las să intri, mai bine mătur pământul cu tine.

Cliff ezită, apoi spuse:

— N-am să mă pun cu tine, Bobby. Nu în felul ăsta. Nu atunci când știu că nu pot câștiga. Nu-mi plac luptele zadarnice. Dar dă-mi voie să-ți spun – îi vreau pe amândoi, pe Sue Ellen și pe copil. Și intenționez să-i obțin. În orice fel voi putea.

Trecu pe lângă Bobby și coborî în grabă treptele spitalului,

îndreptându-se spre locul în care îi era parcată mașina. Intră și se grăbi să demareze, fără să arunce o privire înapoi. Când ajunse la biroul lui, se repezi să sune după Harry Shaw.

— Dorești ceva, Cliff?

— La naiba. Ce-i cu Studiul asupra Impactului cu Mediul Înconjurător pentru Ewing Oil? E respins. O încercare moartă. Vreau situația fiecărei bucăți de pământ pe care o stăpânesc sau o au în concesiune, al fiecărui loc unde au de gând să foreze. Vreau să explorez fiece teren vacant, să văd dacă totul e legal. Dacă există niște discrepanțe, înaintăm acțiune legală. Vreau să-i lovesc pe Ewingi acolo unde-i doare.

— Cliff, ia-o ușor.

— La naiba cu luatul ușor. Am să-i fac pe Ewingi să sângereze până când îmi vor înapoia tot ce ceea ce îmi aparține de drept.

•

Primele raze ale soarelui răspândiră peste Southfork o lumină de culoarea oțelului; cerul clar promițând o altă zi proaspătă și răcoroasă. Jos, în vale, la țarc, Bobby își verifica șaua care atârna pe gard. Auzi zgomotul unor pași care se apropiau, dar nu se întoarse.

— Bună dimineața.

Era Pam.

— Bună dimineața, răspunse el și își văzu de treabă. După un timp, adăugă: Te-ai sculat cam devreme.

— Ca și tine. Vreau să vorbim.

— E-n regulă, vorbește.

— Îmi pare rău pentru ieri seară.

— Și mie.

— Voiam să facem dragoste.

— Nici pe jumătate cât voiam eu.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Am avut iar parte de unul din războaiele noastre Barnes-Ewing.

— Trebuie să înceteze. Te iubesc, Bobby. Te vreau. De câte ori ne certăm, mă îmbolnăvesc.

— O.K., hai să facem un pact. Să nu ne mai certăm. În

special în pat.

O luă în brațe și se sărutară. Rămaseră îmbrățișați.

— Oh, Bobby, spuse Pam. La noapte! Am să te fac fericit la noapte.

— Și eu pe tine.

— Nu mai am răbdare.

Pam îi alunecă din brațe.

— E totul în regulă cu vitele?

— Trebuie să stăpânim situația până la noapte. Ascultă, spuse el, brusc. Blestemata asta de vendetă Barnes-Ewing mă calcă pe nervi. Începe să se resimtă și între noi, între tine și mine. Parcă nu mai putem să fim cinstiți unul față de altul.

— Totul e atât de complicat. Cliff – J.R. – copilul. Nu știu niciodată ce să spun, ce să fac.

— La fel și eu. Ieri l-am văzut pe Cliff. Era la spital.

— Oh, nebunul acela de frate al meu!

— L-am prevenit să se țină departe de Sue Ellen și de copil.

— O va face, Bobby. Trebuie s-o facă. Doar că nu înțelege încă cât de fragilă e Sue Ellen. Când va înțelege n-o să vrea să-i îngreuneze situația.

— Nu sunt sigur. Am încercat să-i explic totul. N-a fost prea impresionat. E hotărât să facă scandal.

— N-o va face. Nu-l vom lăsa.

— E mai ușor să vorbești decât s-o faci. Mai bine ai vorbi cu el și i-ai spune că dacă încearcă ceva, orice, am să-l sfâșii. Spune-i că J.R. – noi toți – vom face un scandal destul de mare ca să nu mai aibă ce căuta prin părțile astea. Indiferent ce face, nu-i poate învinge pe Ewingi.

— Așa crezi?

— Spune-i, răspunse Bobby posomorât, spune-i că dacă numele Ewing va fi târât în noroi, coada lui, Cliff Barnes, se va târî odată cu el. Și va fi cea mai riscantă acțiune pe care-a întreprins-o vreodată – așa să-i spui.

— O să-i spun, răspunse ea, moale.

•

Ceva mai târziu, în acea dimineață, J.R., îmbrăcat de oraș, i se alătură lui Jock pentru micul dejun.

— Ești pregătit să pleci devreme la oraș – observă Jock.

— Iau micul dejun cu niște petroliști de peste ocean. Părăsesc țara astăzi.

J.R. își turnă o cană de cafea și se așeză.

— Despre ce e vorba?

— Despre deschiderea unui nou câmp petrolifer pe coasta asiatică. Poate prezintă interes pentru cartel. Nu sunt încă sigur.

Jock mormăi, umplându-și gura cu ouă și slănină. Vârsta nu-i redusese deloc pofta de mâncare.

— Ames și Garr au făcut ceva ca să încerce să se întoarcă în cartel?

— Încă nu. Sunt ținuți în loc de litigiu și n-au capital. Nu prea au mijloace de acțiune.

— Judecătorul o fi numit asta atentat la viața oamenilor, dar cei doi sunt efectiv niște criminali. Trebuiau închiși pentru totdeauna. Nu vreau ca Ewing Oil să aibă cumva de-a face cu ei.

— Nici eu. J.R. își termină cafeaua și se pregăti să plece.

— Vrei s-o duc pe Sue Ellen la spital? Cred că nu poate încă să șofeze. Mama ta mi-a spus că ieri a avut o amețeală.

— Mă întorc eu s-o iau. Când ai să te întorci acasă, deseară, tată, ai să-l ai pe nepotul tău, să te joci cu el.

Un zâmbet de încântare se răspândi peste fața zbârcită a lui Jock.

— Nu se putea mai bine.

Apoi fața îi deveni serioasă.

— Lucrurile merg mai bine acum între tine și Sue Ellen, fiule?

— Fac tot ce pot, tată.

— Văd că faci, fiule. Continuă.

Bobby intră în camera de zi și se salutară.

— Ești gata, tată? Camionul e aici.

Jock se ridică. Bobby înșfăcă o plăcintă de pe bufet, mâncând-o în picioare, fără să se mai așeze la masă.

— Cât am pierdut din turmă? vru să știe J.R.

— Nu prea mulți. Cred că în total vreo duzină de viței. Am

luat-o din timp.

— Asta-i mare lucru, spuse J.R.

Bobby se supără, dar nu spuse nimic: munca grea și murdară era ceva cu care J.R. nu era familiarizat. Munca prin care salvaseră turma, minus o duzină de viței. La naiba, da, era mare lucru. Al naibii de mare.

•

La orele unsprezece, în aceeași dimineață, J.R. se toarse la ranch. O găsi pe Sue Ellen lângă bazin, cu un pahar de ceai rece în mână. O sărută pe păr, o strânse de umeri și o întrebă cum se mai simțea.

— Destul de bine, cred.

— Îmi place costumul ăsta de baie. Mi se pare că silueta ta e mai grozavă ca oricând.

Ea nu păru să fi auzit complimentul. J.R. se forță să-și ascundă supărarea.

— Recunoaște că, oricum, e vremea să te schimbi. Sunt nerăbdător să mergem la Dallas și să ne luăm copilul de acolo.

Ea îl privi într-un fel ciudat, de parcă n-ar fi înțeles, apoi privi în zare.

— Nu cred că voi putea să vin cu tine, J.R.

— Să nu vii cu mine! Ce naiba vrei să spui cu asta?

— M-a durut rău capul toată dimineața. Credeam că puțin soare și ceva rece de băut mi-ar prinde bine. Dar n-a fost așa. Apoi se ridică. Cred că mai bine m-aș duce să mă întind puțin.

El o privi cum pleca, clocotind, dorind să lovească, să provoace durere, supărare. În loc de asta, rămase blocat în loc, cu membrele tremurându-i, așteptând să i se potolească furia. Aproape cinci minute trecură până ce porni după Sue Ellen. O găsi întinsă pe pat, îmbrăcată într-un capot multicolor.

— Ai să te îmbraci și ai să vii cu mine la spital.

Ea clipi.

— Ți-am spus, nu pot.

— Mai degrabă nu vrei. Poți prosti pe oricine de aici cu falsele tale dureri de cap și accese de amețeală, dar nu pe mine. N-ai nimic și amândoi o știm.

— Doctorul a spus că este vital să stau liniștită.

— La dracu' cu doctorul! Singurul lucru pe care-l vreau acum e să începi să te porți ca o soție și ca o mamă.

— Fac tot ce pot.

— Nu se vede. Ai făcut-o pe mama și pe tata, pe toți din familia asta să se sperie prostește în privința ta. N-ai manifestat nici urmă de simțământ matern. N-ai deloc simțul decenței, a ceea ce se cuvine?

— Nu-mi vorbi tu mie de decență.

— N-o să transformăm conversația asta într-o discuție despre comportamentul meu. Tu ești problema în momentul de față. J.R. se apropie de pat. Acum, intenționezi să te îmbraci sau trebuie s-o fac eu pentru tine?

— Vrei să mă târăști de aici făcând tărăboi și țipând?

— Dacă va fi nevoie. Acum, ce ai de gând?

— Cred că știi.

— Depinde. Acum scoală-te.

O clipă lungă ea nu se mișcă. Apoi se ridică, resemnată.

— O să mă îmbrac, spuse ea, fără hotărâre.

— Îmi închipui că ai înțeles rezonabilitatea argumentelor mele. Ai cinci minute – și mergem – într-un fel sau altul.

•

Ajunseră la spital fără niciun incident, abia schimbând o vorbă pe drum. De îndată ce Mercedesul lui J.R. intră în spațiul de parcare, văzură mașini ale poliției în jurul intrării principale, flashuri fulgerând. Peste tot erau ofițeri în uniformă, mașini ale Televiziunii. Oameni cu aparate de filmat pe umăr filmau tot ce se putea vedea și reporteri cu microfoane luau interviuri doctorilor și surorilor și, când reușeau, vreunui detectiv de la poliție.

J.R. o ajută pe Sue Ellen să coboare din mașină.

— Mă întreb ce se petrece?

Un bărbat cu un reportofon dădu năvală peste ei.

— Domnule Ewing, doamnă Ewing, aveți ceva de declarat acum?

— De declarat? exclamă J.R. Despre ce? Suntem aici ca să ne luăm copilul și să-l ducem acasă.

Alți reporteri se adunară grămadă în jurul lor,

bombardându-i cu un tir de întrebări.

— Aveți vreo bănuială, domnule Ewing?

— A avut loc deja vreun contact?

— Ceva cereri de răscumpărare?

— Hei, lua-ți-o mai încet, oameni buni, strigă J.R., conducând-o pe Sue Ellen spre intrarea spitalului. Indiferent ce s-ar fi întâmplat n-are nimic de-a face cu noi.

— Vreți să spuneți că nu știți?

— Nu ni s-a spus.

— Oh, Dumnezeule!

— Ce-i asta? întrebă J.R. De ce naiba v-ați adunat aici?

— Domnule Ewing, doamnă Ewing – e vorba de fiul dumneavoastră – John Ross III…

— Ce-i cu el?

— A fost răpit!

•

Spitalul viermuia de poliție, în uniformă sau în civil. Bărbați și femei de la brigada de medicină legală controlau camera copiilor, coridoarele, scările rulante și ascensoarele în eventualitatea găsirii unei piste. Peste tot se puneau întrebări, se notau răspunsuri care erau apoi supuse judecății minților sceptice și cinice ale detectivilor experimentați.

— Când l-ați văzut ultima oară pe copil? era întrebarea cheie care se punea la nesfârșit.

— Când l-am hrănit, răspundea o soră. Pe la nouă și un sfert.

— Și când l-ați examinat? îl chestiona un alt detectiv pe medicul pediatru.

— Pe la zece, cred. Am efectuat vizita obișnuită pe la zece.

Detectivul locotenent Simpson îi escortă pe J.R. și Sue Ellen într-o mică încăpere pregătită pentru ei. Îi pofti să ia loc înainte de a se așeza și el pe scaun. Era un tip brunet, focos, cu ochi vii și curioși și o gură parcă fără buze. Era ceva în atitudinea corpului lui, de parcă era gata să treacă la acțiune mai înainte ca altcineva s-o poată face. Privirea i se plimba de la J.R. la Sue Ellen și înapoi.

— Are cineva vreo idee? începu J.R.

Simpson dădu din cap.

— Până acum nimeni nu pare să fi văzut sau auzit ceva.

— Credeți că e posibil ca într-un spital… începu Suia Ellen.

— Doamnă Ewing! Întotdeauna e atât de multă lume primprejur, umblând încoace și încolo. Doctori, surori, pacienți, vizitatori. Aici e imposibil să fii atent.

— Dar chiar să pleci cu un copil…

— Da. Într-adevăr, nu s-a mai întâmplat ceva asemănător în oraș. Vom face tot ce putem să vă găsim băiatul, doamnă Ewing. Dar am câteva întrebări.

— Orice doriți, locotenente, căzu de acord J.R. și-și îndreptă privirea întrebătoare spre Sue Ellen. Ea stătea țeapănă în scaun, cu mâinile încolăcite în poală. Indiferent ce simțea, nu i se putea citi nimic pe fața, care devenise o mască rigidă de alabastru, fixă, împietrită, parcă fără viața.

— Există cineva care credeți că ar fi putut face un astfel de lucru?

— Nimeni, răspunse pe loc J.R.

— Aproape jumătate din statul Texas îl urăște pe soțul meu, spuse Sue Ellen, fără să-și schimbe expresia.

— Înțeleg, spuse Simpson. Dar cineva anume?

— Nu-mi pot imagina nicio persoană cunoscută care să facă ceva atât de îngrozitor.

Simpson privi cercetător la Sue Ellen; ea îi evită privirea.

— Ne-ar putea da familia dumneavoastră vreun ajutor?

Mintea lui J.R. scruta trecutul. Un flux de nume și fețe îi apărură: dușmani de afaceri și personali, oameni pe care-i învinsese într-o problemă sau alta, soți ale căror soții le sedusese, femei cu care se purtase rău.

— Nimic, spuse el.

— Doamnă Ewing?

— Nu vă pot fi de folos.

— E-n regulă, spuse Simpson, ridicându-se. Cred că am terminat, pentru moment. Vom urma procedura normală într-un astfel de caz. Vom face tot ce putem să vă găsim fiul.

J.R., în picioare, începu să se plimbe prin încăpere.

— Ceea ce vreau să știu, spuse el puțin agitat, este cum de

s-a putut petrece un astfel de lucru în mijlocul celui mai bun și mai costisitor spital din Dallas?

— Asta – spuse detectivul Simpson încet, este exact ceea ce aș vrea și eu să știu. Dacă sunteți de acord, aș vrea să stau de vorbă cu fiecare dintre dumneavoastră separat.

— Desigur, spuse J.R. Începeți cu Sue Ellen. Trebuie să dau un telefon.

În cabinetul infirmierelor găsi un telefon și formă repede un număr.

Răspunse Miss Ellie.

— Bună, mamă, J.R. la telefon.

— Oh, J.R., sunt așa de fericită că ai sunat. Ce se petrece acolo? Doctorul Samuels a telefonat imediat după ce ați plecat, dar n-a vrut să-mi spună nimic. Copilul e bine? Sper că nu-i nimic rău.

— Copilul nu mai este, mamă.

— Nu mai este?

— A fost răpit.

— Oh, Dumnezeule, nu! Cum a fost posibil?

— Nimeni nu poate răspunde la întrebarea asta, mamă. Poliția e peste tot și face cercetări.

— Nu, nu, nu cred asta. Trebuie să fie o greșeală, cumva. Trebuie să-l fi confundat cu alt copil. Ceva…

— Nu, mamă. A fost răpit. Nu mai este.

— Dar cum?

— Nu știm. Nimeni nu știe încă. Mai bine i-ai spune lui tata și celorlalți. Și, mamă, deoarece nu știm încă ce urmăresc răpitorii, cine sunt și de ce l-au răpit, ar fi mai bine să fiți atenți pe acolo.

— Da, da. Oh, biata Sue Ellen. Cum rezistă?

— Asta da, întrebare. E năucită și reacționează de parcă ar vedea totul de la distanță, de parcă ar asista la un spectacol de operetă la TV. N-aș putea spune dacă simte ceva.

— Biata de ea, nu e sănătoasă, J.R. Fii drăguț cu ea.

— Da, mamă. Mai bine le-ai spune lui Pam și lui Lucy s-o aducă acasă cu mașina. Mă întorc și eu când voi putea. La revedere, mamă.

— La revedere, fiule.

Locotenentul Simpson, sperând că vederea celorlalți oameni, apropierea lor, sunetul vocilor lor, ar avea un efect pozitiv asupra lui Sue Ellen, o condusese în sala de așteptare. Mai văzuse cum reacționaseră și alte mame la răpirea unui copil, cunoștea efectele traumatizante care aproape întotdeauna aveau loc și credea că Sue Ellen a suferit și ea un șoc. Instinctele lui umane îi spuneau s-o ia încet, să-i dea timp să-și revină; dar experiența lui de polițist îi spunea că în cazul răpirilor de copii, cu cât acționezi mai repede, cu atât mai bine. Cu cât mai repede îți formezi o părere asupra cazului, cu atât mai bine; în timp, șansele de a descoperi copilul pierdut se diminuează simțitor. O pofti pe Sue Ellen să ia loc în sala de așteptare, îi aduse o cafea și-i oferi o țigară. Numai atunci reîncepu să o chestioneze, fără să se grăbească, amintind doar ocazional de esența problemei, pentru ca ea să înțeleagă exact ce se petrecuse. Dar fiecare întrebare ducea doar la replici fără nicio valoare.

Disperat, trecu mai dur la subiect.

— Trebuie să fie ceva care să ne puteți spune, doamnă Ewing. Nu aveți, vreo idee, cine ar fi putut să facă un astfel de lucru?

— Nu m-am simțit bine, răspunse ea cu o voce letargică. Nu mi-am văzut copilul zilele astea.

— De când ați părăsit spitalul?

— Nu știu. De două, trei zile. Nu sunt chiar sigură.

— Ați văzut vreo persoană suspectă pe alături?

— Suspectă? Oh, nu, n-am văzut pe nimeni suspect.

— S-a întâmplat ceva neobișnuit?

— Nu înțeleg.

— S-a interesat cineva de dumneavoastră, de familia dumneavoastră, de copil?

Ochii ei luciră și se iluminară. Își îndreptă atenția spre detectiv.

— Copilul nu mai este, nu-i așa? Într-adevăr nu mai este?

— Mi-e teamă că da. Știu că e greu pentru dumneavoastră, dar avem nevoie de tot ajutorul pe care ni-l puteți acorda.

Ea se lăsă pe spate și-și închise ochii.

— E doar greșeala mea.

Simpson, uluit, se aplecă în față, incitat, sigur că urma să descopere ceva.

— Ce vreți să spuneți, mai exact, doamnă? Referitor la faptul că ar fi greșeala dumneavoastră.

Sue Ellen deschise brusc ochii, privind peste Simpson, în direcția lui J.R., care intra în sala de așteptare. Dar nu-i realiză prezența, conștientă doar de păcatele ei trecute.

— Am făcut ceva teribil, gemu ea. Ar fi drept să fiu pedepsită.

— Credeți că ceva din ceea ce ați făcut poate constitui cauza dispariției copilului?

J.R., impulsionat de teama că Sue Ellen ar putea divulga vreunul din păcatele ei sau ale lui, se grăbi spre ea și-i puse o mână hotărâtă pe umăr.

— Cred că-i destul, locotenente. Soția mea nu mai este ea însăși. După părerea mea, ați luat-o într-o direcție greșită.

Simpson se ridică.

— Dacă soția dumneavoastră are ceva să ne spună, asta ar putea să ne ajute…

— Soția mea nu știe nimic despre asta. Dacă se poate, aș dori să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.

Simpson își făcu drum spre cealaltă parte a sălii de așteptare, urmărind-o tot timpul pe Sue Ellen cu privirea.

— Trebuie să vă previn, domnule Ewing, că obstrucționarea poliției într-o investigație de acest fel…

— De ce aș face asta? Credeți că nu vreau să-mi recapăt fiul? Doresc asta mai mult decât vă puteți închipui. Dar nu vreau să-mi îndurerez soția când nu e cazul. A avut un accident de mașină acum câteva săptămâni. Drept urmare, copilul nostru s-a născut prematur și aproape mort. Se învinuiește pentru asta.

— Nu știam.

— Puteți înțelege atunci de ce nu vreau să-și reamintească incidentul. Este o emotivă și e într-o stare foarte proastă. V-aș fi recunoscător dacă m-ați lăsa s-o duc acasă. Vă asigur că

niciunul dintre noi nu știe ceva care ar putea să vă ajute. Aș dori să știm.

— Nu aveți cunoștință de nimeni care ar fi vrut să vă răpească fiul?

— De nimeni.

— E-n regulă. Duceți-vă acasă, domnule Ewing. Luați-vă soția. O să trimit niște oameni să vă însoțească. Am vrea să vă punem telefonul sub control. Cred că nu va dura mult până veți primi primul telefon.

— Primul telefon?

— Da, care să reprezinte scrisorile de acreditare ale răpitorilor, ca să zic așa. Apoi vi se va face o cerere. Al treilea telefon vă va da instrucțiuni și așa mai departe. Toți ăștia acționează cam în același fel.

— A fost informat F.B.I.-ul?

— De prima dată. Oamenii lor au și început să acționeze. Acum, domnule Ewing, vă rog să nu faceți vreo prostie.

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că asta e o muncă pentru profesioniști – pentru poliție. Dacă răpitorii reușesc să intre în contact cu dumneavoastră sau cu vreun membru al familiei dumneavoastră în mod direct, trecând peste noi, trebuie să mă informați. Suntem experimentați și știm mult mai bine ca dumneavoastră cum să procedăm cu ei.

J.R. începu să spună ceva, dar Simpson i-o reteză:

— Știu, copilul e fiul dumneavoastră, îl iubiți, îl vreți înapoi. Pentru mine e doar o datorie de serviciu. Dar ăsta e chiar motivul pentru care trebuie să depindeți de noi, pentru că suntem profesioniști, pentru că știm cel mai bine cum să procedăm în orice situație s-ar putea ivi.

— Foarte bine, locotenente. Dați-i înainte, noi plecăm acum acasă. Erau aproape în pragul liftului, când Sue Ellen începu să plângă.

— Oh, J.R., ce-am făcut? E doar greșeala mea – doar a mea. Dar niciodată n-am vrut să se întâmple asta. Trebuie să mă crezi.

El o înconjură cu brațul și o conduse în lift. Începea, își

spuse el, să fie o aventură prăpăstioasă. Pentru ei toți.

•

Jock își îndemnă calul spre turmă, încercând să izoleze un juncan care se străduia să-și croiască drum printre vite. Jock își pregăti lasoul, gata să facă prima mișcare. Sunetul puternic al unui claxon de mașină puse cireada în mișcare, având ca efect mugete considerabile și o mișcare nervoasă primprejur. Jock înjură, trase de frâu, apoi privi în jur. Un jeep dădu buzna în direcția lui, claxonând neîncetat. Opri la câțiva metri de el.

— Ce dracu faci! urlă Jock la șofer, unul din oamenii de la grajd.

— Îmi pare rău, domnule Ewing. Miss Ellie a spus că trebuie să ajung aici cât pot de repede și să vă iau la ranch.

— Ce se întâmplă acolo?

— N-a spus nimic decât că trebuie să vă iau pe dumneavoastră și pe Bobby.

— Bobby e la Little Horn. Du-te după el. Eu mă întorc călare.

— Da, domnule.

Jock își puse calul în mișcare, îndemnându-l cu pintenii la galop, îndreptându-se spre casă. Simțea că trebuia să se fi întâmplat ceva rău.

•

Lucy, încărcată cu cărțile și geanta ei, traversa stadionul de la Southern Methodist University și intra în parcare. Deodată, o camionetă galbenă, purtând pe ușă emblema Southfork-ului, traversă mugind cărarea pe care mergea ea, cu frânele scârțâind pătrunzător și anvelopele fumegând. Un cowboy tânăr, pe nume Jimmy, sări din mașină strigând-o pe nume.

— Domnișoară Lucy!

— Jimmy! Ce, s-a răsturnat lumea de gonești ca un nebun?

— Cum spui tu, Lucy. Bunica ta vrea acum să fii acasă. Și când dă ea ordine, cum a făcut astăzi, e mai bine s-o ascultăm, atât familia cât și angajații.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă Lucy, urcându-se în camionetă.

— Nu mi-a spus nimic, exceptând faptul că trebuie să vin și să vă iau. Și repede.

Apăsă cu piciorul pe accelerator și camioneta porni.

•

Jock își îndemnă calul drept spre patio, descălecă înainte ca acesta să se oprească, alergă înainte și intră în casă, strigându-și soția pe nume.

Miss Ellie ieși din camera copilului în capul scărilor, cu lacrimile curgându-i pe față.

— Oh, Jock…

El urcă câte trei trepte odată.

— Ce s-a întâmplat, Miss Ellie? Ești rănită? La naiba, pe oricine ar fi ridicat mâna la tine, am să-l sfarm cu mâinile goale…

— Nu, nu, sunt bine.

— Atunci, ce este?

— E vorba de copil, Jock. Copilul – a fost răpit.

Vestea îl izbi ca o lovitură în stomac. Se clătină, cât pe ce să cadă pe spate, susținându-se de balustradă, ca suport. Inima începu să-i bată neregulat și o ceață deasă i se lăsă pe ochi.

Camioneta galbenă intră cu viteză în parcare, aproape ciocnindu-se cu jeepul care-l aducea pe Bobby de la Little Horn. Bobby sări din jeep și împreună cu Lucy alergară spre casă.

— Ce se petrece, Bobby?

— N-am idee.

— Eram la școală. Bunica l-a trimis pe Jimmy după mine.

— Mai bine am intra.

Îi găsiră pe Jock și Miss Ellie așteptând în sufragerie, așezați pe canapea, ținându-se de mână. Fețele le erau încordate și era evident că Miss Ellie plânsese.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că sunteți aici, începu Miss Ellie.

— Ce este, mamă? întrebă Bobby.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă Lucy.

— Copilul – se auzi vocea răgușită a lui Jock.

Miss Ellie continuă:

— J.R. a telefonat de la spital cu puțin timp înainte.

— Copilul, spuse Lucy, șocată. E mort?

— Oh, nu, suspină Miss Ellie. Oh, Doamne, sfinte, nu.

— Atunci ce-i? insistă Bobby.

— A fost răpit – răspunse Jock.

Bobby se simți scuturat de un fior rece. Baby John răpit. Nu se îndoia cine o făcuse. Cine avea destule motive s-o facă. Destule ocazii. Cine era destul de meschin și josnic să facă. Destule ocazii: Cliff Barnes. Când vorbi, vocea îi fu slabă și incoloră:

— Unde-i Pamela? De ce nu este aici?

Miss Ellie dădu din cap.

— L-am trimis pe Joey în oraș s-o găsească. Joey a telefonat de la The Store. Pamela i-a spus lui Liz Craig că are niște comisioane de îndeplinit în după-amiaza asta. Nimeni nu știe unde este acum sau când se va întoarce. I-am lăsat vorbă să telefoneze de îndată ce poate.

Bobby cugetă. Era doar un singur lucru de făcut; să se ducă la Dallas, să-și găsească soția și să se confrunte cu cumnatul acela al lui, vrednic de dispreț.

— Mă duc în oraș și-o aștept. Mai devreme sau mai târziu o să se întoarcă.

Miss Ellie protestă:

— Bobby, te rog, trimite pe unul din băieți în locul tău.

— Mă descurc mamă, nu-ți face griji. Nu pot să stau aici și să nu fac nimic.

Înainte ca cineva să-l fi putut opri, se repezi afară și-i auziră mașina pornind.

•

Nu trecură nici două ore și Southfork-ul era plin de reporteri și crainici de la Radio și TV. Mișunau peste tot, intervievând pe oricine vedeau și când nu obțineau felul de istorisire pe care o căutau, se intervievau unul pe altul. Drept urmare, zvonurile erau speculative și istorisirile care trebuiau să apară la știrile de seară și în ziarele de dimineață n-aveau legătură cu realitatea. În căutarea frenetică a știrilor senzaționale, adevărul era grav atacat.

În sufragerie stăteau Jock, Miss Ellie, J.R. și Lucy. Cu ei era un alt detectiv, pe nume Rollands. Era un bărbat slab, de vârstă mijlocie cu o privire tăioasă, dar cald și prietenos. Era, îi informase el pe Ewingi, un expert de la secția pentru răpiri de copii a poliției.

— Cu avalanșa asta de reporteri, o să se audă de răpire în tot Texasul, anunță el, melancolic. Încercați să nu vă lăsați copleșiți de unele telefoane pe care le veți primi. Un eveniment de felul ăsta îi stimulează pe toți nebunii, și ăștia nu iau în seamă sentimentele cuiva.

— Nu există nicio posibilitate să păstrăm tăcerea, recunosc, spuse Jock, cu greutate.

— Niciuna pe care s-o cunosc, domnule, spuse și Rollands.

Miss Ellie stătea răvășită pe canapea, arătând în dimineața aceea mult mai bătrână decât era.

— Ceea ce nu pot înțelege, este cum de nimeni n-a văzut nimic. Cum e posibil asta?

Rolland îi spuse gentil:

— Așa pare la prima vedere, doamnă. Începutul e întotdeauna așa într-un caz de felul ăsta. Nimeni nu vede nimic, nimeni nu știe nimic. Totuși, nu durează mult. Mai devreme sau mai târziu, lucrurile se aranjează. Cineva își amintește ceva, și ne spune. O informație, acolo, o sugestie, le punem cap la cap și pornim. Întotdeauna se întâmplă așa, am văzut atâtea cazuri. De asta continuăm să cercetăm, ne învârtim asupra acelorași probleme, punem aceleași întrebări, verificăm fiecare afirmație.

Telefonul sună și toți înghețară.

J.R. privi întrebător la Rollands.

— Ridicați receptorul și răspundeți. Acționați normal. Voi asculta de la un alt telefon. Și vorbiți lent, faceți-l pe celălalt să vorbească. Amintiți-vă că totul e înregistrat. Și telefonul pe care-l folosește acum interlocutorul va fi localizat. Începeți!

J.R. se apropie de telefon, de parcă acesta ar fi fost o reptilă pe moarte.

— Aici J.R. Ewing.

— Oh, bună, domnule Ewing, se auzi o voce de femeie. Aici

e Muriel, prietena lui Lucy. E acolo, vă rog?

J.R. privi la Rolland. Acesta îi făcu semn din cap că nu.

— Nu, nu-i aici, Muriel. Revino. Sau, mai bine am să-i spun eu lui Lucy să-ți telefoneze imediat ce sosește. Puse receptorul în furcă furios. La naiba!

— Îmi pare rău, J.R., spuse Lucy.

— Nu-i vina nimănui, spuse Rolland. Se poate întâmpla.

— Ce facem acum? întrebă Jock.

Rollands dădu din umeri.

— Așteptam următorul telefon. Dar trebuie să ne înțelegem. Eu cred că legătura nu se va face prin telefon. Orice profesionist va ști că vă urmărim telefonul la ora asta. Va găsi altă cale; de ce să riște?

Dezamăgirea apăru pe toate fețele. Dar n-aveau de ales. Puteau să aștepte, să spere și să se roage. Și nimic altceva.

•

Când Pam traversă strada spre intrarea principală de la The Store, Bobby o strigă. O fracțiune de secundă, nu-l recunoscu.

— Pam, spuse el din nou.

— Oh, Bobby, nu se poate. De-abia am auzit buletinul la radio. Spune-mi că nu-i adevărat!

El o îmbrățișă în văzul tuturor trecătorilor. Prin hainele cure-i despărțeau putu să-i simtă bătăile iuți ale inimii.

— Mi-e teamă că-i adevărat, draga mea. S-a întâmplat azi-dimineață.

— Dar cum?

— Nimeni nu știe încă.

— Nu pot s-o cred. Poliția are vreo idee?

— Aparent, nimeni nu a văzut și nu a auzit nimic. Ai vorbit azi cu Cliff?

— Cu Cliff? Vai, nu. Doar am trecut pe la biroul lui, dar nu era acolo. Secretara lui nu l-a văzut toată ziua.

Dintr-o dată, se trase înapoi, cercetând fața soțului ei, șocată de ceea ce presupunea întrebarea lui. Oroarea și frica se întipăriseră pe trăsăturile ei delicate.

— Bobby, doar nu crezi că Cliff ar fi în stare?

El îi răspunse rece:

— Cine altcineva ar fi făcut un astfel de lucru? Cine altcineva îi urăște atâta pe Ewingi? Cine s-a jurat să se răzbune personal pe familia mea?

— E fratele meu.

— Știu, și asta e cu atât mai rău.

— Dar e ridicol. Oricine, chiar oricine, ar fi putut s-o facă. Dumnezeule, nu fratele meu, nu Cliff. Ar putea fi orice altceva, dar nu hoț de copii.

Dar Bobby nu se lăsă convins.

— De fiecare dată, în trecut, când unul dintre noi a spus că Cliff n-ar putea să facă una și alta, s-a înșelat. Mi se pare că acest Cliff e capabil de orice. Absolut de orice.

•

În tinerețe, Pam era plină de vise și ambiții, și tot timpul se temea ca acestea să nu rămână pentru totdeauna neîndeplinite. Trupul ei de femeie simțea valuri puternice de dorință prelingându-i-se prin nervi, aducându-i în minte imagini și idei care o înspăimântau, o făceau să creadă că îl are pe diavol în trup. Și iar – și iar, subiectul, singurul, despre care discutau prietenele ei: băieții și bărbații. Ce făceau soții cu soțiile lor în întunericul dormitoarelor, ce făceau băieții și fetele în mașini sau în camerele de motel. Pentru tânăra Pam toate astea erau de domeniul fantasticului, dar și le imagina cu atâta intensitate, încât tânărul ei trup fremăta de dorință, de dor, de nevoia de a cunoaște. Și de a face.

Totuși, era încă speriată. Dar, în final, dorința de adolescentă se împleti cu o curiozitate de nedescris, care o făcu să-și depășească teama, interdicțiile, sfaturile tatălui, fratelui, preotului. Poate că ar fi fost altceva dacă maică-sa ar fi trăit, să o sfătuiască și să o ajute, să o îndrume cu dragoste și tandrețe. Dar nu era cazul.

Până la urmă. Dorința învinse când Jack Manning îi dădu întâlnire. Era prototipul eroului liceenelor – frumos, puternic, steaua echipei de fotbal, deja student la Universitatea din Texas. Era visul oricărei fete care-și dorea o întâlnire, un iubit, un soț. De fapt, era ceva la care Pam Barnes, o adolescentă dulce de șaisprezece ani, care nu fusese sărutată decât pe

obraz, nici nu îndrăznea să viseze.

Rațiunea îi spunea să refuze invitația lui Jack Manning la o chiftea și la un film. Dar freamătul sângelui o forță să accepte. Tatăl ei era plecat la Louisiana să instaleze un puț într-un nou câmp petrolifer și Cliff era bărbatul casei.

— La ce oră ai să te întorci acasă? întrebă el, cu o voce gravă, întocmai ca a lui Digger.

— Devreme.

— Să fie la zece, atunci.

— Oh, Cliff, eu și Maryjane avem nevoie de timp să studiem. Trei ore e prea puțin.

— La unsprezece, și gata.

— Nu ești tatăl meu.

— Știu. Dacă Digger era aici, putea să nu te lase deloc.

— N-ai încredere în mine?

El o privi, chibzuind.

— Nu că n-aș avea încredere în tine. Dar o fată care arată cum arăți tu trebuie ținută în casă, dacă vrei să n-ai probleme. Știu asta. Datoria mea este să te protejez. Eu sunt familia ta, amintește-ți asta. Am spus la unsprezece, și gata!

Ea consimți, de frică să n-o mai lase deloc și încercă să conceapă un plan care să-i permită să fie acasă la unsprezece, fără să spună că i se interzisese, ca unui copil, să întârzie, sigură că va putea să-l ducă pe Jack Manning, dacă va fi cazul. Dar nu fusese. Se duseră la Big Top, după chiftele și apoi la cinematograful Skyway Drive-Inn. Filmul era o poveste romanțioasă de dragoste. La terminare mașina lui Jack se îndreptă încet spre casa lui Pam.

— Știi de ce mi-e poftă? întrebă Jack, în sfârșit.

— De ce?

— De o băutură scumpă. Ție nu, draga mea?

Pam nu gustase niciodată o băutură, prevenită contra acestui lucru de Cliff și de exemplul tatălui ei, care bea prea mult.

— Nu acum, spuse ea zâmbind vag.

— Cum vrei.

Jack parcă mașina între două șiruri de pini și stinse motorul

și luminile. Scoase o sticlă îmbrăcată în piele.

— Privește, copilule.

Semăna puțin cu Humphrey Bogart, dar nu prea mult. Era o imitație ieftină și abia se abținu să nu râdă.

După o lungă tăcere și fără niciun fel de preliminarii, o sărută. Limba lui îi pătrunse în gură și mâna îi ajunse la sâni. Forțată să se lase pe spate de puterea lui, Pam fu imobilizată. Eforturile ei de a se lupta fură zadarnice și după o clipă, vru să renunțe, ca la poc urât. Prinsă de frică, de confuzie și de pasiunile care-i fuseseră redeșteptate, stătea încă întinsă și încerca să gândească. El se strecură între picioarele ei și începu să-i vorbească încet, luându-i pasivitatea drept acceptare și dorință.

— Ești gata de dragoste, frumoaso. Am să-ți arăt ce poate Jack Manning. Nu-i un puișor de școală care n-a mai iubit până acum. Dacă ai poftă de ceva în mod special, dacă vrei să te așezi într-un fel anume, n-ai decât s-o spui. Vreau așa, vreau pe dincolo.

— Lasă-mă să mă ridic, Jack! reuși ea să geamă, fără să fie sigură de ce trebuie să spună sau să facă. Nu-și închipuise că așa o să fie. El o eliberă, așteptându-se ca ea să-și ia o poziție mai comodă. Pam îi aruncă o privire rapidă. Jack avea fața umedă de transpirație, gura deschisă și ochii sticloși. I se păru că era mai puțin sigur pe el decât pretindea, departe de amantul teribil care se lăudase a fi.

Pam își umplu plămânii cu aer.

— Să nu mă mai atingi, Jack, spuse ea cu o voce rece, incoloră.

El o privi ca trăsnit.

— Ce tot spui, scumpo? Ți-am zis doar, am să-ți arăt ce poate Jack Manning…

— Nu vreau asta, nu aici, nu așa!

El își umezi buzele.

— Vrei să spui c-ar trebui s-o facem altundeva?

Ea îl cercetă cu atenție.

— Al destui bani pentru o cameră la motel, Jack?

— Sunt aproape lefter.

— Dar la tine acasă?

— Glumești? Am trei frați, două surori, toți dorm în două cămărițe mici. Și ăl bătrân, care nu pleacă niciodată de acasă.

— În acest caz va trebui să mergem la mine.

— Dar ai tăi?

— Tata e plecat în Louisiana. Fratele meu e și el, probabil, la o întâlnire.

El scoase un râset scurt, de triumf, și porni mașina.

— Arată-mi doar drumul, scumpo.

„În sfârșit, m-am hotărât", își spuse Pam, liniștindu-se. Opriră în fața porții casei lui Barnes. Jack Manning nu observă că înăuntru luminile erau aprinse. Sări din mașină, și o conduse pe Pam spre casă, ținând-o cu o mână strâns de umeri. La jumătatea drumului se opri să o sărute iarăși, apăsându-și strâns trupul într-al ei. Ea era conștientă de forța lui și trupul îi fu cuprins de dorință. Dar era și teama, teroarea copilărească de a nu rămâne însărcinată, de a fi descoperită, de a fi dezonorată în fața familiei și a prietenilor. El o strânsese mai aproape de el, apăsându-i cu mâinile coapsele tinere și bine croite, rotindu-și mijlocul într-o parte și-n alta, nerăbdător.

— Nu, șopti ea, împingându-l. Nu vezi – luminile. E cineva acasă.

El nu realiză spusele ei. Creierul îi fierbea de pasiune și de dorință și nu auzea, nu vedea și nu simțea decât ceea ce îi dictau instinctele în acel moment. Se apropie iarăși de ea, chiar în clipa în care ușa casei se deschise brusc și Cliff apăru în prag. Vocea lui despică noaptea ca zgomotul unui ferăstrău.

— Pam!

Amândoi își întoarseră capetele în direcția lui. Și în acea fracțiune de secundă, amândoi nu mai erau decât niște copii vinovați, prinși de cei mari. Jack Manning, ca un puști, făcu un pas înapoi, nehotărât.

— Intră în casă! porunci Cliff.

— Bine, spuse Jack, cred că am să plec…

Se întoarse și porni spre mașină.

— Să nu te mai prind cu sora mea, spuse Cliff, cu dinții

încleștați, străbătând în grabă pajiștea care-i despărțea: Ai să te porți cu ea ca și cu propria ta soră, auzi, băiete!

Lui Pam îi fu frică de ce ar fi putut face Cliff. În întuneric, Jack Manning păli. Își adună forțele să ia atitudine în fața atacului și dezaprobării unui adult.

— Nu voiam să-i fac niciun rău.

— Dacă te mai prind o dată prin preajma lui Pam, îți fac capul fărâme, înțelegi ce spun, băiete?

Băiete. Băiete! BĂIETE! Cuvântul tăie adânc în tânărul Jack, făcându-l neputincios, reducându-l în proprii lui ochi și diminuându-l în fața fetei. Umilit și incapabil să se-apere, nu răspunse.

— Vorbește! îi ceru Cliff. Răspunde când vorbesc cu tine, la naiba!

Mânia îl copleșise pe Cliff, de parcă cineva i-ar fi subminat autoritatea, i-ar fi pus la încercare bărbăția.

Jack nu-i putu răspunde.

— Totul e-n regulă, Cliff, strigă Pamela, înfricoșată. N-a făcut nimic rău… Nu s-a întâmplat nimic.

— Ți-am spus să intri în casă. În ceea ce te privește pe tine, am să-ți ascult mai târziu scuzele pentru ce-ai făcut.

— N-am făcut…

Cliff, cu o jumătate de cap mai scund, dar îndesat și puternic, fioros în mânia lui, atacă pe neașteptate. Mâna lui lovi obrazul lui Jack ca un foc de pistol. Băiatul se clătină și făcu un pas înapoi, nu atât de durere fizică cât de rușine. Automat, își ridică pumnii.

— Nu! gemu Pam.

Cliff atacă a doua oară, cu pumnii. Jack fu copleșit, mai dădu un pas înapoi, făcând o slabă încercare să se apere de ploaia de lovituri, sângerând pe nas și pe gură. Apoi alergă spre mașină. Cliff, țeapăn, respirând din greu, cu ochii sticlind de furie, îl privi cum pleacă. Apoi se răsuci și intră în casă.

Dimineața încercă să explice ce simțise, ce-l făcuse să acționeze ca atare. Pam îl ascultă fără interes. Știa că ajutorul lui nu fusese necesar, că mânia lui izvorâse din propriile-i sentimente, nu dintr-ale ei. Dacă Jack Manning fusese o

problemă, era treaba ei și era capabilă să se descurce, într-un fel sau altul. Ceea ce făcuse Cliff, făcuse pentru el însuși, pentru a-și satisface propriile nevoi, propriul lui simț de dreptate, pentru a-și dovedi ce dur era. În numele dragostei frățești o pusese în încurcătură și o făcuse să sufere mai mult decât o făcuse Jack.

Pam învățase în ziua aceea să se ferească în primul rând de Cliff, atunci când acesta pretindea că încearcă s-o ajute. Ajutorul lui trebuia primit întotdeauna cu rezerve; și, mai ales, trebuia păstrată întotdeauna o rezervă față de el.

Bobby avea dreptate; nu era nimic de la care Cliff Barnes să se dea înapoi dacă i-o cerea interesul, propriile credințe sau felul lui de a acționa.

•

Timpul se scurgea din greu pentru toți. Nervozitatea le era întipărită pe fețe și în fiecare gest. Telefonul, tăcut și amenințător acum, deveni focarul speranțelor și temerilor lor.

Un sentiment de îngrijorare îi cuprinse. Cum nu primeau niciun mesaj și cum nimic nu se întâmpla, cele mai negre gânduri începuseră să-i bântuie.

— De ce? izbucni Miss Ellie când trecu după-amiaza. De ce nu sună?

— Trebuia să fi auzit ceva până acum! adăugă Jock. Fiecare minut părea să-i adauge ani întregi pe față. Ridurile se adânciseră, și gura obosită îi era trasă în jos, de parcă toată energia se scursese din el.

Rollands răspunse liniștit:

— E greu de spus, oameni buni. Uneori, răpitorii de copii acționează repede, închipuindu-și că așa e cel mai bine. Alteori acționează lent, lăsând să se intensifice frica și tensiunea.

Lucy, care se plimba fără rost prin încăpere, incapabilă să stea pe loc, se cutremură, ca străbătută de un fior rece și se cuprinse singură cu brațele, ca să-i fie mai cald. Se auzi soneria de la intrare și ea tresări puternic.

— Răspund eu, spuse ea.

Rollands se ridică:

— Sutton e la ușă. O să deschidă el.

Peste câteva secunde apăru un polițist.

— E o doamnă, Reeves, afară. Spune că e doica copilului. Știe cineva de ea?

Miss Ellie se îndreptă spre ușă.

— Doamna Reeves! Oh, cerule, am uitat de ea cu totul. Da, o așteptam.

Doamna Reeves, o femeie plinuță, cu părul alb, trecută de cincizeci de ani, fu condusă în sufragerie. Părea derutată de toată agitația provocată de sosirea ei.

— E-n regulă, spuse Miss Ellie. Vă rog s-o lăsați. Doamnă Reeves, îmi pare rău.

— Bună ziua, doamnă Ewing, spuse doamna Reeves, încă năucită.

— Mi-e teamă că nu-i o zi prea bună, spuse Miss Ellie. Știți ce s-a întâmplat?

— Mi-a spus polițistul. Îmi pare rău. Ce pot să spun…?

— Haideți să vă arăt camera. Puteți să vă faceți comodă și să faceți mai târziu cunoștință cu restul familiei. Dacă vă este foame, o să vă trimit sus ceva de mâncare.

— Sunteți foarte amabilă! spuse doamna Reeves din ușă în timp ce privirile îi alergau de la unul la altul din membrii familiei. Apoi întrebă:

— Suspectează deja poliția pe cineva?

Era, remarcă Rollands în gând, o întrebare ciudată pentru o doică.

•

Pam ezită doar o clipă înainte de a introduce cheia în broască și a intra în apartamentul lui Cliff Barnes. Fratele ei dorise să aibă și ea o cheie, atunci când Digger, tatăl lor, care bea cam mult, locuia cu Cliff. „Dacă se întâmplă ceva, îi spusese Cliff, nu va fi nevoie să mă cauți. Doar vii și faci ce trebuie făcut”. Din fericire, nu se întâmplase nimic așa de grav. Cheia nu fusese niciodată folosită și amândoi uitaseră de ea. Până astăzi. Până acum. Apartamentul era liniștit, având ceva din aspectul straniu al caselor nelocuite. Mult timp, Pam avu senzația că niciodată nu mai fusese acolo, că niciodată nu

râsese, nu vorbise și nu plânsese în camerele acelea strălucitoare și elegante. Erau totuși mobilele familiare, același stereo, aceleași tablouri pe pereți. Își umplu plămânii cu aer și se puse pe lucru. Pam nu venise ca să-l aștepte pe Cliff să se întoarcă. Era acolo să verifice o bănuială. Putea să găsească vreo dovadă întâmplătoare care să-l incrimineze pe fratele ei de dispariția micului John – sau să-l absolve. Ce ciudat, se gândi ea cu amărăciune, că în primul rând își suspecta propria-i carne și propriu-i sânge de această crimă atroce. Începu să caute.

•

Tăcerea apăsătoare din sufrageria de la Southfork deveni mai intensă, afectându-i în aceiași măsură pe toți. Jock se agita și bombănea, plângându-se că dacă nu faci nimic, nu realizezi nimic. Locotenentul Rollands încercă să-i explice că a grăbi evenimentele nu era o metodă practicată de un polițist modern. Nu atunci când răpitorii aveau în mână toate atuurile.

Lucy spuse că trebuia să plece de acolo și intenționa să facă o cursă lungă pe calul ei favorit. Miss Ellie, deodată speriată pentru Lucy, obiectă. Dar J.R. spuse că nu era mare pericol, mai ales că ranchul mișuna de polițiști. J.R. începu să se plimbe prin sufragerie, ca și cum voia să se elibereze dintr-o autoimpusă încarcerare.

— N-o învinovățesc, spuse el despre Lucy. Mă enervează și pe mine să stau aici și să nu fac nimic. Nu mai sună odată blestematul ăsta de telefon?

Ca un răspuns, telefonul sună. J.R. ajunse primul la el.

— Alo?

Era o prietenă de-a lui Sue Ellen.

— Oh, bună, Marilee, spuse J.R., vizibil deprimat. Da, toți vorbim de necazul ăsta. Nu, Sue Ellen nu poate să vorbească acum, se odihnește. Nu, e-n regulă, scumpo, mulțumesc că ai sunat, vorbim mai târziu. Trânti telefonul, apoi se întoarse brusc cu fața la părinții lui.

— Trebuie să v-o spun, nu mai suport să mă învârtesc pe aici. Nu mai rezist. Mă duc înapoi, la Dallas.

— Ce să faceți acolo, domnule Ewing? întrebă detectivul Rollands.

— Am o treabă.

Vorbele sunară fals chiar și în urechile lui J.R.

— J.R., spuse Jock, prevenitor.

— Nu-ți face griji pentru mine, tată. Pot să mă descurc singur. Dacă aveți nevoie de mine, sunt la birou.

— J.R., nu pleca, spuse Miss Ellie.

— Lasă-l, Ellie, spuse Jock, liniștitor.

J.R. urcă în camera lui. Când intră, Sue Ellen se răsucea pe pat dintr-o parte în alta, fără să se poată odihni.

— J.R.? murmură ea, pe jumătate adormită.

— Da, dragă?

J.R. scoase un pistol 38 special, pentru poliție și și-l prinse de cingătoare. Apoi își încheie haina.

— E greșeala mea, J.R. Mă învinovățesc.

— E în regulă, dragă. Culcă-te la loc. Ai nevoie de odihnă. Totul se va rezolva bine. Am să am grijă de asta. Te poți bizui pe mine.

— Da, J.R.

J.R. continuă să debiteze platitudini până când Sue Ellen adormi din nou. Prin contrast, ochii lui, care priveau în depărtare, erau plini de o ură rece și gura îi căpătase o linie dură, amenințătoare.

•

Exact la șaptesprezece minute după ce J.R. părăsi Southfork-ul telefonul sună iarăși. De data asta Jock fu cel care răspunse.

— Alo, spuse el. Da, ascult. Da, continuați. Unde, unde ați spus? Așteptați! Așteptați un minut. Vreau să vă întreb… Lăsă receptorul să cadă în furcă. Femeia asta a închis.

— Cine era, Jock? întrebă Miss Ellie. Ce ți-a spus?

— A spus că ea a luat copilul și că acum îi pare rău. A spus că o să-l găsim într-un cărucior lângă steagurile de la Primărie.

— Ce crezi, locotenente? îl întrebă Miss Ellie pe Rollands.

Rollands dădu din umeri.

— Nu cred că e adevărat, dar trebuie să verificăm. Vreți să mergeți, domnule Ewing?

— Desigur.

— Mergeți cu mașina dumneavoastră. Câțiva dintre băieții mei o să vă urmeze. Am să-l trimit pe detectivul Simpson să vă întâlnească acolo. Și încă ceva, domnule Ewing…

— Ce anume? întrebă Jock morocănos.

— Aveți grijă!

•

Louella bătea la mașină și făcea mai multe greșeli decât făcuse de când intrase la școala de secretare. Connie recitea un buletin, verificându-l și descoperea că nu se poate concentra, că gândurile ei erau departe. În sfârșit, își ridică privirile:

— Nu mă pot concentra, spuse ea.

— Nici eu.

Ușa se deschise brusc și J.R. se năpusti înăuntru. Ele îl salutară nervos, înspăimântate de ce ar putea spune, sau face, totuși dorind cu disperare să afle ceva.

— De abia am aflat, J.R., spuse Connie. Ceva noutăți?

— Nu. Nimic până acum.

— A telefonat mama ta, voia s-o suni imediat ce vii.

J.R. dădu din cap; era sigur că e vorba de un necaz în plus.

— Vrei s-o cauți la telefon pentru mine, te rog?

Apoi intră în biroul lui și începu să formeze un număr. Aproape în același timp sună celălalt telefon. Când se așeză la birou, interfonul începu să bâzâie. Răspunse.

— Jeb Ames la telefon, spuse Connie.

— Spune-i că-s ocupat, spuse el cu evidentă supărare. Și își aranjă pistolul de la centură într-o poziție mai confortabilă.

— A mai sunat de trei ori în dimineața asta. Spune că e vital să vorbești cu el. Spune că e vorba de ceva care te preocupă acum.

— Ce naiba înseamnă asta…? izbucni J.R., frământând un gând nou care-i venise în minte. Doar un singur lucru îl preocupa acum și anume, unde se afla Baby John; Ames și Garr trebuiau să știe. Era posibil ca acești doi ticăloși să fi

jucat vreun rol în răpirea copilului? Simți că mânia îi crește la proporții monumentale.

— Foarte bine, spuse el, cu o voce moale, decepționată, dă-mi-l pe domnul Ames. Apoi, după ce se gândi un moment, adăugă: Voi, fetelor, plecați acasă. Nu prea vom avea mult de lucru astăzi. N-are sens să stați. Așteptă o clipă înainte de a trece pe linia a doua a telefonului. Aici J.R. Ewing. Voiai să vorbești cu mine, Ames?

— Ești tare greu de găsit, J.R.

— Credeam că ți-am spus să nu mă mai deranjezi.

— Nu-i nevoie să faci pe durul, voiam să te ajut.

— Să mă ajuți? Să mă ajuți cu ce, Ames?

— Vai, cu cea mai presantă problemă a ta, J.R. Presa, Radioul, Televiziunea vuiau de răpirea băiatului tău. Sunt convins că-l vrei înapoi. Repede. Fără necazuri. Și nevătămat.

J.R. simți că-și iese din pepeni și nu fu capabil să se controleze.

— Ames, dacă se întâmplă ceva cu copilul ăsta am să mătur Dallasul cu tine de la un capăt la altul. Indiferent unde vă veți ascunde, tu și ticălosul tău de partener, am să vă găsesc și am să vă distrug. Poți să te bizui pe asta. Voi…

— Ia-o încet, omule. Amenințările nu-ți vor aduce ce vrei.

— Îl ai pe Baby John?

Râsul lui Ames răsună rău prevestitor de-a lungul liniei.

— Tu ce crezi? Acum, vreau să-ți fac o favoare.

— Ce fel de favoare?

— Intenționez să-ți permit să-mi înmânezi – mie și lui Garr – un milion de dolari în bancnote…

— Ești nebun.

— Vrei înapoi copilul, J.R.?

J.R. trase aer în plămâni.

— Îi garantezi securitatea, Ames? Dacă se întâmplă ceva cu copilul ăsta… izbucni J.R., înăbușindu-și un suspin.

— Un milion de dolari. În hârtii de cincizeci și de sute, J.R.

— Cum…

— Vei primi foarte curând instrucțiuni suplimentare. Și încă ceva, J.R.…

— Ce anume?

— Să nu ajungă la urechea copoilor niciun cuvânt despre telefonul ăsta. Și nici la urechea altcuiva. Dacă vrei să-ți mai vezi copilul înapoi.

Și închise.

•

Sue Ellen se deșteptă greu. Fără chef. Se ridică anevoie până ce ajunse în poziție șezândă și clipi din ochi din cauza luminii. Privi în jur, parcă înspăimântată de ceea ce ar fi putut vedea. O vagă și deranjantă amintire a ceva rău o măcina, și o făcea să dorească să plângă. Se ridică și, fără să știe de ce, începu să dea târcoale încăperii, cercetând colțurile, uitându-se în spatele scaunelor, deschizând și închizând sertare. Ce căuta? Ce pierduse? Se îndreptă spre ușă. Drumul până la ușă i se păru nesfârșit de lung. Dar reuși să iasă și se îndreptă spre camera copilului. Camera era luminoasă și veselă, cu o mulțime de jucării pe rafturi și de-a lungul pereților.

O supărare fără nume o șicana și înaintă precaut spre centrul încăperii. Stătea în picioare, balansându-se într-o tăcere teribilă, încercând să-și sondeze teroarea, luptându-se să dea un nume îngrijorării ei. Se duse la leagăn.

Era gol, exceptând o pernă albastră, pufoasă, delicată, care nu mai fusese folosită, și un cearceaf împăturit. Un leagăn gol. Un leagăn pentru un copil. Pentru copilul ei. Își aminti dintr-o dată totul, tot ce se întâmplase. Ochii i se umpluseră de lacrimi, din cauza amintirilor dureroase. Luptă să-și rețină lacrimile și spuse cu o voce liniștită, de parcă ar fi vorbit pentru cameră:

— N-am să plâng. N-o voi face. Prea multe lacrimi. Ei m-au folosit. M-au rănit. J.R. și Cliff. Dar nu se va mai întâmpla. N-am să mă mai gândesc la asta. N-am să mai fiu rănită. N-am să mă mai gândesc la ei. Sau la copil. N-am să mă gândesc la nimic…

Și-i alungă – pe J.R., pe Cliff Barnes, pe copilul care lipsea – din conștiința ei. Șterse, toate gândurile care-i amintea de lunile pline de suferință dinaintea nașterii copilului. Nu se va mai gândi la nimic din toate astea de acum înainte, nu va

permite ca s-o mai facă ceva să sufere. Fața i se transformă, deveni mai dură și mai netedă, pielea de marmură lustruită se transformă într-o mască protectoare.

— Nimeni, murmură ea, n-o să mă mai rănească.

Privi în jos la leagănul gol:

— Nici chiar tu.

•

Ewing 1, urmată de o mașină anonimă de-a poliției, trase în fața Primăriei. Jock și Ray Krebbs coborâră, și o pereche de polițiști în civil li se alătură în grabă. Detectivul Simpson îi aștepta.

— Bună, domnule Ewing. Sunt Simpson.

— Acesta este administratorul meu, Ray Krebbs.

Cei doi bărbați își strânseră repede mâinile.

— O.K., spuse Simpson. Duceți-vă spre steaguri, domnule Ewing. Krebbs, rămâi cu mine. Îl vom apăra, la nevoie. Haideți.

•

Miss Ellie răspunse la telefon.

— Oh, J.R., sunt așa de bucuroasă că ești tu. Și îi povesti despre telefonul care-l trimisese pe Jock în Dallas, la Primărie. J.R. o asculta, fără să-i răspundă.

— Cred că-i o păcăleală, mamă.

— Se pare că detectivul Simpson crede că…

J.R. izbucni înfuriat, cu gândurile în altă parte:

— Atunci, omul acela e nebun. Dacă ceea ce s-a spus la telefon ar fi adevărat, tata ar fi acum în drum spre bancă, nu spre Primărie.

— Nu toți sunt motivați de lăcomie, J.R., îl mustră ea.

— Nu te contrazic, mamă. Dar n-o să iasă nimic din asta.

— Poate ai dreptate…

Miss Ellie se opri, văzând-o pe Sue Ellen stând în pragul ușii, ținându-se bine pe picioare, străduindu-se să nu cadă.

— Sue Ellen! Lucy, ajut-o pe Sue Ellen!

Lucy se repezi spre Sue Ellen și o așeză pe un scaun.

— Mamă, spuse J.R., nervos, ce face Sue Ellen jos? Trebuie să se odihnească.

— O să am eu grijă de asta, fiule. Vino acasă, cât poți de repede. În aceste momente familia trebuie să stea alături, nu să se împrăștie ca o cireadă în panică. Puse receptorul în furcă, îndreptându-se spre Sue Ellen.

La biroul lui, J.R. privea furios la telefonul mort. Evenimentele păreau să-i scape din mâini și asta nu-i plăcea. Apăsă butonul de pe telefon, așteptă o clipă, apoi formă.

— Aici J.R. Ewing. Vreau să vorbesc cu Vaughn Leland, vă rog… Vaughn, aici J.R. Am nevoie de ajutorul tău, bătrâne. Imediat. Da, chiar acum. Am nevoie de niște bani. Mulți. Așa e, am primit telefonul acum câteva minute. O.K. Vin. Și, Vaughn, să păstrezi secret. E important pentru mine și nu vreau să se amestece niște nătărăi de copoi. Apoi se grăbi să părăsească biroul.

•

Jock aștepta la Primărie. Se uită la ceas, își șterse sudoarea de pe frunte și-și aprinse o țigară. Voia să se întâmple ceva, orice. Dar nimic nu se întâmplă.

•

Bobby se năpusti în biroul lui Cliff Barnes, cu secretara lui Cliff pe urmele lui, protestând.

— N-aveți dreptul să faceți asta. V-am spus că domnul Barnes nu-i aici.

— Unde naiba e?

— Nu știu.

Bobby se îndreptă spre biroul lui Cliff și examină hârtiile răspândite deasupra.

— Nu aveți dreptul!

— Unde e?

Ea dădu din cap:

— Telefoanele au sunat toată ziua. Chiar guvernatorul a încercat să-l găsească. N-am auzit de el de ieri.

— Nu-ți spune de obicei unde are de gând să plece?

— De obicei, da. Dar nu întotdeauna.

Bobby începu să răsfoiască niște documente de pe birou, care păreau să fie oficiale.

— Nu! N-aveți dreptul! Sunt documente particulare!

Bobby o dădu la o parte, examinând calendarul lui Cliff.

— Nu figurează întâlniri de afaceri pentru astăzi. Nu e ceva neobișnuit?

— Se întâmplă.

— Pariez că nu des.

— Domnule Ewing, acesta este un birou de stat, oficial. Dacă nu plecați de aici imediat, o să chem pe cineva să vă dea afară.

Dar între timp, Bobby plecase.

— Ce să-i spun domnului Barnes? Va voi să afle ce doreați.

— Va afla!

•

— Cum ai intrat aici?

— Am o cheie, adu-ți aminte.

— Greșeala mea. Dă-mi-o. N-ai dreptul să dai buzna aici în felul ăsta.

— Sunt sora ta, Cliff. N-am dat buzna.

— E apartamentul meu. Eu locuiesc aici. Se pare că nu respecți acest fapt. Ceea ce înseamnă, cred eu, că ai devenit o adevărată Ewing.

Se lăsă să cadă pe marginea canapelei, cu capul în mâini.

— Oh, la naiba, Pam, mă bucur că ești aici. Abia am auzit știrile de la radio, când veneam de la aeroport. Am fost toată dimineața la Austin. Nu pot să cred! Pam, se știe ceva? Au vreo idee cine ar fi putut lua copilul?

— Tu nu ești amestecat în niciun fel în treaba asta, Cliff, nu-i așa?

Cliff își ridică capul.

— Eu? Ești nebună! E fiul meu. Cât de josnic mă crezi?

— Bobby crede că tu ești de vină.

— Bobby! se înfurie el. E firesc. Scumpul tău soț își închipuie că am coarne și o coadă.

— Nu-l poți învinovăți, nu-i așa? Trebuie să te previn – Bobby o să apară aici mai devreme sau mai târziu – și când o va face, mai bine ai sta liniștit și ai spera că și el o să facă la fel. Lasă-mă pe mine să mă descurc cu el.

— Nu mi-e frică de Bobby.

— Ar trebui să-ți fie, dacă ai fi vinovat. Nu l-am văzut niciodată atât de înfuriat ca acum, și când e în starea asta face față la doisprezece oameni.

Cliff încercă să răspundă, dar se gândi mai bine și tăcu.

— O.K., spuse el după o clipă. Cred că mai bine mi-ai povesti totul, tot ce știi.

Ea începu să povestească și nu se opri decât atunci când fu întreruptă de o bătaie insistentă în ușă. Sări în sus, alarmată.

— Dacă e Bobby! Lasă-mă pe mine să deschid.

— Nu. E casa mea. O să văd eu cine este.

Cliff se duse la ușă, ezită un moment și apoi deschise. Bobby năvăli în apartament cu pumnii încleștați și o expresie fioroasă.

— Ia-o încet, Bobby, spuse Cliff. Înainte de a mă împunge, ascultă ce trebuie să-ți spun.

— Ai mers prea departe de data asta, insectă nenorocită. O să te sfărâm și…

— Bobby! strigă Pam. Ascultă-l!

Bobby se hotărî cu greu să se întoarcă spre ea.

— Știi ce ascundea el aici în tot timpul ăsta? spuse el cu o voce plină de dezgust.

— Cliff a sosit acum câteva minute, spuse ea. Te rog să-l asculți.

— Nu-s cu nimic implicat în afacerea asta, Bobby, spuse Cliff.

— De ce te-aș crede?

— Pentru că e adevărat. La naiba, omule, nu crezi că vreau să-l am pe fiul meu? Și intenționez să-l obțin. Dar furtul de copii nu-i stilul meu. În loc să-ți pierzi timpul, pe-al tău și pe-al meu, bănuindu-mă pe mine, nu crezi c-ar trebui să încerci să descoperi cine a făcut asta?

Cliff se mișcase în așa fel prin cameră încât doar un scaun îl despărțea de Bobby. Bobby îl smulse din drum și scaunul se sfărâmă de perete.

— Bobby! strigă Pam, acum într-adevăr speriată, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă ce-ți spune!

Bobby, respirând greu, ezită.

— O.K. Te ascult.

Cliff scoase un oftat de ușurare.

— Îți jur că nu l-am furat pe Baby John. Poți să mături cu mine toată camera cât îți place, dar asta nu va schimba nimic. N-am făcut-o. Nu am putut. Nici măcar n-am fost în Dallas.

— Spune adevărul, Bobby.

Bobby stătu nemișcat, apoi, dintr-odată, se lăsă pe un scaun.

— Te cred, Cliff. Îmi pare rău.

Cliff se făcu că nu aude scuza.

— Hai să nu mai pierdem timpul și să ne folosim creierul. Mâine o să sărim iar unul la altul, dar astăzi hai să-mi caut fiul.

Bobby își ridică ochii.

— E-n regulă. S-o facem.

•

Jock își aprinse o a doua țigară. Țigara îi lăsă un gust rău în gură, așa că o aruncă pe jos și o stinse călcând-o cu piciorul. Își privi ceasul. Nerăbdarea fusese înlocuită de mânie și de sentimentul de frustrare, dar nu știa ce să facă. Pentru un om de acțiune nimic nu putea fi mai rău decât să aștepte la nesfârșit într-un scop nepromițător.

Detectivul Simpson se îndreptă spre el.

— Nu cred că mai are sens să mai stăm pe aici, domnule Ewing.

Jock își strânse fălcile. Parcă nu-l trăgea inima să plece.

— Îmi pare rău, domnule Ewing. Dar se mai întâmplă. Unii oameni au un simț al umorului foarte denaturat.

Jock porni, îndreptându-se spre mașină. Ray Krebbs i se alătură.

— Putem fi mai de folos la Southfork, decât suntem aici, spuse administratorul, cu compasiune.

Dând din cap încet, Jock se lăsă condus.

•

Biroul lui Vaughn Leland era destinat să inspire speranță, încredere și dorința de a-ți depune banii la banca lui. Cum avea de-a face cu milionari texani, crescători de vite sau

petrolişti, Leland era obişnuit să umble cu sume mari. Dolari, pesos, yeni, mărci, ruble; acestea erau monezile existenței sale de fiecare zi. Cumpăra și vindea, împrumuta și era împrumutat. Niciodată în viața lui, bancherul nu renunțase la vreo afacere. Bancherul ar fi considerat asta o violare a încrederii în propria-i persoană, a obligației sale față de bancă, de cei care aveau banii depuși în banca sa, de acționarii săi. Ca să nu mai pomenim de propriul lui simț al afacerilor. Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Leland ce-și dorește cel mai mult de la viață, ar fi răspuns vesel, cu un singur cuvânt: Câștigul!

Era un bărbat chipeș, semăna cu J.R., căruia îi era de mult timp prieten și asociat de afaceri. Dar aceste vechi și stabile legături însemnau prea puțin pentru Vaughn Leland când un milion de dolari era pe masă. Și, literalmente, asta era situația. Milionul era adunat într-o servietă diplomat de piele.

— E o mare sumă de bani, J.R.

Leland își lăsă mâna lui palidă de bancher să cadă posesiv pe bancnote.

— Crezi că nu știu? Apreciez ceea ce faci. Să nu crezi că nu.

J.R. întinse mâna după bani. Mâna lui Leland rămase pe bani, ca și cum i-ar fi protejat.

— Nu-mi place, J.R. Nu-mi place deloc.

— Nu-ți face griji pentru ei mai mult decât îmi fac eu, Vaughn. Să cer o asemenea sumă într-un termen atât de scurt nu-mi stă în obicei. Numai că, aveam de ales? Băiatul mi-a fost răpit și trebuie să-l iau înapoi, indiferent cum.

— Ești sigur că o să meargă?

— Nu sunt sigur de nimic. Trebuie să încerc, nu ți-am spus?

— Un milion de dolari.

— Atâta a spus omul.

— Spui că știi cine este?

— Oh, știu, normal.

— Atunci de ce nu-l dai pe mâna justiției?

— Pentru că îl are pe fiul meu, de asta!

— Pune copoii pe urmele lui. Știu ei cum să se descurce în astfel de împrejurări.

— Poate. Dar e vorba de fiul meu și trebuie să fac ceea ce cred eu că e bine.

J.R. ridică mâna lui Leland de pe teancul de bancnote și închise geanta diplomat.

— Îți mulțumesc din nou, Vaughn.

— Nu pentru mulțumiri fac afaceri, J.R.

— Îți faci griji pentru bani?

— Tu nu ți-ai face? Un milion…

— Ewingii sunt buni platnici, știi asta.

Leland se trase de nas, neputând să-și ia ochii de la geanta de piele.

— Am pregătit o chitanță.

J.R. se încruntă.

— Încep să mă îndoiesc de prietenia ta, Vaughn.

— Sunt un bancher, J.R. Împinse chitanța și un stilou peste biroul lui. Te rog, vrei să semnezi?

— E vorba de viața fiului meu, Vaughn.

— Știu. Înțeleg. Dar trebuie să fie și alte căi, mai bune ca să rezolvi o problemă ca asta. De exemplu F.B.I.-ul!

— N-am timp de discuții. O să-ți semnez blestemata de chitanță.

— Încerc doar să te fac rezonabil, J.R.

J.R. își mâzgăli numele pe chitanță.

— Ranchul mișună de copoi, de agenți speciali și de Dumnezeu mai știe ce. Bănuiesc că oriunde mă duc, sunt pe urmele mele. Dar, de fapt, n-au făcut nimic, Vaughn. Nimic! Așa că trebuie să încerc. E în joc viața fiului meu.

Leland expiră zgomotos și examină chitanța.

— Bănii sunt ai tăi, J.R. Pentru moment. Banca așteaptă plata cu dobândă în nouăzeci de zile.

Pe gura largă a lui J.R. se așternu un zâmbet fără veselie.

— Mulțumesc, Vaughn, bătrâne. Întotdeauna ai avut mai multă inimă ca noi, ceilalți.

Și se grăbi să plece, cu geanta diplomat în mână.

•

Cliff, Bobby și Pam intrară în Spitalul Memorial Dallas pe o ușă laterală, evitând hoarda de ziariști, rămași încă la datorie.

Luară un lift până la etajul unde se afla maternitatea și se îndreptară spre camera surorilor. Secția era acum liniștită, doar operațiile medicale obișnuite erau îndeplinite, poliția dispăruse.

— Vă pot fi de folos?

Sora de serviciu îi salută cu cel mai profesional zâmbet al ei.

— Sunt Bobby Ewing.

— Oh, da, domnule Ewing, doamnă Ewing. Îmi pare rău că nu v-am recunoscut. Sunt Paula Barker. Suntem așa de supărați pentru ce s-a întâmplat! Ați aflat ceva până acum?

— Nimic, spuse Bobby. Până acum.

— De asta suntem aici, spuse Cliff. Încercăm să obținem niște informații. Am vrea să vorbim cu pacienții, cu surorile care au fost de serviciu, cu doctorii, cu oricine ar fi putut vedea ceva sau pe cineva.

Sora Barker își țuguie buzele, a îndoială.

— Poliția a fost aici toată ziua. Toți au fost chestionați la nesfârșit.

— N-o să dureze mult, spuse Bobby.

Un doctor se apropie de camera surorilor.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el cu amabilitate. Vă pot fi de folos?

— Oh, doctor Freilich. Acesta este Bobby Ewing și soția lui. Tocmai le explicam…

Cliff izbucni, nerăbdător:

— Totul e foarte simplu, doctore. Vrem să vorbim cu personalul și cu pacienții, să aruncăm o privire prin niște registre de-ale dumneavoastră.

— Nu înțeleg, spuse doctorul.

— Încercăm să-l găsim pe fiul meu – pe băiatul Ewing spuse Cliff, brusc.

— Cine sunteți?

— Sunt… Cliff se întrerupse.

— Cumnatul meu, spuse repede Bobby. Ne ajută în cercetare.

Doctorul Freilich preluă informația, o cântări, o compară cu

ceea ce deja știa și își făcu o imagine asupra dorinței vizitatorilor pe care o puse față-n față cu obligațiile lui profesionale.

— Cum sunt sigur că sora Barker v-a explicat, poliția a…

Bobby îl întrerupse. Apucat de o furie crescândă, ajunse la limitele răbdării. Prea puțină toleranță îi mai rămăsese, pentru a tărăgăna lucrurile. Vocea îi era impermeabilă, vorbele îi explodau:

— Doctore, nepotul mi-a fost răpit azi dimineață din locul ăsta. Răpit. Furat din spitalul dumneavoastră. Asta vă face responsabili – legal, moral și financiar.

Freilich păli.

— Mă amenințați…

— Vă spun care este situația.

Arătătorul lui Bobby, țeapăn puternic, împunse pieptul doctorului.

— Ceea ce vreau, ceea ce vrem noi toți – este să aflăm cine a făcut-o. Și cum.

— Întregului personal îi pare foarte rău…

— Scuzele nu valorează nici cât o ceapă degerată.

— Ne pierdem timpul, interveni Cliff.

— Compasiunea, continuă Bobby cu asprime, nu ne folosește la nimic! Nu-mi spune că-ți pare rău, ci ajută-ne. Ai *permis* cuiva să plece azi de aici cu un copil Ewing în brațe. Nu e prea mult să-ți cerem să ne ajuți să-l recuperăm.

Freilich își petrecu limba peste buzele, care, dintr-o dată, i se uscaseră. Acest dur și tânăr Ewing era pe punctul de a face scandal și era capabil să-l facă. Scandal pentru spital, pentru Freilich personal. Tare mult dorea să le evite pe amândouă. Era, se hotărî el, mai indicat să coopereze gentil acum, decât să fie forțat la asta, poate cu suferință și mai mari concesii, în viitor. Așa că îi prezentă lui Bobby fața cea mai sinceră și cooperantă.

— Vrem să vă ajutăm în orice fel putem, domnule Ewing. De unde ați dori să începem?

Cliff răspunse primul:

— Cu pacienții. Apoi aș vrea să arunc o privire pe buletine,

să văd cine a fost de serviciu și când, ce pacienți au intrat sau au plecat astăzi, chestii de felul ăsta.

— Înțeleg ce urmăriți, spuse Freilich. Soră, vrei să aduci buletinele mai recente?

— Bineînțeles, doctore.

Lucrară în camera surorilor, examinând buletine, uitându-se prin dosare, verificând nume și adrese. Cliff și Bobby stăteau, la birouri, iar Pam lucra stând în picioare. Trecură ore întregi și nu găsiră nimic încurajator.

Cliff își ridică mâinile în semn de renunțare.

— Nu-i nimic aici, nimic din care să pot să scot ceva. Dacă cineva ar fi luat copilul din greșeală, ar fi rămas altul în loc.

— Și nimeni nu-și amintește nimic. Nimeni din cei cu care am vorbit.

Bobby scutură din cap. Îl cuprinsese o slăbiciune, cum nu simțise nici după cea mai aspră zi de muncă. Se simțea gata să se predea, să lase baltă totul.

— Nu înțeleg. E ca și cum Baby John s-ar fi evaporat în aer.

— Trebuie să fie cumva, o cheie, spuse Cliff disperat. Trebuie să continuăm.

Pamela, disperată, lăsă buletinele și începu să se plimbe de-a lungul coridorului până ajunse la fereastra camerei copiilor. Înăuntru, niște nou-născuți erau asistați de câteva surori. Erau toți atât de mici și neajutorați, atât de plini de viață. Unul sau doi plângeau, cu fețișoarele boțite, gurile deschise, dar niciun sunet nu pătrundea prin sticla ferestrei.

— Nu-s adorabili? se auzi o voce, lângă umărul lui Pam.

Doar parțial conștientă, răspunzând automat, Pam se întoarse. Văzu o tânără femeie privind copiii. Vag familiară, deși Pam nu o mai văzuse înainte, prezența ei îi deșteptă o amintire caldă, care-i năpădi creierul. Nervoasă, se grăbi spre Cliff și Bobby.

— Cred că mi-am amintit ceva, strigă ea. Ei veniră alături, grăbind-o să vorbească.

— Era aici cineva, de câte ori îl vizitam pe Baby John. O femeie era întotdeauna la fereastra camerei copiilor – își petrecea acolo ore întregi. Dacă a fost aici și în dimineața asta

– poate că a văzut ceva.

— O nouă mamă? întrebă Bobby, plin de speranță.

— Nu știu. Dar nu-i aici acum, altfel aș fi recunoscut-o.

— Măcar dacă am ști cum o cheamă.

Pam își închise ochii.

— Pot s-o văd clar, cu felul în care privea. Aș putea, s-o descriu…

— Soră! chemă Bobby, pentru prima oară cu speranță în voce. Soră Barker, putem să vorbim cu dumneavoastră un minut?

•

Jeb Ames telefonase, cu Willie Joe Garr alături.

— J.R., începu el. Aici e Jeb Ames.

— Ți-aș recunoaște vocea oriunde.

Nu era nici urmă de umor în glasul lui.

Ames râse încurcat.

— Îi ai?

— Îi am.

— O.K. Stai la birou, trecem noi pe acolo.

— Când?

— Nu fi nerăbdător, J.R. Destul de repede. Și, J.R.… fără trucuri. Copilul va fi cu Willie Joe. Încearcă vreun caraghioslâc și n-ai să-ți mai vezi copilul.

— Aud ce spui.

Ames lăsă receptorul să cadă în furcă. Zâmbi malițios.

— Bietul sugar, se face orice pentru el. Ce noroc. Cineva a înșfăcat copilul și noi suntem pe cale să câștigăm un milion din asta. Fără să facem nimic ca să-l obținem, exceptând cele două telefoane.

Willie Joe începu să râdă și nu se opri mult timp.

•

O atmosferă tot mai intensă de înfrângere și neajutorare pătrunsese Southfork-ul. În sufragerie, Sue Ellen alunecă într-un fotoliu, cu ochii prostiți, fără să vadă nimic. Refuzase să bea și să mănânce, ignorase încercările de conversație. Nu plângea și evita privirea altcuiva.

Doamna Reeves, doica copilului, i se adresă, de parcă ar fi

încercat să sfâșie invizibilul ecran psihic care o înconjura pe Sue Ellen.

— Nu trebuie să ne pierdem speranța, draga mea.

Cuvintele reușiră să atingă o vagă coardă și să obțină un răspuns. Ochii lui Sue Ellen se mișcară, pătrunși de o rază de interes.

— Speranța?

— Da, speranța, spuse disperată doamna Reeves. Sunt sigură că totul va fi bine.

— Tot ce se întâmplă e spre mai bine, murmură Sue Ellen, căutând iar un punct în spațiu, care să-i focalizeze privirile.

— Da, da. Trebuie să crezi asta.

— Da, da. Cred.

Și Sue Ellen se scufundă mai adânc în scaun.

Miss Ellie și Lucy se agățară una de alta, înspăimântate. Înțeleseseră acum fără tăgadă că Sue Ellen nu-și voia nici copilul, nici dragostea sau atenția altor ființe umane.

Și când Jock se întoarse acasă, cu o expresie de om înfrânt pe fața lui bărbătească, Miss Ellie îl îmbrățișă, încercând să-l încurajeze, privind pe deasupra lui spre pragul ușii, în care stătea detectivul Rollands.

— Ce vom face acum? întrebă ea pe un ton plângăreț.

El dădu din umeri.

— Vom continua să așteptăm.

•

Era o casă simplă, pe o stradă fără pretenții. Felul de casă și felul de stradă locuită de oameni de la munca de jos, care știu să-și întrețină proprietățile.

Gardurile erau reparate, grădinile verzi și bine îngrijite, potecile netede și drepte. Era casa lui Priscilla Duncan. Ea era așezată confortabil într-un scaun curat, dar ușor uzat, citind o revistă, când auzi o bătaie în ușă. Nu păru surprinsă, deși nu aștepta pe nimeni. Era genul de stradă unde vecinii se vizitau fără să se anunțe. Priscilla se duse la ușă și o deschise. O tânără foarte frumoasă stătea în prag, cu o expresie de așteptare pe față, o femeie pe care Priscilla o mai văzuse undeva mai înainte.

— Vă amintiți de mine, doamnă Duncan?

Priscilla făcu un efort să plaseze fața aceea într-un context; apoi zâmbi.

— Sunteți doamna cu care am vorbit la spital.

— Mă numesc Pamela Ewing. Pot intra?

Fără să ezite, Priscilla se dădu un pas înapoi și o invită pe Pam să intre.

— Îmi amintesc foarte bine de dumneavoastră acum. Doriți să serviți o cafea sau altceva? Am niște înghețată în frigider, dacă vă place.

— Nimic, doamnă Duncan.

Priscilla o conduse spre sofa, și se așeză la un capăt, lăsându-i loc din plin lui Pam.

— Vă rog, spuse ea, nu vreți să-mi spuneți Priscilla? De ce ați vrut să mă întâlniți? Sunteți de la serviciul social? Lor întotdeauna le place să pună o groază de întrebări, să vorbească mult.

— Nu sunt de la serviciul social. Numele meu e Pamela Ewing. Nepotul meu a fost răpit de la spital în dimineața asta. Ați auzit de asta?

Priscilla medită.

— Da, am văzut la televizor. La actualități. Am văzut fotografia mamei copilului. Biata femeie. Știți, și copilul meu s-a născut prematur. Din cauza asta m-ați întâlnit tot timpul la spital. Îl vizitam.

— Despre asta voiam să vorbim. Sora Barker mi-a spus că ați fost în dimineața asta la spital. Mă gândeam că poate… vreau să spun că știu că a fost și pentru dumneavoastră o zi groaznică. Dar dacă ați văzut ceva care să ne poată ajuta să găsim copilul, v-am fi toți foarte recunoscători.

Priscilla se încruntă.

— Vedeți, astăzi n-am stat prea mult timp acolo.

— N-ați văzut pe nimeni lângă nepotul meu în timpul vizitei dumneavoastră? Cineva care să nu fie din spital?

— Îmi pare rău. Nici măcar nu știu al cui copil era. Oh, regret, doream să vă pot fi de folos. Ce lucru îngrozitor trebuie să fie, să-ți pierzi copilul.

Pam își scrise numele și numărul de telefon pe o bucată de hârtie și i-o înmână.

— Dacă se întâmplă să vă amintiți ceva, o să mă sunați?

— Oh, da..

Pam se ridică, încercă să spună ceva, se răzgândi și merse spre ușă. Se întoarse, zâmbind, puțin amărâtă.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să vorbiți cu mine, să vă pierdeți timpul. Sunt sigură că m-ați fi ajutat dacă ați fi putut.

Priscilla deschise ușa.

— Oh, v-aș fi ajutat.

Pam era pe punctul de a pleca, când un copil începu să plângă, de undeva, din spatele casei. Pam îngheță în loc.

— Ce-a fost asta?

— Copilul meu, spuse Priscilla, mândră. L-am adus acasă azi dimineață. Trebuie să-i fie iarăși foame. Ce poftă de mâncare are micuțul.

Copilul țipă din nou. Priscilla era împărțită între dorința de a fi politicoasă cu Pam și de a se duce la copil.

— Scuzați-mă, numai un minut. Am să mă întorc. Și alergă în spatele casei.

Pam ieși. Bobby și Cliff, postați peste stradă, se grăbiră s-o întâlnească.

— Ei? făcu Cliff, nerăbdător.

— Ne poate ajuta? întrebă Bobby.

Pam privi înapoi, la casă.

— Bănuiesc, cred că îl are acum, acolo, pe Baby John.

— Ce? aproape urlă Bobby.

— Unde este? spuse Cliff, agresiv, luând-o înainte.

Pam îl opri, apucându-l cu o mână de braț.

— Ușurel, Cliff. Crede că Baby John e copilul *ei.*

Bobby își strânse fălcile.

— Dar e imposibil! Copilul ei e mort. A murit azi dimineață. Era acolo, la spital, când s-a întâmplat. Ați auzit ce-a spus sora Barker.

— E-n regulă, ce facem? întrebă Cliff.

Pam nu era sigură. Dar era evident că atât Cliff cât și Bobby

erau pe punctul de a izbucni. Nu mai puteau fi mult timp stăpâniți.

— Să ne întoarcem în casă, sugeră ea.

Stătură în mijlocul micii sufragerii, așteptând-o pe Priscilla. Aceasta, când apăru, cu copilul în brațe, fu uimită să-i vadă pe cei doi bărbați cu Pam.

— Nu te speria, Priscilla, spuse Pam. Am plăcerea să ți-l prezint pe soțul meu, Bobby Ewing și pe fratele meu, Cliff Barnes. Dânsa e Priscilla Duncan.

— Bună ziua, doamnă Duncan, spuseră ei într-un glas.

— Bună ziua, spuse ea, privind cu teamă de la unul la altul. Abia am spus că n-am cum să vă ajut. Îmi pare rău.

— Pot să țin copilul? întrebă Cliff.

Ea se retrase iute doi pași înapoi.

— Nu. Oh, nu, e așa de mic…

Cliff își întinse brațele:

— Numai puțin.

Ea scutură hotărâtă din cap, dar nu făcu nicio mișcare când el privi în jos la fața copilului, apoi îi desfăcu încet scutecul. Cu două degete îi ridică pumnișorul mic de la mâna dreaptă și citi numele gravat pe brățara de identificare de la spital: John Ross Ewing III.

— E Baby John, șopti Cliff.

— E un copil frumos, spuse Fam.

— Da.

Priscilla era mândră de copil.

— De ce nu ne așezăm pentru un moment? spuse Pam. Doar puțin.

— Da, spuse Priscilla, doar puțin. Trebuie să-l hrănesc. Sunt atâtea de făcut când ai un nou născut în casă.

— Priscilla, spuse Pam, cu cea măi blândă voce, am văzut buletinele de la spital înainte de a veni aici. Acest copil – nu e al tău, de fapt.

— Nu știu ce vreți să spuneți… Bineînțeles că e al meu. E al meu!

— Ne pare rău, spuse Bobby. Într-adevăr ne pare. Nu vrem să te rănim în niciun fel. Și n-o vom face.

— E al meu, spuse Priscilla, începând să plângă. Așa e. Nu mi-l luați. Vă rog, nu mi-l luați!

— N-o să ți-l ia nimeni, spuse Pam. Nu încă; până nu vei fi pregătită să-l lași să plece. Să-l lași să fie cu adevărata lui mamă, să ajungă în sfârșit acasă.

Stăteau fără să vorbească, privind-o pe Priscilla, care gângurea deasupra copilului, învârtindu-se lin de colo-colo, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Așteptând-o să fie pregătită.

•

Jeb Ames sosi târziu după-amiază la biroul lui J.R. Ca pentru a-i marca sosirea, soarele dispăru în spatele unui nor amenințător, aruncând peste birou o umbră instabilă. J.R. nu încercă să aprindă luminile, rămânând la locul lui din spatele biroului. Dezgustul îi era întipărit în fiecare linie a feței când îl studie pe Ames.

Pe birou era o geantă diplomat din piele. Ames arătă spre ea:

— Sunt bani peșin?

— Peșin. Unde mi-e băiatul?

— Nu te grăbi. Să vedem banii.

J.R. făcu un gest cu mâna:

— Nimeni nu te oprește.

Ames deschise servieta și privi grămada de bancnote.

— Frumos, spuse el zâmbind. Foarte frumos. N-ar trebui să bem ceva ca să sărbătorim?

J.R. îl fixă din ochi pe Ames.

— Am întrebat unde mi-e băiatul?

Ames păli, dar se ținu pe poziție. Era ură și amenințare în vocea lui J.R.

— Willie Joe are mare grijă de el. Crezi că aș fi venit aici fără să am spatele acoperit? O mișcare greșită și s-a terminat cu copilul. Știi cum e Willie Joe când se înfurie.

J.R. oftă:

— O.K., Jeb, ai învins.

Ames râse moale, amenințător.

— Asta-i regula jocului. Apoi închise geanta diplomat. Plec acum, J.R. Până acum ai făcut exact ce trebuia. Nu încerca să

strici totul.

J.R. nu răspunse.

— De îndată ce voi pleca de aici cu banii, Willie Joe o să-ți telefoneze și o să-ți spună de unde-ți poți luă copilul.

Telefonul sună. J.R. îl apucă dintr-o smucitură.

— Aici J.R. Ewing.

Ascultă atent, cu ochii țintă la Jeb Ames.

— Mulțumesc că m-ai sunat, spuse el la sfârșit și închise.

— Plec acum, J.R.

Și Ames, cu geanta diplomat sub braț, se întoarse și porni spre ușă. J.R. sări iute de la birou, căută cu mâinile lui mari ceva sub jachetă și scoase un pistol 38, cu cure îl ghionti pe Ames în burtă. Servieta diplomat căzu pe podea și banii se risipiră.

— Ce naiba, faci, J.R.? Ai înnebunit? Willie Joe, dacă nu aude de mine…

J.R. îl plesni pe Ames peste față. O dată, de două ori, de trei ori, până ce celălalt ameți. J.R. continuă să-i care pumni. Una dintre lovituri îl nimeri pe Ames în plexul solar. Acesta se îndoi icnind și deschise gura încercând să tragă aer în plămâni.

— Încerci să mă prostești, hai? Copilul e O.K., Jeb. Nu l-ai avut niciodată.

J.R. își puse pistolul la brâu.

— Acum, mizerabile, piei din fața ochilor mei. Dacă te mai văd vreodată, te fac fărâme.

— O să plec, spuse Ames. Dar n-ai scăpat de mine, de noi. Ne datorezi ceva, J.R., mie și lui Garr și într-un fel sau altul îți vom aminti.

J.R. își smulse pistolul de la brâu și Jeb Ames țâșni afară, ca din pușcă. Cu o expresie de ușurare pe față, J.R. puse banii la loc în servieta diplomat și se grăbi să părăsească biroul.

•

O așteptau toți pe Priscilla în sufragerie. Pam îl legăna pe Baby John în brațe.

— Ce-o să se întâmple cu ea?

Îi răspunse Cliff, cu vocea plină de compasiune:

— Va fi trimisă la psihiatrie probabil. Biata de ea. Bărbatul a lăsat-o. Copilul e mort. Trece prin timpuri grele.

— Nu-ți face griji, adăugă Bobby. Vom face tot ce putem ca s-o ajutăm.

Priscilla intră în cameră cu un pardesiu și o pălărie în mână.

— Sunt gata.

Bobby o conduse spre ușă, dar Cliff le aținu calea.

— Ce este, Cliff? Doar nu vrei să ne oprești, nu-i așa?

— E fiul meu.

Vocea lui Cliff era spartă; era pradă unui intens zbucium emoțional.

— E al lui Sue Ellen, spuse Pam. Te rog, Cliff, nu mai face scandal. Nu acum.

Cliff dădu din cap.

— N-am să fac. Nu acum. Nu încă, adăugă el înainte de a pleca.

•

Soarele apusese pe cerul de vest când Mercedesul lui Bobby intră pe porțile Southfork-ului. Intră în garaj, lăsând în urmă mașina lui Pam. Împreună cu Priscilla, care ținea copilul, intră în casă.

Restul familiei aștepta în sufragerie, împreună cu doamna Reeves și detectivul Rollands. Toți se ridicară când îi văzură intrând pe Bobby, Pam și Priscilla.

— Copilul e bine? vru să știe J.R.

— E bine, îi asigură Bobby pe toți. A fost bine îngrijit.

Miss Ellie se îndreptă spre micul grup, de parcă ar fi vrut să ia copilul. Dar Bobby îi ținu calea, petrecându-și brațul în jurul ei, ca pentru a o reține.

Pam vorbi cu blândețe:

— Aș vrea să faceți cunoștință cu Priscilla Duncan. Aceasta este Sue Ellen, mama lui Baby John.

Priscilla o privi pe Sue Ellen în față și începu să plângă, agățându-se încă de copil.

— Îmi pare său, spuse ea. Voiam să-ți spun personal cât de rău îmi pare. Știu că am făcut un lucru groaznic, știu în ce

situație te-am pus. Când mi-au spus că copilul meu a murit, n-am putut accepta ideea. Efectiv n-am putut. Îl doream atât de mult. Îl iubeam atât de mult. Ce s-a întâmplat după aceea – cum am făcut ceea ce am făcut – nu-mi prea amintesc.

Și îi înmână copilul lui Sue Ellen.

— Îmi pare rău. Mă gândeam că trebuie să fie al meu…

Miss Ellie și Jock o priveau pe Priscilla și toată mânia lor pentru răpirea copilului dispăru într-un val de milă și înțelegere. Toți așteptau ca Sue Ellen să răspundă.

Dar ea acceptă copilul aproape absentă, ca și cum mintea îi era în altă parte. Ochii îi erau uscați și reci. Zâmbetul forțat de pe buze îi dispăru iute.

— Mulțumesc, spuse ea cu o voce incoloră.

J.R. o înconjură cu brațul și privi la copil. Pentru o clipă, toți trei formară portretul standard al unei familii americane frumoase și fericite. Dar Sue Elen destramă imaginea, când se trase deoparte și-i dădu copilul doamnei Reeves, bucuroasă să scape de el. Fără o vorbă, ieși din cameră, aproape săltând voios. O femeie singură și pierdută.

• PARTEA A V-A •

MISS ELLIE

• Capitolul 13

Era noapte și singura lumină din camera de spital era cea a unei lămpi dedesubtul căreia o soră ședea absorbită de o revistă de modă. Pe pat, întinsă pe spate, privind fără să vadă nimic spre tavanul alb, stătea Miss Ellie. Fața îi era lipsită de expresie și nu făcea nicio mișcare. Dar ochii îi erau plini de lacrimi.

•

Devreme, în dimineața următoare, Bobby Ewing se sculă o dată cu primele raze ale soarelui. Se bărbieri, făcu un duș și se îmbrăcă repede, încercând să n-o trezească pe Pam. Nu avea rost. Pam stătea în pat, privindu-l cum își trăgea o pereche de cizme maron de purtare, uzate.

— Te-ai sculat devreme, spuse ea în sfârșit.

— Ca și tine.

— Te-ai frământat toată noaptea. Ce-ai visat?

— Mă gândeam la mama. Cred că nici tu n-ai prea dormit.

Veni spre ea și se așeză pe marginea patului. Degetele lor se atinseră și se sărutară tandru.

— Sunt așa de îngrijorată pentru ea.

— Toți suntem.

Pam se ridica și îl îmbrățișă, lipindu-se strâns de el.

— Oh, Bobby, nu pot să nu mă gândesc – așa ceva se putea întâmpla oricui dintre noi, și mie.

— Taci, draga mea. Ești tânără, ești sănătoasă…

— Dar nu voi fi întotdeauna.

— Te iubesc. Întotdeauna te voi iubi.

Pam se lăsă la loc pe pernă, întorcându-și fața.

— Tot necazul ăsta a dat dintr-o dată peste Miss Ellie – pe

de o parte operația și pe de altă parte să afle despre prima căsătorie a lui Jock.

— A fost o surpriză pentru toți.

— Ai mai fost însurat mai înainte? întrebă ea cu o franchețe copilărească.

Bobby râse.

— Nimeni nu m-ar fi luat cu excepția ta. Nu, n-am avut căsătorii ascunse sau alte păcate.

— Sunt convinsă. Câte femei ai avut înaintea mea? Cincizeci? o sută?

El o amenință în glumă:

— Ei, crede-mă când e cazul – numărul se apropie de o mie.

Ea nu găsi nimic amuzant.

— Ești un bărbat foarte atrăgător. Uneori, când nu te văd un timp, când ești în oraș sau la Austin cu toate fetele acelea frumoase de la guvern, sunt foarte îngrijorată, vreau s-o știi.

El îi luă fața în mâini și o privi în ochi:

— Te iubesc, te vreau numai pe tine. Și te poți bizui pe asta.

— Și eu te iubesc.

Se sărutară îndelung și repede mâna lui îi ajunse pe sâni. Ea se cutremură și el interpretă greșit freamătul ei, luându-l drept pasiune. Bobby continuă să-și plimbe mâna pe sub cămașa ei de noapte, cu degetele frământându-i carnea tare și caldă, conștient de faptul că sfârcurile sânilor ei se întăriseră și deveniseră încordați.

Pam se smulse.

— Ce s-a întâmplat?

— Dumnezeule, Bobby! Mamei tale abia i s-a tăiat un sân. Cum crezi că mă face asta să mă simt?

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit. Doar că…

Zgomotul unei mașini care trăgea în parcare îi atrase atenția. Se duse la fereastră.

— E Jock, care în sfârșit se întoarce acasă. O să văd dacă are nevoie de mine.

Pam sări din pat.

— Vin și eu într-un minut. Și, Bobby…

El se întoarse spre ea.

— Îmi pare rău. Te iubesc, te doresc. Dă-mi numai puțin timp să mă obișnuiesc cu ce s-a întâmplat.

El aprobă, dând din cap și ieși. Își întâlni tatăl, care urca scările.

— Cum se simte mama?

— E între somn și trezie. Toate blestematele astea de necazuri! Dar cred că a înțeles când doctorii i-au spus ce trebuiau să facă.

— Au spus dacă au înlăturat toată partea canceroasă?

Fața lui Jock păru că se topește.

— Nu știu până acum.

Continuă să urce scările, un om slăbit, trăgându-și din greu anii și poverile. Dispăru în încăpere.

Mașina îi trezi pe J.R. și pe Sue Ellen. El începu să se pregătească deîndată pentru o nouă zi. Ea se ridică în capul oaselor, privind în spațiu, pierdută în gânduri despre greaua încercare a lui Miss Ellie.

J.R. ieși din baie și începu să-și pună o cravată.

— Te scoli, Sue Ellen?

— Mă gândeam la Miss Ellie.

— O să se facă bine. E pe cale.

— Vorbele nu schimbă nimic. Oricum, care sunt șansele ei?

— Nu te gândi în felul ăsta! Mama o să trăiască.

Sue Ellen îl privi în ochi.

— Uneori nu e destul doar să trăiești.

Zgomotul unei mașini care pornea, îl aduse pe J.R. la fereastră.

— Uite, ce zici de asta? E tata. Abia și-a schimbat hainele și se întoarce la spital. Omul ăsta n-a dormit deloc.

— O iubește foarte mult, spuse Sue Ellen, liniștită.

J.R. nu dădu niciun semn că ar fi auzit, privind încă pe fereastră, cu spatele la ea.

O oră mai târziu se adunară toți pentru micul dejun. Bobby încerca să facă conversație și aproape nu primi răspuns.

— Lucy, nu prea mănânci.

— Nu mi-e foame, Bobby.

— Așa e. Am să-ți spun când mergem la spital.

— N-am să mă duc. Pur și simplu nu pot.

— De ce?

Drept răspuns, Lucy fugi din cameră.

— Făta e înspăimântată, spuse Pam.

— Toți suntem, spuse Sue Ellen. Apoi făcu un gest cu mâna. Mă tot uit la locurile astea goale, scaunul lui Jock, scaunul lui Miss Ellie – și mă tot gândesc…

J.R. se ridică, supărat.

— O să se facă bine, ți-am spus. Mama o să se facă bine.

Totuși, vorbele nu convinseră pe nimeni.

•

O oră mai târziu, Pam, îmbrăcată să meargă la Dallas și s-o viziteze pe Miss Ellie o descoperi pe Sue Ellen singură în sufragerie. Și ea era îmbrăcată de oraș.

— Bobby și J.R. au plecat? întrebă Pam.

— Da.

— Și Lucy?

— Cred că e pe aici, pe undeva.

— De ce n-am sta puțin de vorbă cu ea? Fata are nevoie de încurajare.

— Nu amândouă. Vorbește tu cu ea dacă vrei, Pam. Dar singură.

— Credeam că poate vrei să o ajuți.

— Nu pot. Lucy, ei bine, nici n-o să mă asculte.

— Dar asta e o situație aparte. E un eveniment neprevăzut. Toată familia e implicată.

— Eu, pur și simplu, nu pot…

Pam o privi în ochi.

— Nu e vorba de Lucy, nu-i așa? Altceva te deranjează.

— Fata nu mă place.

Pam scutură din cap, întristată.

— N-ai să poți trece peste asta mai ușor decât noi, ceilalți, deși poate o crezi.

Sue Ellen își ridică bărbia.

— Sunt sigură cu nu știu despre ce vorbești.

— Vorbesc despre Miss Ellie. Despre operație. Despre faptul cumplit că a trebuit să i se taie un sân.

— Ai dreptate. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar trebuie. Trebuie să privești lucrurile în față, pentru tine însăți. Pentru Miss Ellie.

— Nu vreau nici măcar să mă gândesc la asta.

— Nici unuia dintre noi nu ne place, Sue Ellen.

— Tu poți să suporți așa de bine?

— Nu știu.

— Dacă asta ți s-ar fi întâmplat ție?

— Sper că nu va fi niciodată cazul.

Gura lui Sue Ellen se lăți și un spasm făcu să i se răsucească corpul. Un sunet aspru izbucni din ea, pe jumătate un suspin, pe jumătate un râs ironic.

— Știi de ce s-a îndrăgostit J.R. de mine?

— Ești frumoasă, ești inteligentă, ești…

— Am fost Miss Texas. O regină a frumuseții. Nu o oarecare fată frumoasă din Texas, ci *frumusețea* Texasului. Regina Statului Stelei Singuratice. Domnișoara Perfecțiune în carne și oase. Nu defecte, nu cusururi, nu deficiențe de niciun fel. Lui J.R. îi place ca tot ceea ce posedă să fie la superlativ. Și asta eram, cap de serie…

— Dragostea e legată și cu alte lucruri, pe lângă frumusețe.

— Oh, da. Știu și eu treburile astea. Creier, farmec, personalitate…

— Da.

— Bineînțeles că nu poți să crezi în basmele astea nici măcar un minut.

— Ba pot.

— N-am găsit până acum niciun bărbat care să se gândească mai întâi la creier când privește o femeie.

— Sue Ellen, nu existăm numai pentru bărbați. Întâi de toate existăm pentru noi și apoi pentru bărbați.

— Nu și dacă ești măritată cu un Ewing.

— Eu sunt măritată cu un Ewing.

— Atunci deschide-ți ochii. Aici e absolut clar că nu-i nevoie de femei inteligente. Noi toate suntem *frumoase*!

Câștigătoarele panglici albastre. Exact ca și purceii, ca și juncanii, ca și taurii. Altceva nu se va tolera. Bărbații Ewing au primul cuvânt în acest ranch. Îmi închipuiam că ai învățat asta până acum.

— Uiți că sunt măritată cu Bobby, nu cu J.R.

— Bobby, J.R., Jock. Toți croiți din același material. Dă-le câțiva ani și vor descoperi că ești și tu un lucru ca oricare altul. O proprietate. Cumpărată, pentru care s-a plătit, așa că mai bine vezi să nu-ți pierzi ambalajul perfect în care ai fost împachetată. Și ieși din cameră.

— Sue Ellen! o strigă Pam.

Ea vorbi peste umăr, fără să se oprească din mers.

— Poate o să ne întâlnim la spital. Poate.

Rămasă singură, Pam se lăsă să alunece pe un scaun, mintea alergându-i înapoi, demult, când începuse relația ei cu Bobby. Era doar a doua lor întâlnire, una din acele seri strălucitoare, elegante, pe care doar banii, asociați cu un fundamental bun gust le puteau aranja. Cocteiluri într-un hol luxuriant, într-o lumină clar-obscură la ultimul etaj de la Fairview Hotel; cina și dansul la Fleur-de-lis (Floarea de crin), poate cel mai bun și în mod sigur cel mai scump din zona Dallas – Fort Worth, cină completată cu trei vinuri diferite și după aceea un bar de noapte cu spectacol. Când Bobby o aducea acasă, era obosită, ușor amețită, și plină de visuri despre viitor. Acasă la ea, pe canapea, el o sărutase și o fracțiune de secundă ea rezistase. Apoi buzele ei se despărțiseră, ca să-i accepte limba și repede mâna lui îi ajunsese la sân. Ea îi încolăcise brațele în jurul lui și el îi descheiase bluza și-și petrecuse mâna peste sânii ei. Fusese o plăcere rară, caldă, în această atingere. Pam se excitase și se întorsese spre el. Apoi, își dădu seama că mâna lui îi ajunsese sub fustă și coapsele ei se despărțiră, senzația fierbinte de plăcere scurgându-i-se din degete până în stomac.

Protestase ușor.

— Ești ușa de frumoasă, îi răspunsese el. Fața, corpul tău sunt incredibil de frumoase. De neimaginat e felul în care privești și simți. Ești cea mai perfectă femeie pe care am

întâlnit-o vreodată. Te doresc atât…

Nu mai putuse fi oprit. Și nici nu mai voise să-l oprească. Ea era ființa după care Bobby tânjea, iar el avea tot ceea ce voia Pam de la un bărbat. Dragostea lor fusese pasionată, la marginea violenței de o sălbăticie atletică. El era puternic și nu se mai sătura și continua să-i spună cât de mult o dorea.

— Ești perfectă, repeta el iar și iar. Perfectă, absolut perfectă.

Acum, reamintindu-și noaptea, Pam se simți înghețată, și sufocată de disperare. Realizase pe dată că foarte multe din cele spuse de Sue Ellen erau adevărate. Bărbații Ewing posedau femeile Ewing, le păstrau și se bucurau de ele – atâta timp cât erau *perfecte*.

• Capitolul 14

Înainte ca Bobby și J.R. să ajungă la Spitalul Memorial Dallas, căldura pusese iarăși stăpânire pe oraș. În fiecare zi se întindea peste Dallas ca un văl gros și invizibil, făcând să crape pământul, uscând lacurile și fântânile, distrugând vitele și oamenii. În după-amiaza aceea apărură semnele furtunii pe cerul de vest, se auziră tunete, se văzură fulgere; dar niciun strop de ploaie nu căzuse. Valul de căldură continua să planeze peste Texas.

În spital, aerul, ca și toate celelalte, era corespunzător. Netulburat de realitatea din afară, spitalul era o lume închisă a suferinței și a ușurării, conflicte emoționale și detașare studiată, o lume a vieții și a morții; o bine construită metaforă a vieții în toate aspectele și cu toate umbrele ei, totul jucat în camere albe, curate și pe coridoare sclipitoare.

Jock stătea pe un scaun cu spătar înalt, lângă patul lui Miss Ellie. Ea adormise. Nu dădea semne că ar fi remarcat prezența lui Bobby și a lui J.R. Bobby veni în spatele tatălui său, lăsându-și o mână pe umărul lui căzut.

— Cum se simte, tată?

Jock dădu din umeri. Privește-o, părea să spună gestul lui.

Mama ta, atât de slabă și neajutorată, cu mine care nu pot face nimic pentru ea. Lui J.R., tatăl lui i se păru mai bătrân, mai obosit, un om gata să lase totul baltă. Gândul îl înspăimântă.

— Tată, mama o să se facă bine. Toți credem asta.

Jock dădu din cap, dar nu era nimic afirmativ în respectiva mișcare.

— Ai putut să-i vorbești? întrebă Bobby.

De data asta, Jock reuși să-i răspundă.

— A fost conștientă doar câteva secunde de fiecare dată când se trezea, și prea amețită ca să-i vorbesc.

J.R. se ghemui lângă Jock.

— Tată, hai să mergem în sala de așteptare. O să ne simțim toți mai comod acolo.

Jock îl privi cu niște ochi goi.

— Harlan a spus că o să dea pe aici cu buletinul de la laborator.

— O să ne găsească, îl asigură Bobby și o luă înainte spre coridor. La lumina mai intensă, Jock se opri să-și sufle nasul, să-și șteargă ochii, să lupte cu teama și cu slăbiciunea lui. Privi la cei doi fii ai săi.

— Băieți, efectiv am încurcat-o cu mama voastră. Și chiar atunci când avea cea mai mare nevoie de mine.

— N-aveai de unde să știi. Se mai întâmplă.

— Bobby, nu sunt chiar sigur de asta. Simțeam că Miss Ellie era frământată de ceva, de ceva care nu era în regulă. Aveam senzația asta. Chiar am întrebat-o despre asta de câteva ori. Bineînțeles că a spus că totul era în regulă, dar eu ar fi trebuit să știu. Aș vrea să mă ia Dumnezeu pe mine în locul ei.

— Vino, tată, spuse J.R. Hai să ne așezăm.

Timpul trecea greu în sala de așteptare! Băură cafea. Fumară. Făcură când și când eforturi să vorbească. Nimic nu mergea. Fiecare din ei se scufundă înapoi în grijile lui, în spaimele lui, incapabil să-i ajute prea mult pe ceilalți.

Sosi Sue Ellen, și pentru scurt timp atmosfera greoaie se risipi. J.R. o conduse pe o bancă și se așeză lângă ea.

— Mi-era teamă că poate n-ai să vii, spuse el.

— Era cât pe ce.

— Dar ai venit, și mă bucur.

— Sunt speriată, J.R.

— Toți suntem.

Ea își întoarse spre el ochii mari, albaștri, ochii aceia care păreau că-l trag înăuntrul ei, într-un bazin întunecos, din care nu mai era scăpare, unde nu era lumină sau rațiune, ci doar emoțiile neclare ale lui Sue Ellen.

— Voiam să spun că mi-e frică pentru mine însămi. Dacă mi s-ar fi întâmplat mie ceva asemănător?

— Nu putea să ți se întâmple.

Ea îl privi din nou în față.

— Se întâmplă la femei, indiferent de vârstă, aspect sau condiție socială. Mama ta e o femeie curajoasă – mai curajoasă decât noi toți laolaltă. Ne încurajează pe toți. Și unii dintre noi – cei mai buni dintre noi – dăm înapoi.

— Știu ce vrei să spui. E o situație dificilă. Trebuie să fim mai atenți, mai afectuoși unul cu altul.

Lui Sue Ellen vorbele îi sunară fals. J.R. părea capabil să fie și atent și afectuos față de toți, în diverse situații, să-și pună în funcțiune și să-și oprească bunătatea după cum era cazul, transformându-se iar în bărbatul meschin, exploatator pe care ea ajunsese să-l cunoască așa de bine. Nu credea nici în vorbele, nici în reacțiile lui. Indiferent de ce se întâmplase, indiferent de cine era rănit sau în pericol, el rămăsese, la urma urmelor, încă J.R. Ewing.

— Pam a vorbit cu Lucy. N-a putut s-o convingă să vină la spital. E într-o permanentă luptă cu mânia ei. Simte că a fost mințită…

— Mințită?

— I s-a spus că era un chist, nu cancer.

— Așa n-i s-a spus la toți.

— Lucy e tânără, speriată – și are ideea că poate fi contagios, genetic, că s-ar putea lua…

— E ridicol.

— Oare? Ce-ai face tu, J.R., dacă ți-aș spune că am același lucru? Și privi spre el. Pe fața lui era o expresie uluită,

surprinsă.

— E o perspectivă interesantă, nu-i așa, J.R.? Dar nu-ți face griji. N-am nimic. Nu încă.

Tăcură iarăși. Jock privea în spațiu. Bobby încercă să citească o revistă, nu reuși și luă în loc un ziar. Sue Ellen scoase lucrul de mână la care împletea. J.R. se duse la camera surorilor să dea un telefon. Sosi Pam, arătând îngrijită, frumoasă și aducând un aer de răcoare, în ciuda temperaturii de afară.

— Ceva noutăți? îl întrebă ea pe Bobby.

— Nu.

Pam se alătură veghei tăcute a celorlalți. Curând, doctorul Danvers intră în sala de așteptare. Toți se ridicară și J.R. se grăbi și el spre ei.

— Aveți buletinul? întrebă Jock.

— Da, domnule Ewing.

— Cancerul, spuse J.R. S-a generalizat?

— Aparent, tumoarea a fost localizată și nu sunt semne că boala s-ar fi răspândit. Doctorul Andrus a înlăturat doisprezece noduli limfatici. Au fost verificați la laborator. Nu era cancer.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, răsuflă Pam.

— Va avea nevoie de chimioterapie sau radioterapie? întrebă Bobby.

— Nu este indicat acum. Dar mama ta va trebui, firesc, ținută sub control. Buletinul e bun, oameni buni.

Jock simți că-l lasă genunchii și se așeză la loc. Voia să strige, dar nu avea motiv.

— Am văzut-o pe soția dumneavoastră, domnule Ewing. O să fie adormită un timp. Dumneavoastră, familia, ar trebui să luați o pauză, să mergeți la masă.

— O să stau cu Miss Ellie, spuse Jock.

— Cum doriți. O să vorbim mai târziu.

Așteptară până ce doctorul plecă și Jock spuse:

— Duceți-vă să mâncați.

— Eu mă întorc la birou, spuse J.R.

— Cred că e o idee bună să luăm prânzul, spuse Bobby. Tu

ce zici, Pam?

— Sue Ellen? întrebă Pam.

— Vreau să-i telefonez lui Lucy mai întâi să-i dau veștile bune.

— Ne întâlnim afară, spuse Bobby.

Sue Ellen se duse să caute un telefon și formă. Îi răspunse un bărbat.

— Pot să vorbesc cu Dusty Farlow? întrebă ea, ca și cum ar fi făcut o încercare.

— Exact acum a plecat. Cine sună?

— Spuneți-i că o prietenă.

— Vreți să vă spuneți numele, doamnă?

— O să înțeleagă. Spuneți-i că revin.

— Cum dorești!

•

Alan Beam se întorcea de la sediul birourilor „Barnes pentru Congres" cu două voluntare ale campaniei, amândouă niște tinere foarte atrăgătoare.

— Dumneavoastră, doamnelor, plecați de la uzină înainte de prânz și distribuiți afișele astea. Puneți câteva pe pereți, pe stâlpii de telefon și așa mai departe. Răspândiți zvonul și țineți-mă la curent.

— O vom face, Alan, răspunse fericită una dintre voluntare. Știu că Cliff Barnes o să câștige.

— De asta suntem toți aici, spuse Alan, moale, în urma lor. Dintr-o dată avu o tresărire când văzu o față familiară venind în direcția lui.

— Lucy! o strigă el. Lucy Ewing, tu ești?

Un zâmbet larg se așternu peste fața ei de lider al veseliei.

— Bună, Alan Beam. Ce plăcere neașteptată.

— Ce faci prin mahalalele astea?

— Doar mă plimbam. Am fost la cumpărături.

Dar nu avea nici plase, nici pachete.

— Cumpărături? întrebă el, îndoindu-se.

— Am spus că am fost la cumpărături, nu că am cumpărat.

El zâmbi.

— E-n regulă, mă bucur că s-a întâmplat să fii pe aici.

Voiam să te sun.

— Dar n-ai făcut-o.

El arătă cu mâna spre vitrina biroului central plină de postere de-ale lui Cliff Barnes, cu steaguri și afișe.

— Așa ceva nu-i destinat să aducă nici unui Ewing plăcere sau profit.

— Tu, să lucrezi pentru Barnes?

— S-ar putea spune că eu sunt capul.

— Încerci să faci să fie ales Cliff Barnes pentru Congres din cauza lui J.R.?

— Nu mă aștept să mă aprobe un Ewing.

Ea îl privi admirativ.

— Nu doar că i te-ai împotrivit lui J.R. la rodeo, dar acum îl susții pe omul care-l urăște cel mai mult. Felicitări.

Alan nu era prea sigur cum să se comporte cu Lucy. Blondă și frumoasă, manifestând sentimente de ostilitate față de unchiul ei și, aparent, arătându-se foarte disponibilă pentru el. Era o perspectivă – și o ocazie – la care era greu să reziști. Și se hotărî să n-o rateze.

— Ce este între tine și unchiul tău? întrebă el.

Ea îl luă de braț, apăsându-și pieptul de bicepșii lui.

— De ce nu-mi arăți împrejurimile?

— Un Ewing la sediul campaniei Barnes. Poate să iasă scandal.

— Pot să mă gândesc la o mulțime de feluri de a face scandal. Și o să iasă scandal, dacă pot să mă simt mai puțin o Ewing.

— Dacă asta vrei.

— În clipa asta, mai mult decât orice altceva.

•

Miss Ellie se desprindea treptat din amorțirea provocată de narcotice, nici pe deplin trează, nici adormită. Își deschise ochii și realiză prezența lui Jock, aplecat deasupra ei. Îl chemă pe nume.

— Miss Ellie, spuse el răgușit, au venit buletinele. Au înlăturat toată partea canceroasă. Ai să-ți regăsești sănătatea.

— Niciodată.

Jock se aplecă deasupra ei, să o sărute, dar ea își întoarse fața.

• Capitolul 15

În dimineața următoare, Pam lua micul dejun în apartamentul lui Cliff, împreună cu tatăl și fratele ei. Digger, îmbrăcat în halatul lui vechi de lână, cu părul cărunt, ciufulit, arătând mai degrabă așa cum trebuia să arate când lucra ca zilier pe câmpurile petroliere, puse furculița jos și privi supărat la copiii lui.

— Când a fost operată?

— Alaltăieri, spuse Pam.

— E cumplit, spuse Cliff.

— De ce nu mi s-a spus? întrebă Digger, încălzindu-se.

— Îți spun acum, tată.

— Vreau să spun, de ce nu mi s-a spus imediat? Miss Ellie și cu mine ne cunoaștem de mult timp, la naiba! Am iubit-o pe femeia asta și cred că încă o mai iubesc. Trebuia să-mi spuneți.

— Doctorul spune că se va face bine, interveni Pam.

— La naiba, sigur că se va face! Digger se sculă de la masă. Vreau să mă duc s-o văd.

Pam scutură din cap:

— Tată, nu cred că-i o idee bună. Trimite-i o vedere sau poate niște flori.

Digger își privi fiica.

— La naiba, fato. Nu poți să înțelegi ce simt pentru Miss Ellie? Ce am simțit pentru ea de mai bine de patruzeci de ani? Primul lucru pe care-l voi face va fi să mă duc s-o văd.

Și intră în dormitor să se schimbe, lăsându-și copiii singuri.

— Efectiv o iubește, spuse Pam.

— Și pe mama a iubit-o.

— Oare, Cliff? Nu cred că l-am auzit spunând vreodată asta. Când vorbește despre ea, ceea ce nu se întâmplă prea des, o face cu un fel de respect, o nostalgie pentru cineva sau

ceva plăcut, dar departe de a fi copleșitor. Pare să nutrească o reală pasiune pentru Miss Ellie.

— Probabil. Ellie Ewing a fost cineva cu totul deosebit pentru Digger. Prima lui dragoste – și a pierdut-o. Nu fi prea aspră cu el, Pam. De la rodeo-ul Ewing trece printr-o pasă proastă. Vederea lui Miss Ellie a avut un efect profund asupra lui.

— Cliff, locuiește aici, cu tine. Trebuia să-l oprești să vină la Southfork în ziua aceea.

— Are dreptul să-și vadă nepotul.

— Nu așa.

— Oricum, la urma urmelor…

— Tu n-ai fost acolo, să-l vezi pe tata călcându-și mândria în picioare și lăsându-l pe Jock să continue să creadă că Baby John este efectiv un Ewing.

— Și cine a fost pentru ascunderea adevărului, draga mea surioară – nu tu?

— Nu voiam ca tata să fie rănit.

— Ei bine, și a fost rănit. Destul ca să-l dea peste cap.

— Vrei să spui că bea din nou?

— A trebuit să-l scot forțat dintr-un bar ieri noapte. Din fericire am ajuns acolo, înainte de a apuca să bea prea mult. Astăzi e bine.

— Dar cât timp va fi?

— Hai să spunem lucrurilor pe nume, Pam. Nu-l pot supraveghea zi și noapte. Am și eu viața mea.

— Uneori mă îndoiesc de viața asta a ta care te ține atât de ocupat. Bobby a aflat la Austin că ai fost plătit de niște companii petrolifere.

— E o nebunie.

— Nu-i așa? Se zice că ai acceptat mită ca să-i susții, în timp ce-ți croiești calea spre o funcție publică pe spatele Ewingilor.

— Și crezi asta!

— Ewingii posedă niște concesiuni valoroase. Dacă ei pierd, alte companii o să le înhațe. Și vor putea să le înșface pe nimic. În felul ăsta, tu…

Pam se întrerupse când Digger ieși din dormitor îmbrăcat în cel mai bun costum al lui și cu cea mai bună cravată.

— Stai un minut, spuse Cliff.

— Tată, strigă Pam. Arăți minunat, dar unde vrei să te duci?

— Să ies de aici. Doar pe-afară.

— Te duc eu cu mașina, spuse Cliff.

— O să iau autobuzul.

— De ce te-ai îmbrăcat așa?

— De ce, ai spus? Sunt un om matur, liber să fac ce vreau. Ne vedem mai târziu.

— Doar nu te duci la spital, spuse Pam.

— Și dacă? Și cine o să mă oprească? Nimeni de aici, fii sigură.

— Tată, spuse Cliff, nu e o idee bună. Ai să suferi iar.

— Miss Ellie îmi este o veche prietenă. E bolnavă. O s-o vizitez, și nu are sens să mă contraziceți.

Pam se ridică.

— Jock s-ar putea să fie acolo. Nu prea se dezlipește de lângă ea.

Digger scutură din cap, încăpățânat.

— N-o să fac scandal. Doar vreau s-o văd pe doamna, asta-i tot.

— Te rog, nu te duce, spuse Pam.

— Nu sunt un copil, replică el, cu asprime. Și nu intenționez să las pe nimeni să-mi organizeze viața. Și asta e valabil pentru amândoi!

Când plecă, Pam se întoarse spre Cliff.

— O să iasă cu necaz.

— Pot să pun pariu că așa o să fie.

•

De-a lungul pereților camerei lui Miss Ellie, erau aranjamente florale, expresii elaborate și costisitoare ale bunăvoinței, erau buchete, plante în glastre, și cutii cu bomboane.

— Jock, murmură ea.

Jock se sculă de pe scaun și veni lângă ea.

— Am început să vorbim și ai adormit imediat.

— Nu-mi amintesc.

— N-are importanță.

— Trebuie să fie din cauza narcoticelor care mi le-au dat pentru durere.

— Cum te simți?

— Nu-mi dau seama. Mintea mi se învârte ca un sfredel, nu-mi vine să cred ce mi s-a întâmplat, apoi resentimente, furie și multă amărăciune.

— Ești în viață și ești cu mine.

— Oare, Jock?

— Desigur că ești.

Ea se hotărî să nu mai continue în felul ăsta.

— Îmi simt brațul amorțit.

— O să chem sora, poate o să-ți dea ceva, care să te ajute.

— Nu.

El îi luă mâna.

— Ellie, este ceva ce trebuie să-ți spun, ca să clarificăm lucrurile.

— Nu, Jock, nu acum.

— Niciodată nu te-am mințit despre nimic, și nimeni altcineva. Crede-mă. Dar îmi amintesc că, atunci, demult, eram în competiție cu Digger pentru tine. Mi-a fost frică că dacă-ți spun despre Amanda, despre faptul că am mai fost însurat, o să te pierd.

— Jock. Te rog, taci. Nu mai vreau să mai aud nimic. Te rog, lasă-mă singură acum. Trebuie să fiu singură.

Și-și întoarse fața de la el. Peste o clipă, fără să spună un cuvânt, Jock ieși din cameră, întrebându-se ce viitor îi era rezervat lui și lui Miss Ellie.

• Capitolul 16

Se duseră să mănânce în centru, la Brennan's. Era deja aglomerat când sosiră, dar patronul îl recunoscu îndată pe Bobby și-l conduse la o masă anume. Comandară băuturi și

specialitatea zilei pentru prânz.

— O să ai timp să mergi la spital după ce mâncăm? o întrebă Bobby pe Pam.

— Da, le-am spus la magazin că-mi iau niște ore pe care le-am lucrat peste program. Acum, spune-mi ce-ai vorbit cu Jock azi-dimineață.

Chelnerul le aduse băuturile și Bobby așteptă să plece înainte de a-i răspunde.

— Era într-o stare foarte bună. Spunea că mama o să se facă bine. Și crede că, probabil, neînțelegerea lor s-a sfârșit.

— Poate?

— Așa a spus. Dar îl știi pe tata. Când e vorba de Miss Ellie, nu vrea ceartă. O iubește efectiv pe femeia asta.

— Oh, așa sper. Miss Ellie o să aibă nevoie de Jock acum. Cea mai grea parte abia acum începe.

— Așa cred și eu.

— Căsătoria lor a mers așa de bine până acum. Bobby, crezi că o să o ajute?

— Bineînțeles. Ce tot vorbești?

— Voiam să spun – va fi *în mod real* alături de ea?

— E al naibii de greu de spus, Pam.

— Ei bine, asta mă frământă. Și nu numai asta.

— Dar ce?

Ea se gândi dacă să-i dea un răspuns direct și se hotărî să-i spună adevărul.

— În dimineața de după operația lui Miss Ellie, Sue Ellen a spus niște lucruri groaznice despre bărbații Ewing.

— De-ale lui Sue Ellen.

— Da. Dar mi-a dat de gândit. Tu crezi că sunt perfectă?

Bobby zâmbi.

— Dintr-un procent de sută la sută, ai nouăzeci și nouă.

— Dar nu sunt perfectă.

Pam râdea acum.

— Nu – întru totul.

Ea suspină.

— Dacă mi s-ar fi întâmplat mie ceva rău? Dacă ceea ce i s-a întâmplat mamei tale mi s-ar fi întâmplat mie? Cum te-ai

simți?

— E o întrebare tâmpită, Pam, spuse el, blând.

— Poate că este, dar trebuie să am un răspuns. În astfel de situații am un sentiment de nesiguranță.

— Ești soția mea. Te iubesc. Te doresc. Întotdeauna te voi iubi și te voi dori, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Indiferent ce s-ar întâmpla?

— *Indiferent ce s-ar întâmpla.*

Ea îi strânse mâna, peste masă.

— Ascultă-mă, Pam, ești măritată cu mine, nu cu J.R. Întotdeauna să-ți amintești asta. Și ține minte că tata o să fie alături de mama. Nu doar din obligație sau din loialitate, ci fiindcă o iubește. A fost o căsătorie din dragoste, nu una din conveniență, așa cum vrea să creadă tatăl tău.

Pam închise ochii și când îi deschise din nou, erau umezi.

— Digger vrea să încerce s-o vadă azi pe Miss Ellie. Cliff și cu mine nu l-am putut face să se răzgândească.

— Asta-i foarte rău. Dar familia mea va trebui să accepte. Cum se mai simte Digger?

— Cliff spune că iar a băut. Nu mult. Dar nici n-are nevoie să bea mult. Cliff nu prea are ce să-i facă. Are capul în nori de când visează să fie ales pentru Congres.

— Da, am auzit despre proiectul pentru mișcarea Barnes. Chiar o să se pună în practică până la capăt?

— Cliff îmi spune că sunt niște oameni importanți care-l susțin. Oameni care cred că poate fi ales. Și știi cine dirijează toată afacerea? Alan Beam.

Bobby nu făcu nici un efort să-și ascundă surpriza.

— Nu știam că cearta lui cu J.R. s-a adâncit atâta.

— Trebuie să fie mai multe motive pentru cearta aceea de la Southfork pe care noi nu le-am știut.

— Așa se pare, nu crezi?

•

Miss Ellie stătea în pat, sprijinită în perne moi, îmbrăcată într-o pijama de satin roz, cu mânecile brodate cu porumbei care zburau. Nu mai avea nevoie acum de o asistentă particulară, și o infirmieră a spitalului îi lua tava rămasă de la

micul dejun.

— N-ați mâncat prea mult, doamnă Ewing.

— E cam greu să ai poftă de mâncare cu ceea ce aici se cheamă supă.

Infirmiera râse.

— Mâine o să mâncați ceva ca lumea.

— Trebuie să comand?

— Pariez că știu ce o să fie. O supă bună de oase.

— Pariem. Ce-o să am?

— Pui fiert.

— Uh, făcu Miss Ellie, când infirmiera plecă.

Digger intră pe ușa încă deschisă, în mână cu un buchețel de flori.

— Hei, ce-i aici, un club de noapte, de toată lumea râde și glumește? E adevărat ce se spune, că nu poți să te pui cu o femeie.

Ea îl examină, cum stătea la picioarele patului, cu un fel de ușurare. Aceiași ochi sașii, aceeași barbă cenușie, sârmoasă, aceeași voce răgușită.

— E așa de bine că te văd, Digger.

— Îmi place ce aud. Și eu mă bucur că te văd, Ellie. Ai prins culoare, ochii îți strălucesc, frumoși, ca întotdeauna. Nu poate să-ți fie prea rău.

Veni spre ea și o sărută pe obraz. Cast, așa cum se cuvenea, zăbovind.

— Ce surpriză plăcută, spuse ea.

— Aș fi venit mai din timp, dar nimeni nu mi-a spus ce s-a întâmplat. Poftim, sunt pentru tine. Flori.

— Flori de câmp. Tu le-ai cules?

— Nu pot să sufăr trandafirii de florărie, cu cozile alea scurte.

— Sunt frumoase.

— Mi-am amintit cum arătai când culegeai flori de pe câmp, cu toată fața luminoasă și strălucitoare. Oh, Dumnezeule, ai fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ea mirosi buchetul.

— Astea înseamnă pentru mine mai mult decât toate aranjamentele astea elegante.

— Chiar așa, Ellie?

— Am spus eu vreodată ceva ce nu credeam?

— A fost o dată când aș fi vrut să minți. Când mi-ai spus că ai să te măriți cu Jock Ewing.

— Ah, Digger, când ai să accepți că asta e realitatea și că s-a întâmplat acum patruzeci de ani?

— Niciodată, recunosc. Nu văd de ce aș accepta ceva ce mă supără. Tu nu mai simți nimic pentru mine, Ellie?

— Asta nu-i o întrebare corectă.

— Nici nu voiam să fie corectă. Acum o să plec. Când ai să ieși de aici și ai să fii iar bine, am să te caut iar.

— Digger, începu ea, prevenitor.

El o întrerupse repede.

— Nu vreau să te obosesc. Am să te sun când ai să te întorci acasă.

— Îmi pare bine că m-ai vizitat.

— Copiii au încercat să mă împiedice, dar n-au reușit. Ești încă cea mai frumoasă femeie din lume, Ellie.

— Chiar crezi asta, Digger?

— Întotdeauna am crezut, întotdeauna voi crede, și, crede-mă, văd încă foarte bine.

— Știi, spuse ea moale, nu mai sunt aceeași.

— Astea-s prostii. Bineînțeles că ești aceeași.

— Sunt mult mai bătrână și…

— Mai bătrân înseamnă mai bun. Ca și vinul, Ellie. Cele mai bune părți din tine sunt încă și mai bune. Am să te caut, doamnă, poți fi sigură de asta.

Și ieși fugind din cameră și de-a lungul coridorului, fără să-și dea seama că Jock stătuse după ușă, ascultând fiecare cuvânt. Jock, impresionat de propria lui noblețe și generozitate pentru faptul că-i îngăduise lui Digger să stea singur un minut cu Ellie, intră în cameră.

Miss Ellie, emoționată de vizita lui Digger, îl privi.

— Abia a fost Digger pe aici. Nu l-ai văzut?

— Sper că vizita lui nu te-a indispus prea mult.

— Să mă indispună! De ce ai crede asta? Și de ce n-ai intrat, dacă știai că e aici?

— Credeam că voiați să stați puțin singuri, de asta.

— Asta nu te-ar fi oprit niciodată mai înainte. Ce s-a schimbat, Jock? Eu, pentru că nu mai sunt aceeași? Îți pasă mai puțin acum, când eu sunt mai puțin femeie?

— Nu vorbi așa, Miss Ellie. Te iubesc, întotdeauna te-am iubit. Nu v-am întrerupt pentru că Digger întotdeauna mă scoate din sărite cu bombăneala lui despre Ewingi. Închipuiești că n-am vrut să vorbesc cu el fiindcă n-am vrut să-i dau apă la moară.

— A venit numai fiindcă îi pasă de mine.

— Așa crezi? Dacă tu nu te-ai fi măritat cu mine, n-ai mai fi avut ocazia să-l mai vezi.

— Indiferent de defectele lui, Digger a fost întotdeauna onest cu mine. Mai mult decât tine, Jock.

El se îndreptă brusc, ca lovit.

— Digger a fost un mincinos, un speculant și un flecar toată viața. Și nu-mi place să-l aperi în fața mea și să mă faci să par eu un om al dracului.

Ea îl privi drept în ochi.

— Tu poți fi un dur, Jock. Crud și viclean. Și acum nu vreau să mai rămâi lângă mine. Te rog, pleacă. Imediat.

Jock părăsi camera extrem de tulburat. Lăsă în urmă o femeie mânioasă care tare mult ar fi dorit să plângă și nu putea. Mâhnită pentru o sută de motive, importante sau mărunte și extrem de nefericită pentru ea însăși.

• PARTEA A VI-A •

CONTINUĂ GREȘEALA

• Capitolul 17

Era marți seara și întunericul începuse să înfășoare Dallasul, transformând străzile și autostrăzile în mărgele de lumini, înaintând greoi, în timp ce cetățenii se străduiau să-și croiască drum spre casă. Sus, deasupra zgomotului provocat de trafic, J.R. era așezat la birou, prins într-o convorbire telefonică confidențială.

— E-n regulă, la Golden Horseshoe Restaurant. Doar să vii la timp. Nu vreau să pierzi nicio festivitate. O petrecere Ewing nu-i ca celelalte. Ne vedem atunci.

Kristin Shephard, deosebit de frumoasă și unduioasă, cu ochii mocnind și o expresie posomorâtă pe gura ei voluptoasă, intră în birou, luând o poziție provocatoare în fața peretelui, scoțându-și pântecele în evidență și urmărindu-l pe J.R. prin pleoapele grele. Recent instalată ca a doua secretară a lui, Kristin se făcuse repede de-a casei.

Dar în ciuda celor mai entuziaste eforturi, în pat și în afară, Kristin descoperise că rămăsese în afara cercului preferat al lui J.R. Prea des îi amintea el că poziția ei era secundară față de familia lui, secundară la serviciu, secundară față de interesele care primau pentru el. În ciuda planului ei, Kristin continua să accepte firimituri din viața lui, pe plan financiar, sexual și social. Se abținea să facă ceva care să-i pericliteze mărunta poziție, dar ambiția de putere și nevoia de prestigiu o puseseră în situația de a risca mai mult decât era înțelept.

— La ce oră se va termina petrecerea? întrebă ea.

El dădu din umeri și-și aranjă sombreroul mare și alb de pe cap.

— Se pare că între zece și unsprezece.

Și se ridică să plece. Kristin îl reținu, punându-i mâna pe braț.

— Atunci, te văd la noapte?

El o sărută de formă pe obraz.

— Îmi pare rău, dragă, trebuie să amânăm. Astă-noapte e noaptea familiei. Mai întâi lucrurile mai importante.

Kristin, singură în birou, fu copleșită de un sentiment de insecuritate, de respingere, de singurătate. I se părea că în ciuda celor mai teribile eforturi, era a nimănui și nu avea un loc niciunde.

Exceptându-se doar pe ea singură.

•

Golden Horseshoe era, unul din cele mai elegante, mai scumpe și mai respectate restaurante din Dallas. Dacă se întâmpla ceva la Golden Horseshoe, era sigur că a doua zi or să vuiască toate ziarele precum și actualitățile de seară de la TV. Acolo apăreau cei mai bogați oameni din zonă, cei mai notorii – deși nu întotdeauna cei care ar fi putut să-ți placă cel mai mult. Acesta nu era un loc pe care să-l fi ales Jock sau Bobby; J.R. fusese acela care aranjase totul.

Toți Ewingii stăteau la o masă mare, rotundă, așezată strategic, cu Jock la locul de onoare. Cina se terminase, cafeaua și coniacul fuseseră servite. Unii fumau și toți așteptau ca Jock să deschidă grămada de pachete festiv ambalate din fața lui.

Bobby toastase.

— Pentru un om care știe mai multe despre viață în general, ca și în cadrul familiei, mai mult decât oricare altul. Pentru un om puternic, abil și inteligent – pentru tatăl meu, un drac de tată!

Se auziră chiuituri, aplauze și strigăte de aprobare. Se ridicaseră pahare și un tort fusese adus de o tânără frumoasă, escortată de patru chelneri care cântau „Mulți ani trăiască”. Veselia crescu când Jock suflă peste lumânări și le stinse pe toate dintr-o dată.

— La mulți ani! strigă Miss Ellie și toți băură pentru asta.

Jock se ridică în picioare și privi în jur.

— Trebuie să vă mulțumesc tuturor pentru această petrecere de prima clasă pe care-ați dat-o pentru mine în seara asta. Un bărbat se simte într-adevăr bine să-și vadă toată familia strânsă în jurul lui într-un moment ca ăsta. Când vă văd pe voi toți stând aici, știu că am făcut ceva bun în viață.

Vorbele provocară un șir de strigăte și de aplauze. Jock continuă, fără să vadă că în spatele lui, Alan Beam împreună cu niște prieteni tocmai intra la Golden Horseshoe.

— Sunt mândru de această familie, spunea Jock, și sper să fiu întotdeauna. Totuși…

Comesenii izbucniră în aplauze.

Alan Beam, cu o insignă mare la reverul hainei pe care scria: „Barnes pentru Congres”, își schimbă planul când îi văzu pe Ewingi și se îndreptă spre masa lor.

— Totuși, continuă Jock, să nu v-o luați în cap. Nu există niciun Ewing care să nu aibă greșelile lui, unele mai mari decât altele, incluzând aici și petrecerea asta.

Alan Beam se opri lângă Jock.

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnule Ewing.

Jock îl fixă cu privirea.

— Atunci nu mă întrerupe, băiete.

Alan continuă, de parcă n-ar fi auzit.

— Voiam să explic…

Bobby îl privi pe tatăl său în ochi; se gândiseră amândoi la același lucru – indiferent ce urma să se petreacă, J.R. organizase totul. Ca și cum s-ar fi dezvinovățit de orice complicitate, J.R. se ridică și spuse cu voce tare:

— Asta-i o petrecere particulară, Beam. Cară-te de-aici.

— Voiam doar să spun, continuă Alan cu amabilitate, că sunt încă angajatul lui Smithfield și Bennett, domnule Ewing. Aceștia sunt avocații dumneavoastră. Nu voiam să vă rănesc sentimentele…

J.R. se îndreptă spre tânărul avocat.

— Prezența ta aici nu-i binevenită.

— Ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea la rodeo a fost o neînțelegere. Eu…

J.R. arătă la reverul hainei lui Alan.

— Reclama asta pentru Cliff Barnes ne spune că minți. Sau și asta este o neînțelegere?

Alan răspunse țeapăn, de parcă devenea tot mai înfuriat.

— Crezurile mele politice sunt treaba mea, J.R. Asta e America și așa se procedează aici.

— Eu cred că din crezurile tale politice ți-ai făcut o afacere. Cât a plătit Barnes pentru loialitatea ta? Trebuie să fi plătit mult. Eu ți-am dat o avere și am descoperit că loialitatea n-are nimic de-a face cu slujba.

— Foarte rău că mai învățat că nu se poate cumpăra loialitatea, J.R. Pentru asta trebuie să inspiri încredere. Tu n-ai putea inspira nici unui câine încredere, nici cât să se ridice în două labe și să cerșească un os.

Tensiunea se ascuțea în jurul mesei, fiecare era încurcat, dar curios. Sue Ellen era foarte atentă încercând să nu piardă nimic. Lucy era fermecată, felicitându-l în tăcere pe Alan Beam, sperând că va face ceva impetuos și minunat. Jock, cu o strâmbătură de neîncredere, își făgădui că o să discute despre asta cu J.R.; cu siguranță că o mascaradă de felul ăsta putea fi pusă în scenă la un moment mai potrivit. Bobby era plin de resentimente, hotărât să nu se lase implicat și în același timp conștient că dacă lucrurile nu vor mai putea fi stăpânite, va fi forțat să o facă. J.R. făcu un pas lung, amenințător, în direcția lui Alan.

— Ți-am spus odată să pleci de aici. Nu intenționez să repet.

Alan îi replică înfuriat, fără să dea înapoi niciun pas.

— Ăsta e un loc public. Nu ești stăpân aici, nu ești stăpânul meu și n-ai dreptul să-mi spui ce să fac.

J.R. ajunse în dreptul lui. Alan îi dădu peste mâna ce o avea îndreptată spre el și ridică pumnul. J.R. alunecă și Alan izbi. Lovitura se opri în mutra lui J.R. Acesta mugi de furie și se repezi înainte.

Bobby oftă, își dădu scaunul la o parte și se repezi în ajutor. Îi răsuci lui Alan brațul la spate aproape fără efort, îmbrâncindu-l într-o parte și imobilizându-l. În același timp, cu cealaltă mână, îl reținu pe J.R.

— Destul! spuse el.

— La dracu'! mormăi Jock. N-am chef să-mi strice onomastica doi mârtani sălbatici. Dacă aveți ceva de rezolvat, făceți-o în altă parte.

Bobby simți cum trupul lui Alan se detensionează și îl eliberă.

— Scuzele mele pentru toți ceilalți, spuse avocatul. J.R., n-ai auzit ultimul meu cuvânt.

— Îmi pare rău, tată, spuse J.R., privind fioros după Alun, care se retrăgea.

— Ah, murmură Jock, hai să uităm asta și să mergem acasă.

•

Mai târziu, în acea noapte, privind-o pe Miss Ellie cum își scotea bijuteriile, punându-le pe toaletă, Jock simți că-i revine dispoziția. Uitase obrăzniciile lui Alan și J.R. și-și amintea numai lucrurile bune, sentimentele calde din seara aceea.

— Mi se pare că onomasticele nu înseamnă cine știe ce pentru un bărbat, decât dacă este foarte tânăr. Ieri a fost o seară aproape perfectă pentru mine. Și fiind cu tine, Miss Ellie, nimic nu m-a deranjat. Trebuie să-ți spun că ai fost, ca de obicei, cea mai frumoasă fată din încăpere.

Veni în spatele ei și o sărută pe gât. Ea deveni rigidă, dorind ca el să plece, și s-o lase singură. Jock nu-i observă schimbarea de atitudine.

— Stai, lasă-mă pe mine să te ajut să-l scoți.

— Pot să mă descurc singură, spuse ea, deosebit de rece.

El râse.

— Nu-i nevoie să te omori singură, când mă ai pe mine gata să te ajut.

— Am spus că pot să mă descurc singură.

El se dădu înapoi și o privi cum se trudea din greu să-și întoarcă colierul, ca să-l poată desface ușor. Se hotărî să-i ignore refuzul.

— Amintește-ți cum a fost prima oară când ne-am căsătorit, Miss Ellie. Am luat o sticlă de vin bun în pat și am stat o jumătate de noapte flecărind și cealaltă jumătate făcând

dragoste. Au fost zile bune, zile grozave. Îmi lipsești, Miss Ellie. Îmi lipsește felul tău de a fi.

Ea îl privi, ca și cum era pe punctul de a-i răspunde, când îl auziră pe Baby John începând să plângă. Ellie se ridică și ieși iute din cameră. El o strigă, dar ea își continuă drumul. Jock rămase privind spre ușă, dezolat și mai mult decât speriat.

•

În dimineața următoare, J.R. era bine dispus. Se îmbrăcă și părăsi camera, fără să schimbe o singură injurie cu Sue Ellen, fredonând o melodie în timp ce cobora pentru micul dejun. Bobby apăru pe scări, în urma lui.

— A fost o reprezentație grozavă, cea de aseară, J.R.

J.R. îl privi peste umăr, zâmbind vesel.

— Ești sigur că a fost o reprezentație?

— Am învățat să te cunosc până acum.

— Mă așteptam la asta, frățioare. Credeam că eu aș fi putut-o organiza mai bine. Oricum, sunt sigur că reprezentația și-a atins scopul.

— Toate astea ca să-l impresionezi pe Cliff Barnes?

— Ca să-l impresioneze Alan pe Cliff Barnes.

— Tu crezi că Cliff înghite gogoașa asta? Alan e atât de tâmpit să se încaiere într-un local?

— De ce nu? Alan simțea nevoia să se răzbune pentru rodeo. Vrea ca Barnes să creadă că e de partea lui. Barnes vrea putere, poziție în societate și Beam l-a convins că i le poate obține. Pe spinarea mea se poate apropia de scopul propus.

Râzând, înșfăcă ziarul de dimineață de pe măsuța din hol și ieși afară, pe patio, cu Bobby pe urmele lui. Micul dejun se servea în stil bufet și Pam era deja la masă și mânca. Lucy era la bufet, punându-și jumări de ouă pe o farfurie. J.R. se duse direct la masă, își umplu o ceașcă de cafea neagră și deschise ziarul.

— Ce știți voi, se bucură el. Se pare că am umplut pagina de cancanuri.

— Cu scena de ieri de la restaurant? întrebă Pam.

— Ai nimerit-o, cumnato.

Lucy se sprijini de umărul lui J.R.

— Numai o fotografie ocupă jumătate din pagină. Acum ascultă, spuse ea zâmbind. Scrie aici că Alan Beam l-ar fi șters pe J.R. de pe fața pământului dacă bunicul nu i-ar fi oprit.

J.R. se încruntă.

— Nu e chiar așa, scumpo. Scrie aici ceva precis și adevărat: „Intervenția la timp a lui Bobby și Jock Ewing îi salvează pe patronii de la Golden Horseshoe de a fi martorii degradării localului lor favorit de cină, datorită certei dintre J.R. Ewing și Alan Beam, avocatul de la Smithfield și Bennet.

— E aici ceva în plus, mă lași să continui?

— Nu e cazul, răspunse Bobby. Pentru că noi toți am fost martorii momentului tău de triumf, J.R.

— Personal, spuse Lucy, cu ochii strălucind, cred că Alan a fost grozav.

— Allan? spuse J.R. gânditor. Nu-ți face gânduri în legătură cu băiatul ăsta, Lucy. Nu este un prieten al familiei noastre.

Lucy îl privi.

— Când am să am nevoie de sfaturi pentru viața mea personală, J.R. vei fi ultimul căruia am să i le cer.

Sue Ellen, îmbrăcată într-o rochie care îi scotea silueta în relief își ocupă locul la masă. Bobby, cu farfuria plină cu mâncare, veni și el.

— Bună dimineața, dragă, își salută J.R. soția, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Dumnezeule, te-ai sculat devreme azi și arăți superb, aș putea spune. Te întâlnești cu cineva anume, azi în oraș, scumpo?

— Cu doctorul Ellby, cum știi foarte bine.

— Norocos bărbat, să te vadă când arăți mai bine. Omul are reputația de cuceritor și de iubitor de femei frumoase.

Sue Ellen se încruntă.

— Mă întâlnesc cu doctorul Ellby de patru ori pe săptămână și avem o relație pur profesională, cum bine știi, J.R.

— Nu m-am îndoit niciun moment de niciunul din voi. J.R. râse. De patru ori pe săptămână Sue Ellen face o caritate medicală pentru doctorul Ellby. Plățile sunt regulate și grase.

— Oricât i-aș plăti doctorului Ellby, își merită banii, la fel

ca și tine.

Și fără să se uite în urmă, Sue Elen plecă. Bobby vorbi fără să-și privească fratele:

— J.R., dacă cineva te-ar acuza vreodată că ești un om senzual și nestatornic, l-ai pocni pur și simplu.

— Poate că-ți place ca ea să povestească secretele Ewingilor la străini, spuse J.R., supărat. Mie nu.

— Nu secretele Ewingilor, spuse Lucy malițios. Secretele lui J.R. Și pariez că unele dintre ele merită să fie ascultate.

•

Alan Beam era absorbit de niște dosare la sediul birourilor „Barnes pentru Congres", când veni un băiat, purtând într-o mână o cană de plastic cu cafea și două gogoși într-un șervețel.

— Poftim, domnule Beam, micul dejun.

Alan scoase un dolar din buzunar și i-l întinse.

— Mulțumesc, Jimmy. Păstrează restul. Stai, așteaptă un minut! Jimmy, vrei să semnezi pentru domnul Barnes? Și-i întinse un al doilea dolar.

— Nu-s prea tânăr?

— Nu pune așa de multe întrebări, ci scrie-ți aici numele și adresa.

— Asta-i tot? și Jimmy luă stiloul care i se întindea.

— Asta-i tot.

— Un dolar și semnătura, de ce nu? Se semnă cu scrisul înflorat al unui copil de zece ani! Poftiți!

— Mulțumesc.

— Și altă dată. Pentru un dolar.

Jimmy dispăru pe ușă. Din nou singur, Alan scrise numele lui Jimmy în registru și notă cincisprezece dolari în dreptul numelui. Odată treaba terminată, își servi cafeaua. Era călduță, slabă, dar făcea s-o bei. Începu să studieze o listă de computer cu votanții înregistrați. Din respectiva listă începu să extragă o alta, a „contribuabililor", care ar fi rezistat la orice inspecție curentă pe care ar fi făcut-o Barnes. Avansa cu pași mari, când ușa biroului lui se deschise iarăși. Își ridică capul și o văzu pe Lucy Ewing stând în prag.

— Lucy! ce faci aici? J.R. te-a trimis?

Ea râse.

— Dacă crezi asta, ai putea să crezi că luna e făcută din brânză verde. Am venit să-mi aduc contribuția la campania lui Barnes! Și lăsă să cadă o hârtie de o sută de dolari pe birou.

Alan o privi neîncrezător.

— Sunt bani mulți! Ești sigură?

— Sunt sigură.

— Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. Vrei să iei loc?

Ea se așeză, privindu-l cu o vagă notă de amuzament în ochi. Blondă, mică, împlinită la trup, Lucy știa ce simțeau bărbații când o vedeau, cât de mult o doreau; și cât erau de mulțumiți când le permitea să facă dragoste cu ea. Și din expresia feței lui Alan era clar că nici el nu era diferit de ceilalți.

— Asta e într-adevăr o surpriză, spuse el. Nu cred că J.R. ar aproba.

— Sunt o serie de lucruri pe care le fac și pe care J.R. nu le-ar aproba. Să-ți dau o listă?

El își umezi buzele.

— Dacă aș ști prea mult, s-ar putea să protestez.

— Nu cred, spuse ea, insinuant.

— Ai dreptate. J.R. și cu mine vorbim rar și niciodată fără să ne certăm.

— Se pare că aveți multe în comun.

El o privi mai atent. Era a doua oară când venea la el. Împrejurările îl împiedicaseră să-i răspundă înainte, dar acum…

— Te pot servi cu ceva? Niște cafea?

— N-am mult timp. Sunt în drum spre școală. Voiam doar să-l mai văd pe omul care i-a dat lui J.R. atâta bătaie de cap.

— Ai putea să-l vezi mai bine și mai mult la masă.

— Oh, nu pot.

Lucy era într-adevăr dezamăgită.

— Am repetiție la liderii veseliei.

— Mi-ar place – spuse el – să te văd în unul din costumele acelea sumare.

— Vino și vezi.

— Poate putem aranja un spectacol în particular.

Ea ezită o clipă și el se întrebă dacă nu mersese prea departe.

— Orice e posibil, spuse ea, ridicându-se.

— Dacă nu poți la prânz, ce-ai zice de cină? Diseară?

— Ar fi grozav. Apoi fața ei căpătă o expresie dezamăgită. Oh, la naiba! Sunt pedepsită să stau acasă. Trei amenzi pentru depășirea vitezei în două săptămâni. Dar încerc să mă descurc cu bunicul.

— Încearcă și dă-mi de știre. Îi dădu cartea lui de vizită. Sună-mă acasă, pe la șase, dacă poți veni.

— Oh, am să pot. Mă pricep foarte bine să-l îmbrobodesc pe bunicul.

— Pariez că te pricepi. Vorbim mai târziu.

— Mai târziu, repetă ea în ecou, și cuvintele sunară ca o promisiune.

•

Doctorul Ellby era atrăgător, avea stofă și era genul de bărbat în care femeile aveau încredere să-i facă confidențe. Era totuși liniștit și retras, nu atât din cauză că stătea prea mult timp să judece, cât pentru faptul că aștepta liniștit ca lucrurile să se desfășoare de la sine. Biroul i se asorta; piele și lemn lustruit, cărți de-a lungul ambilor pereți, ferestre cu perdele trase, totul inspira calm: Ellby stătea comod în scaunul lui Eames, de salon trăgând dintr-o pipă neaprinsă, cu un dosar în poală și un stilou în mână. Doctorul Ellby lucra.

Sue Ellen era furioasă și-și dăduse drumul. Lovi în brațul scaunului. Bătu din picioare și-și schimbă poziția.

— M-a înfuriat într-un hal! strigă ea. Își bate joc de tot ce fac sau vreau. Știi cum te-a numit? Ei bine, știi?

— N-aveam cum să știu, Sue Ellen, nu-i așa?

— A spus că ești noua mea caritate medicală, de parcă eu aș fi fost singura ta sursă de venit.

— Te deranjează asta?

— Ți-am spus că m-a înfuriat.

— Ce anume?

— Ce anume? Faptul că a vrut să urmez un tratament, a insistat că sunt instabilă emoțional, că am nevoie de ajutor. Când i-am urmat recomandările și-a bătut joc de ele, de tine și de mine.

— Cum te face asta să te simți?

— Glumești? Ca naiba, uite cum. Lamentabil. De parcă aș vrea să ucid. Să-l șterg pe ticălosul ăsta de pe fața pământului.

— Vrei să spui că-ți urăști soțul?

— Ura e un cuvânt prea slab. Oh, Dumnezeule, nu mai știu ce mai simt sau ce mai vreau. Sunt așa de confuză. Se înclină în față, nerăbdătoare. Nu ești indispus, nu-i așa?

— Pentru ce?

— Pentru că te-a denumit caritatea mea medicală.

— Nu sunt indispus.

— Nu te sinchisești de ce ți-am spus?

— Ești aici ca să-mi spui ce vrei să-mi spui. Printre altele, ceea ce spune J.R., n-are importanță. Contează ce crezi tu. De exemplu, simți că terapia noastră are efect?

Ea se cutremură.

— Pe lângă faptul că mi-a salvat viața, vrei să spui?

— Simți că ți-am salvat viața?

Ea tăcu îndelung și el aștepta.

— Ei, bine, spuse ea în sfârșit, m-ai ajutat să văd că sunt o persoană, o ființă umană independentă, cu propriile dorințe și speranțe și temeri. Nu doar doamna J.R. Ewing.

— Continuă, o invită el, când ea se opri.

— De ce să stau acolo, cu el? J.R. și cu mine abia dacă ne mai vorbim. Sunt o străină pentru copilul meu, bietul micuț!

— Asta se va rezolva în timp.

— Oare? Sper că da. Dar de fiecare dată când mă uit la Baby John mă gândesc la J.R. și la Cliff și-mi amintesc cum m-au folosit amândoi. Uneori doresc ca niciunul dintre ei să mă fi pătruns, să nu fi fost niciodată intimi cu mine. Aș fi dorit ca altcineva să fie tatăl copilului meu.

— Cineva în mod special?

Ea își simți obrajii încălzindu-se.

— Da.

— Cineva pe care îl cunoști acum?

— Da.

— Are un nume?

— Trebuie să-ți spun?

— Nu, dar ne-ar fi mai ușor dacă am avea un mod politicos să ne referim la persoana lui.

— Dusty.

— Am mai auzit numele ăsta.

— Dusty Farlow.

— Te-ai culcat cu Dusty?

— Oh, nu, nimic de felul ăsta.

— Dar vrei s-o faci?

— Da.

— El vrea să se culce cu tine?

— Da, sunt sigură că vrea.

— Ce te oprește?

— Mi-e frică.

— Frică de ce?

— Că va fi un alt Cliff Barnes. Un alt J.R.

— Dacă așa gândești despre el, de ce nu-i scrii?

— Oh, n-am putut. Dusty nu mi-e indiferent. Îmi place compania lui. Dar nu m-am simțit capabilă să-i arăt în mod real ceea ce simt.

— N-ai încredere în Dusty pentru că ai învățat să nu ai încredere în bărbați. Trebuie să înveți să încerci iar, să crezi iar, să trăiești iar din plin, Sue Ellen. Asta cere timp și străduință și curaj.

— Nu cred că mi-am pierdut puterea și curajul, doctore.

— Vom vedea asta, nu-i așa?

Ea nu răspunse. Nu era sigură că ea însăși dorea să vadă asta. Sau să vadă orice altceva din ea.

•

Cliff Barnes și Alan Beam ședeau pe canapea în apartamentul lui Cliff, examinând o listă de nume. Barnes ajunsese la concluzia că ar fi fost o eroare tactică pentru ei să se întâlnească într-un loc public.

— Până ce nu voi fi un candidat declarat, explicase el, e

mai bine ca acest proiect să fie în întregime în mâinile altora.

Acum, Alan detalia sprijinirea tot mai largă a candidaturii lui Cliff.

— Iată o scrisoare de susținere din partea Clubului Ecologic Clinton.

Cliff o citi.

— Ce păcat că cei mai mulți din oamenii ăștia sunt prea tineri ca să voteze.

Alan înclină scurt din cap.

— O.K., e un club de liceeni. Dar e un indiciu teribil al credinței pe care o inspiri. Liceenii ăștia vor avea o subtilă și de lungă durată influență asupra părinților lor, amintește-ți asta.

— Un punct câștigat.

— Și liceul fiind așa cum este în zilele noastre, unii din copiii ăștia au peste optsprezece ani.

Arătă spre lista contribuabililor pe care o copiase.

— Iată un nume interesant. Jimmy Monroe. Un copil negru, trăiește în ghetou. Lucrează ca băiat bun la toate, își câștigă existența. Și cu toate astea a făcut tot drumul ăsta până la sediul Birourilor Barnes ca să aducă o contribuție de cincisprezece dolari.

— E foarte impresionant, spuse Cliff, luând lista. Citi unele dintre nume. Roberto Mendez, cincisprezece dolari. Jesus Alvarez, zece dolari. Luiz Romero, zece dolari.

— Sunt toți alături de tine, aceștia și alții. Toate rasele, toate clasele sociale, toate nivelele economice. Îți spun eu că treaba e ca și făcută.

Cliff voia să creadă asta, voia să accepte ideea că era un flux de activitate a votanților în favoarea lui, că el era noua mare speranță a poporului.

— Știu că numai dacă i-ar reprezenta cineva ca mine ar avea vreo șansă contra marilor rechini. Știu că mă voi lupta și voi învinge pentru ei. Ai făcut o treabă grozavă, Alan.

— Mulțumesc, dar am ajuns la limita posibilităților. Până când nu te vei declara candidat nu mai pot face nimic, asta este. Nu mai am cum. Odată ce o vei face, voi putea trece

efectiv la treabă și voi lansa campania în spațiu.

— Nu sunt încă sigur.

— Ce te reține?

Cliff răspunse gânditor:

— Ca să mă declar candidat, trebuie să renunț la funcția mea în O.L.M. Și dacă pierd? Sunt în aer, fără nicio bază.

— N-ai să pierzi.

— Ultima oară când am alergat după o funcție publică am mâncat bătaie.

— Ultima oară! Ai fost prins nepregătit. Fără planuri anticipative. Fără o puternică forță organizatoare în spatele tău. Fără fonduri suficiente. Totul e altfel acum. De data asta vei avea planul de luptă pregătit, cu toate forțele logistice rezistente.

— Ești foarte convingător, Alan.

— Atunci declară-te, îl grăbi Alan.

Cliff ezită.

— Alan, sunt o ființă umană ca oricare alta; cu toată gama de cusururi personale și subterfugii. Sunt unele lucruri în trecutul meu de care nu sunt mândru. O femeie pe care am iubit-o a murit în timpul unui avort ilegal. Asta e o lovitură permanentă pentru conștiința mea și, din punctul de vedere al campaniei, ei bine, e o piedică să merg mai departe.

— Destul de adevărat. Dar nu subestima bunul simț al votanților. Ei nu te vor face responsabil pentru ce s-a întâmplat. Cliff, lucru ăsta e apă de ploaie. N-ai să mai ai o șansă la fel de bună ca asta. Toate semnele sunt bune, toate sistemele funcționează.

— O să mă gândesc mai mult la asta.

— Fă-o repede, Cliff.

— Nu mă presa, Alan.

— Te grăbesc, nu te presez. Te sfătuiesc. Terenul e larg deschis în fața ta. Traversează-l și vei merge spre ceea ce se anunță că va fi un lucru sigur.

— Mă voi hotărî când voi fi pregătit.

— Bineînțeles. Numai să fie repede.

— Da, spuse Cliff. Repede.

Alan înțelese că fusese expediat. Se îndreptă spre ușă.

— Apropo, îmi închipui că ai văzut articolul despre mine și J.R. în ziare.

— L-am văzut, spuse Cliff, sec.

Alan vorbi, prefăcându-se încurcat:

— Presupun că trebuie să mă scuz, față de tine, cel puțin. Dacă tu crezi că comportamentul meu de aseară se poate răsfrânge în rău asupra campaniei tale…

— Ești omul meu, Alan. Nu este nicio rușine să te lupți cu J.R. Ewing sau cu oricare dintre Ewingi. În ceea ce mă privește, e o chestiune de onoare. Continuă-ți opera.

Alan dădu la iveală cel mai copilăresc și amabil zâmbet.

— Sunt cu tine, Cliff. Pe tot drumul.

Alan se duse direct la sediul Birourilor Barnes. Singur în birou, formă numărul pentru linia particulară a lui J.R. O voce familiară îi răspunse după primul apel.

— J.R. Ewing.

— Alan Beam, J.R.

— Nu mă așteptam să suni. S-a întâmplat ceva rău?

— Totul e în regulă. Cliff se apropie să muște momeala.

— Îl vreau în cârlig, bine prins.

— Îl vei avea, J.R., te asigur. Doar un lucru…

— Întotdeauna e ceva. Ce pot face pentru tine, Alan?

— Pentru începători, pot să folosesc ceva mai mulți bani?

— Cu cât m-a costat până acum treaba asta, l-aș fi putut pune pe Barnes în tronul Sfântului Imperiu Roman.

— Costă, J.R. Mese, dineuri, poșta, tot restul. Tu singur ai spus – trebuie să cheltuiești bani ca să obții orice în lumea asta.

— Vreau să văd rezultatele.

— Am făcut presiuni. Cliff își va anunța candidatura în curând.

— Sper. I-a plăcut ce-a văzut în ziare azi-dimineață?

— La nebunie, J.R. S-a comportat exact cum prevedeam. Crede în mine de parc-am fi frați de sânge.

— Bine, bine. Știu că asta se plătește.

Alan scoase hârtia de o sută de dolari a lui Lucy din birou și

bătu în ea cu degetul.

— Sigur o să meargă, J.R. Și recompensele au și început să apară.

•

— Oh, la naiba!

— Nu vreau să plec.

— Atunci nu pleca. Nu te duce la Austin. Stai acasă cu mine. O femeie nu-și dorește un soț care să fie tot timpul pe drumuri. De unde să știu ce faci când nu sunt cu tine?

Bobby își privi soția neîncrezător. Abia plecaseră de la magazin și erau în drum spre masă, când Bobby o anunță:

— Trebuie să plec iar la Austin.

Asta o înfuriase pe Pam și pe el îl făcuse să se simtă încurcat, luând notă de curenții emoționali subterani ai soției sale, despre care nu știa nimic.

— Să nu-mi spui că ești geloasă, Pam.

— Bineînțeles că sunt. Care femeie întreagă la minte n-ar fi? Văd cum se uită la tine alte femei. Dă-le doar o jumătate de șansă și te-ar înghiți întreg. Ei bine, nu-mi place.

El o îmbrățișă, râzând.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Doar pe tine te iubesc, doar pe tine te vreau. Doar pe tine. De ce nu vii cu mine la Austin?

— Știi că nu pot, Bobby.

— Ia-ți o zi liberă de la serviciu.

— Mi-am luat prea multe în ultima vreme. Îmi place munca mea, vreau s-o păstrez.

— N-am mai fost plecați împreună de nu știu când. Ne-ar prii, Pam. O noapte într-un hotel de lux, o cină cu șampanie: Ne-ar face să ne simțim iar ca niște îndrăgostiți.

— Nu încerca să mă seduci, Bobby Ewing.

— E plăcerea mea, doamnă.

— Oh, Bobby. Mi-ar place. Dar nu acum.

— Ar fi amuzant. Nici unul din noi n-a mai râs ca lumea de săptămâni.

Fața ei se întunecă.

— Dacă vrei să mă auzi râzând, trebuie să mă duci oriunde altundeva, dar nu la Austin. Nu e un amuzament să te văd

cum încerci să-mi distrugi fratele.

— Crezi că pe mine mă bucură?

Vorbea din ce în ce mai tare și își retrase brațul.

— Atunci n-o face.

— N-aș face-o, dacă Cliff mi-ar da măcar o jumătate de șansă. Nu pot să stau deoparte și să-l las să ne ruineze, Pam. Nici chiar pentru tine. Trebuie să conving legislativul fie să-l înlăture pe Cliff de la birou, fie să desființeze O.L.M.-ul.

— Singurul pe care-l văd ruinat în treaba asta e fratele meu.

— Asta pentru că nu înțelegi cât de disperată este situația. Cliff se folosește de poziția lui ca o armă îndreptată exclusiv contra lui Ewing Oil. E capabil să ne oprească să mai forăm alte puțuri și să închidem pe cele mai multe din cele vechi. Tot capitalul nostru e legat de terenuri și de mașini pe care nu le putem folosi. Avem cheltuieli, avem niște state de plată pe care nu le putem onora, apoi depozitarea, transportul, toate astea. Banii se tot scurg și prea puțini intră. Pe moment mi-ar fi destul de greu să adun suficienți bani să-ți cumpăr o mașină nouă, dacă ai vrea una. Îți spun, Pam, într-un fel sau altul, Ewingii trebuie să-l oprească pe fratele tău. Și repede.

Pam era vizibil derutată.

— L-am ascultat și pe Cliff și spune același lucru despre Ewingi și anume că trebuiesc opriți. Pentru binele poporului, al pământului, al statului Texas. Nu știu ce să cred. Ce să fac? Nu-l voi ajuta pe niciunul din voi să-l distrugă pe celălalt.

— Dacă Cliff n-ar fi fost mituit ca să permită altor companii să foreze, n-aș fi putut să-l ating.

Ea scutură din cap, respingând ideea. Mai auzise asta mai înainte și refuzase să accepte.

— Nu ești sigur de asta.

— Nu, nu am o dovadă solidă. Dar destule circumstanțe îl învinovățesc pe Cliff.

— Chiar dacă ar fi vinovat, i-o întoarse ea, apărându-l pe Cliff, asta nu-l face mai rău decât toți ceilalți care au făcut aceleași lucruri. Și e fratele meu. Ți-ai trăda fratele?

Era un argument grăitor și Bobby nu răspunse. Merseră iar

până când Pam vorbi din nou, de data asta cu mai multă speranță și mai puțină mânie.

— Poate că asta se va termina mai curând decât credeam. Cliff se gândește să părăsească O.L.M-ul. Vrea să candideze pentru Congres.

Bobby, conștient de cine era în spatele aspirațiilor lui Cliff pentru Congres, conștient de manipulările și aranjamentele conspirative care fuseseră făcute, aproape că era să lase să-i scape informația asta lui Pam. Dar, deși deranjat de ceea ce era pe cale să facă J.R., simți că se făcea ceva în interesul familiei lui și asta trebuia tolerat și înțeles în astfel de împrejurări. Așa că se abținu s-o prevină pe Pam.

— Nu fi așa sigură că o să devii sora unui congresmen.

— Cliff crede că poate să câștige.

Bobby îi spuse pe șleau:

— N-are nicio șansă.

•

Cliff Barnes și Harry Shaw mergeau fără să se grăbească, pierduți în conversație. Shaw detalia problemele care i se ridicau lui Cliff dacă voia să candideze pentru o funcție publică.

— Am tot răsfoit cartea O.L.M.-ului, Cliff. Atinge și problema asta.

— Trebuie să mă retrag înainte de a-mi declara candidatura?

— Trebuie.

— Chiar pentru Biroul Federal?

— Fără excepții. Am verificat împreună cu niște juriști experți. După lege, ori stai unde ești, ori pleci și-ți arzi toate punțile în urmă.

Cliff cântări informațiile în tăcere. Se simțea bine în calitate de șef al O.L.M-ului, nu-i plăceau riscurile de a pierde această poziție forte, îi displăcea să candideze și poate, să piardă. Totuși, era singura cale de urmat dacă voia o carieră însemnată în guvern.

— Care-s zvonurile de la Austin, Harry?

— Nu prea bune. De fiecare dată când Bobby Ewing face o

excursie acolo, mai câștigă zece legislatori de partea lui. Tânărul ăsta e abil și capabil…

— Și susținut de puterea și banii Ewingilor.

— Ăsta-i jocul.

Înainte, venind în direcția lor, apăru o față familiară. Cu ochii ațintiți spre femeia care venea, cu mintea vagabondându-i, Cliff încă mai vorbea, deliberând:

— Mă simt de parcă sunt pus la colț, Harry. Nu-mi place asta deloc.

— E un colț, așa-i, dar cu o diferență – are o portiță de ieșire. Părăsești O.L.M.-ul și candidezi pentru marea ligă de la Washington D.C., Cliff. Cu sprijinul pe care-l ai, nu înțeleg de ce eziți.

Cliff încercă să-i răspundă, dar se opri. La doi metri în fața lui…

— Sue Ellen!

Ea se opri ca lovită, privindu-l rece. Fălcile i se strâmbară.

— Domnule Barnes, spuse ea – și încercă să treacă pe lângă el.

El o apucă de braț.

— Sora mea mi-a spus că ți-ai revenit definitiv din nefericitul acela de accident.

— Mi-am revenit.

— Mă bucur.

— Mulțumesc.

— Și copilul?

Expresia ei se îmblânzi vizibil când deschise gura să-i răspundă:

— E bine. Foarte bine. Și e așa de frumos.

— Sue Ellen…

Ea îi înlătură mâna.

— La revedere, domnule Barnes.

Și o luă iute înainte, dispărând în mulțime.

— Frumoasă femeie, spuse Harry Shaw.

— Da.

— Are un nume?

Cliff continuă să meargă înainte.

•

Servieta avea un aspect elegant. Piele neagră și moale, ca de mănușă, lucrată manual la Florența, gravată cu inițialele lui Harve Smithfield. Era o servietă care întotdeauna reușise să-i impresioneze pe toți clienții lui; era o servietă care avea stil și clasă, rezultatul unei munci de artizanat executată de profesioniști și în același timp dovedea că posesorul ei avea foarte mulți bani. Chiar și petroliștii bogați din Texas erau întotdeauna impresionați de cheltuielile mari pentru lucruri care nu erau absolut necesare.

Servieta stătea deschisă pe masa de conferințe din lemn lustruit din biroul lui J.R. J.R. ședea de o parte a mesei, Harve Smithfield de cealaltă, trecându-și unul altuia documente, schimbând comentarii, observații, păreri.

— Mi se pare că e-n regulă, Harve.

Smithfield, un elegant în felul lui, ca și servieta, își clătină capul distins dintr-o parte în alta.

— Gândește-te la ce-ți spun, J.R. Lasă terenul să funcționeze. Riscul financiar, așa cum se garantează în contract, nu pare probabil acum. Ai fost de acord să plătești o gratificație consistentă.

— O să găsesc banii. E petrol pe terenul ăla. Și vom putea fora mai repede decât crezi.

— Nu atâta timp cât Barnes mai e la O.L.M.

— Ei, Harve, lasă-mă pe mine să mă ocup de Cliff Barnes. O.K.?

— Cum vrei. Dar și eu sunt implicat în asta, prin tânărul Beam care lucrează activ pentru candidatura lui Barnes. Nu vreau ca tu și tatăl tău să fiți împotriva noastră din această cauză. Companiile noastre au făcut de mult timp afaceri împreună. Am vorbit cu partenerii mei și suntem pregătiți să-l concediem pe Alan.

J.R. se lumină.

— Vai, Harry, mulțumesc. Sigur că apreciem asta. Cu siguranță. Știu cât de mult ții la tânărul Beam.

Creierul lui J.R. asimila informația, posibilitățile, probabilitățile, lua în calcul fiecare perspectivă, din fiecare

unghi. Zâmbi grațios, fiind ca întotdeauna un fermecător gentleman.

— Dar cum ar suna dacă se răspândește zvonul că Ewingii au concediat un om pentru crezurile lui politice?

— Nu-i numai asta. A atacat un client valoros în public.

J.R. râse ușor.

— Vrei să spui, mica răfuială de la Golden Horseshoe? Las-o baltă. S-a uitat totul. Nu sânge, nu pagube. Nu vreau să se spună că J.R. Ewing a lăsat pe altcineva să se bată pentru el. Pot să-l pun la punct pe Barnes, ducă trebuie. Printre altele, admir un om care are nițel curaj. De ce nu lași băiatul în pace, Harve?

— Dacă așa vrei tu, J.R.

— Exact, așa vreau eu.

•

Lucy vorbea încet și repede la telefonul din hol, aproape de intrare în casă. La celălalt capăt al liniei, era prietena ei, Muriel Gillis.

— N-are importanță unde vreau să merg, Muriel. Problema este dacă vrei sau nu să mă ajuți.

— Dar pur și simplu îmi displace să înșel oamenii.

— Înșelătoria e lucrul la care te pricepi cel mai bine, Muriel. Ești una din cele mai bune prietene ale mele. Dacă nu mă pot bizui pe tine…

— Dar poți! Știi că poți, Lucy.

— Atunci, ai s-o faci. Nu mă lăsa. Așteaptă doar zece minute, sună iar și…

Vocea lui Lucy deveni mai înceată.

— Vine acum, Muriel. Ești gata?

— Oh, Lucy, nu știu.

— Mă bazez pe tine.

Vorbi mai tare și-l strigă pe Jock, care cobora scările.

— Bună, bunicule, ce coincidență, tocmai vorbeam de tine cu Muriel Gillis la telefon…

— Chiar așa? spuse el.

— I-am spus că ziceai că nu-mi mai dai voie să plec de acasă.

— Așa e, nu-ți mai dau. Trebuie să înveți să fii mai atentă când conduci mașina.

— Muriel tocmai mă întreba dacă poate să te roage ceva, doar un minut, a zis.

— Bine, e-n regulă. Întotdeauna mi-a plăcut Muriel.

Luă telefonul.

— Muriel, tu ești?

— Da, domnule Ewing.

— Muriel, ce pot face pentru tine, scumpa mea?

Muriel se străduia să-și ascundă nervozitatea.

— Tocmai am rugat-o pe Lucy să vină la mine și să mă ajute să învățăm pentru examenul de istorie de mâine. Sunt într-o situație disperată și ea a spus că n-o mai lași să conducă din cauza amenzilor pentru viteză.

— Așa e. Lucy trebuie să se învețe minte.

— Știu, și aveți dreptate. Doar că am atâta nevoie de ajutorul ei ca să mă pregătesc pentru examen. Altfel, o să cad, sunt sigură. Notițele ei sunt întotdeauna mai bune decât ale mele. Nu credeți că ați putea face o excepție, doar de data asta, domnule Ewing?

El se încruntă în felul lui special.

— Păi, poate, doar de data asta.

— Oh, mulțumesc, domnule Ewing.

El închise și se întoarse spre Lucy.

— Doar de data asta. Și să conduci cu grijă, auzi.

— Da, bunicule.

Jock ieși, trântind ușa în urma lui. Lucy luă telefonul și formă un număr pe care deja îl știa pe de rost.

— Alo, spuse Alan Beam.

Ea zâmbi când îi auzi vocea.

— Lucy la telefon, spuse ea. Diseară o să fie bine. Unde vrei să te întâlnesc?

— La Piano Bar e-n regulă?

— O să fiu acolo, la opt. Oh, Alan, sunt așa de nerăbdătoare.

— Și eu la fel, spuse el tărăgănat și indolent.

•

În acea seară, Cliff stătea în bucătăria lui, curățând legume, ca să prepare o cină chinezească. Îi plăcea să gătească, în special când avea musafiri. Soneria de la intrare îl făcu să iasă din bucătărie, purtând încă șorțul și cu cuțitul de descojit în mână.

Pam zâmbi, văzându-l.

— Oh, încă nu te-ai îmbrăcat.

El râse, o sărută și o conduse în sufragerie.

— Sunt maestru bucătar astă-seară. Mâncăm de îndată ce vine Digger acasă. Este niște vin pe masă, servește-te.

Pam se servi și el se întoarse înapoi, la lucru. Apoi, ea se așeză pe un taburet înalt, ca să-l poată vedea. După un timp, Cliff vorbi.

— Am văzut-o azi pe Sue Ellen. Întâmplător, pe stradă. Arăta minunat și spunea că copilul se simte foarte bine.

— Așa e. Ochii ei căzură pe un afiș „Barnes pentru Congres" de pe masă. Te-ai hotărât deja să candidezi?

— Încă nu. Dacă candidez și dacă câștig, aș putea-o avea pe Sue Ellen. L-ar părăsi pe J.R.

Lui Pam nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Dacă te bazezi pe asta, nu…

— Trebuie doar să-i dovedesc că sunt mai puternic decât el, că nu mă poate învinge, indiferent cum.

— Cliff, spuse ea blând, Sue Ellen nu te iubește.

— Nu înțelegi.

— Înțeleg. Te înșeli singur. Orice a simțit vreodată pentru tine, s-a terminat demult.

— Nu.

— Ți-a dat vreun semn că încă îi mai pasă de tine? Ceva, cât de cât?

Cum Cliff nu răspunse, ea continuă.

— Nu-i ușor să fii ales. Amintește-ți ce s-a întâmplat ultima oară. N-aș vrea să te văd cum îți pierzi slujba din cauza unor fantezii pe care nu poți să ți le scoți din cap și să fii iar dezamăgit.

El o privi cu suspiciune.

— Bobby e îngrijorat, nu-i așa? E îngrijorat că voi candida

și voi câștiga. Ți-a spus să mă convingi să rămân la O.L.M.? Ar vrea el. Atunci ar putea să continue cu intrigile de culoar ca să dezbare O.L.M.-ul de orice putere, iar eu să nu mai am ce face.

— Nici măcar nu știe că sunt aici.

— Oh. Unde e în seara asta?

— La Austin.

— Iacă-tă că vorbișsi.

— Sunt sigură că ar fi aplanat totul, dacă tu ai fi vrut.

— Aplana! Cuvântul explodă cu mânie în gura lui Cliff. Poți să-i spui din partea mea că n-am intenția să aplanez nimic. Spune-i că și dacă aș avea doar o jumătate de șansă de a învinge, aș candida pentru Congres. Dacă aș fi ales, aș avea o astfel de putere încât l-aș termina împreună cu întreaga lui familie.

— Ce tot spui! Ai uitat că și eu fac parte din familia lui Bobby? Despre ce tot vorbești?

— În calitate de șef al O.L.M.-ului, hotărăsc cine și unde să foreze în Texas. Dar ceea ce-i supără pe Bobby și pe J.R. este că odată ce voi avea un Birou Federal, voi putea influența cine să foreze, nu doar în Texas, dar oriunde în lume.

— Ce-i interesează pe ei asta? Ewing Oil nu plănuiește să foreze dincolo de ocean.

— Am informații precum că au concesiuni, concesiuni secrete, câmpuri de petrol pe coasta din Asia. Când aceste câmpuri vor începe să producă, vor fi atât de bogați încât nimeni nu-i va putea atinge.

— Dar concesiunile străine costă milioane, și milioane de dolari…

— Da. Dar aceste concesiuni sunt doar începutul. Mai adaugă prețul forării, salariile, utilajul, ca să nu mai vorbim de fondurile pentru mită.

Pam i-o reteză.

— Bobby mi-a spus că ai stopat tot capitalul Ewing, că sunt în pragul falimentului.

— Sigur că așa ți-a spus. Cum altfel s-ar fi putut scuza pentru ceea ce încearcă să-mi facă? Te-a mințit Pam.

— Nu.

— La fel cum J.R. minte pe oricine. Minciuna este destinată să facă familia Ewing mai bogată și mai puternică, indiferent pe cine ar răni pe drum.

Pam, speriată de ceea ce auzea, nu putu să facă nimic altceva decât să asculte și să se înfricoșeze.

•

Piano Bar era întunecos, obscur, iar fumul de țigară făcea ca toți clienții să pară niște umbre confuze. Lumânări roșii ardeau pe măsuțe mici și rotunde. Era un mic ring de dans pe care doar una sau două perechi se unduiau languros, partenerii fiind strâns lipiți unul de altul. Chelnerii se strecurau prin semiîntuneric cu grația studiată a unor dansatori, purtând cu precauție platourile. Aerul era dulceag, de la parfumul ierburilor columbiene, recent arse.

Un negru bătrân, zbârcit, cu degete lungi, noduroase, cânta bluesuri à la New Orleans cu mâna lui stângă, neagră și grea, la pianul barului. În spatele barului, într-un separeu îndepărtat, învăluiți în umbră, erau Alan Beam și Lucy, genunchi lângă genunchi, șold lângă șold, umăr lângă umăr. Băuseră mult, vorbiseră mult, apropiindu-se unul de altul când se lăsase noaptea.

În timp ce băuseră două sau trei pahare de scotch, Lucy îi povestise istoria vieții ei. Termină cu un hohot de râs.

— Și cum nu m-am măritat, m-am gândit că în mod sigur o să mor. Așa că m-am dus la colegiu, ceea ce tot moarte înseamnă.

— Momeala înaltelor studii, adăugă el.

Ea zâmbi.

— Pare să ai un viitor strălucit cu ele.

Alan se aplecă spre ea.

— Ești o încântare.

— Mulțumesc, amabile domn.

El o sărută ușor pe gură.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea cu o prefăcută curiozitate.

— Pentru că ești așa de frumoasă.

— Ceea ce vezi, e ceea ce poți să ai. Chiar și ei i se păru că

vorbise prea mult, înainte ca el să înțeleagă această observație provocatoare, așa că schimbă subiectul. Am vorbit toată seara. Tu n-ai avut ocazia să scoți o vorbă.

— M-am bucurat de fiecare moment.

— Chiar așa?

El îi luă mâna într-a lui.

— Nu ți-ai dat seama? Și-i sărută vârfurile degetelor.

— Îmi dau seama acum.

— Ce-ar spune unchiul tău dacă ne-ar putea vedea împreună?

— J.R.? Ar face un atac.

— Uneori simt că principala ta atracție pentru mine se datorește faptului că îi displac lui J.R.

Ea nu voia ca el să gândească astfel și i-o spuse.

— E doar faptul că sunt cu singurul bărbat din Dallas căruia nu-i este frică să-l înfrunte. Asta te face o pasăre rară, foarte atrăgătoare.

— Nu mi-a fost niciodată frică de el, pentru că nu a avut niciodată ceva ce eu doream – până acum.

— Aș vrea să crezi *asta.*

— Cred.

Și o sărută iar, de data asta mai îndelung. Buzele ei i se deschiseră, și-i acceptă limba, cu un val de emoție, cuprinzându-l cu brațele. Îi simți mâna pe sâni și gâfâi de plăcerea care i se răspândea prin trup. Se așeză mai aproape de el. El se trase înapoi.

— Nu-i înțelept.

— Eu cred că este.

— Ar putea să ne vadă cineva.

— Nu-mi pasă.

— Nu doar că ne-ar putea vedea. Dar nu vreau să fac nimic care să-ți creeze neplăceri.

— Te referi la reputația mea?

— Și la asta.

Ea chicoti încet.

— Oh, Alan, ești așa de dulce. N-am dus ceea ce s-ar putea chema o viață de călugăriță.

— Vrei să spui că nu ești virgină? întrebă el provocator.

— E o propunere sau ne jucăm de-a întrebările?

Drept răspuns, gura lui se lipi iarăși de a ei. Mâna lui era pe genunchiul ei, mișcându-se inexorabil printre coapsele ei, în timp ce ea se întoarse, ca să-i fie lui mai comod, gemând ușor de dorință, vrând ca el să acționeze mai repede, iar degetele lui să-i frământe fiecare părticică a corpului.

El o îndepărtă.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea, punându-i mâna la curea, și mângâindu-l ușor.

— Nu, spuse el hotărât. Nu aici. Nu în felul ăsta.

— Atunci du-mă altundeva.

— Ești așa de frumoasă. Deștepți atâta dorință. Nu vreau să-ți fac rău.

— Și eu te doresc. Tot atât de mult. Te rog, Alan, nu mă îndepărta.

Câteva secunde lungi, înspăimântătoare, el nu spuse nimic. Apoi smuci brusc din cap, consimțind.

— Hai să mergem acasă, spuse el cu autoritate. Acasă la mine.

•

Jock era singur pe patio, luându-și cafeaua de dimineață, când Lucy ieși din casă, cu cărțile de școală. Îl sărută pe obraz.

— La revedere, bunicule.

— Nu uita, fetițo! Vii direct acasă după școală. Noaptea trecută a fost o excepție. Ești încă pedepsită să stai acasă.

Gândul la noaptea trecută, la timpul petrecut cu Alan, o năpădi ca un flux fierbinte, făcând să-i tremure genunchii. Își adună forțele ca să respingă reînvierea pasiunii care o cuprinsese și zâmbi grațios.

— Trebuie să-ți mulțumesc pentru noaptea trecută, bunicule. Muriel cu siguranță va lua examenul după ce-am muncit atâta.

El încuviință solemn din cap.

— Tu vezi-ți de propriile studii, auzi! Asigură-te că ai să iei tu examenele. Școala înseamnă al naibii de mult, atât pentru bărbați cât și pentru femei. Mai mult decât pe vremea mea.

Ea îl măi sărută odată și fugi spre locul în care era parcată mașina ei. Jock abia se întorsese la ziarul lui când Bobby ieși din casă.

Jock puse ziarul la o parte:

— Ai venit târziu aseară.

— Erai deja în pat.

— Ce-ai făcut la Austin?

— Ca de obicei. Mai multe promisiuni: oamenii vor face ce pot, când pot și dacă pot. Totuși, zvonurile zboară. Se vorbește de o investigație pe scară largă asupra operațiilor O.L.M-ului, ale lui Cliff. Se spune că va avea loc în curând.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, mormăi Jock. Sunt sătul de vorbe goale.

— Facem progrese, tată.

— Bine faci, fiule. Continuă să-l ții pe Barnes de coarne. Lasă-mă pe mine și J.R. să-l ținem de coadă.

— Aș vrea să te mai gândești, tată. Putem să-l învingem pe Cliff în mod onest, pe față. N-are rost să ne amestecăm cu felul lui J.R. de a umbla pe dedesubt.

— J.R. știe ce are de făcut.

— Dar noi?

Jock își strânse fălcile.

— Sunt unele lucruri pe care refuzi să le înțelegi, Bobby. Cu politica e ca și cu ranchul. E greu să realizezi ceva fără să te murdărești nițel pe mâini.

Bobby privi în zare. Să-l contrazică pe tatăl său ar fi fost ca și cum ar fi încercat să-l convingă pe un taur înfuriat; nici măcar nu l-ar mai fi ascultat.

— Mai bine plec, spuse el. Am o întâlnire devreme, dimineața asta la Dallas.

— Petrecere frumoasă, fiule.

Pam merse cu el în oraș. Se așeză cât de departe putu de el, cu profilul rezervat și distant, fără să se mai gândească la el.

— Dormeai când am venit azi-noapte acasă, spuse el în sfârșit.

Ea îi răspunse brusc:

— Nu dormeam.

— Înțeleg.

— Nici nu vreau să aud de asta.

— Despre ce?

— Despre succesul pe care l-ai avut la Austin. Despre cât de multe ai realizat în cruciada pentru ruinarea carierei fratelui meu.

— Oh, nu mai striga așa, Pam! Nu încerc să-l ruinez pe Cliff. Încerc să-i salvez pe Ewingi.

— În felul ăsta?

— Asta-i situația. Credeam că am lămurit asta ieri.

— Ieri nu știam ce știu azi, ce am aflat ieri seara. Credeam în tine, Bobby, și m-ai mințit. M-ai mințit!

El privi spre ea, neîncrezător.

— Am mințit? Am mințit despre ce?

— Despre faptul că Ewing Oil merge spre faliment.

— N-am mințit. Cliff ne-a blocat complet.

— Nici măcar nu-ți poți permite să cumperi o mașină nouă, îmi amintesc. Bine, dacă-i așa, de unde vin banii pentru cumpărarea terenurilor petrolifere din străinătate?

— Pentru ce?

— Concesiunile acelea costă milioane. Plus utilajul, transportul, salariile. Crezi că fratele meu e tâmpit? Că nu știe după ce umbli? Noi, Barnesii nu suntem așa de bogați ca Ewingii, dar suntem destul de abili. Cliff știe despre fiecare mișcare pe care o faci. Știe despre terenurile pe care le-ai concesionat pe coasta din Asia. Îți cunoaște planurile. Știe unde vrei să forezi. Știe…

Dar Bobby nu mai asculta. O singură întrebare îi umbla prin minte: ce naiba se întâmpla?

•

De la ranch, Lucy șofă direct spre biroul lui Alan. Tocmai când era să ia curba, îl văzu pe Alan, urcându-se în Thunderbirdul lui roșu, aflat puțin mai în față. Înainte ca ea să-i poată atrage atenția, el porni, fără să se grăbească. Lui Lucy îi veni o idee răutăcioasă. Eliberă frâna și porni pe urmele lui, lăsând o discretă distanță între ei.

Șofară cam un sfert de oră, printr-o parte a orașului

ocupată de case modeste de-ale muncitorilor. Thunderbirdul lui Alan coti pe o alee numită Fantasia și se opri în fața unui șirand, împrejmuit cu gard de sârmă. Un bărbat înalt, cu un sombrero alb, stătea în picioare lângă gard, pierdut în conversație. Alan merse spre el, își strânseră mâinile salutându-se cu căldură. Chiar de acolo de unde parcase, Lucy îl recunoscu pe bărbatul cu pălărie albă – Alan Beam era cu J.R.!

Lacrimile îi estompară vederea, când demară brusc și se îndepărtă cu viteză.

•

— M-a salutat, doctore Ellby – și inima a încetat să-mi mai bată. Și-a întins mâna și m-a atins. Sângele mi-a înghețat în vine. Am simțit că mă dorea. Dar nu pe mine. Pe soția lui J.R. Asta e tot ce a dorit întotdeauna.

— Și copilul?

— Copilul e al meu, numai al meu.

— Dacă el e tatăl – nu crezi că simte ceva pentru fiul lui?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Poate. Nu știu. Cred că nici Cliff nu știe.

— Poți să explici asta?

— Vrea tot ceea ce are J.R.: pe mine, pe fiul meu, Ewing Oil, banii Ewingilor, ranchul, totul.

— Ți-a spus Cliff asta?

— N-a fost nevoie să-mi spun, știu și singură. Va face orice ca să ne obțină, dar nu va reuși. Nu-l voi lăsa.

— Vorbești foarte pasionat despre cineva despre care ai spus că nu mai simți nimic.

— Am spus eu asta?

— Sunt exact cuvintele tale.

— Dar nu-i adevărat!

— Îți mai pasă de Cliff?

— Cred că-l urăsc – da. Da, îl urăsc. Îl urăsc! Vreau să-l distrug!

— Și soțul tău?

— Oh, da, îl urăsc mai mult decât orice.

— S-a întâmplat ceva, doamnă Ewing.

— Oare?

— Da.

— Nu vreau să știu nimic.

— Zidurile se dărâmă, doamnă Ewing.

— Zidurile?

— Zidurile, în care v-ați zăvorit pentru o așa-zisă autoapărare, se dărâmă.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Vedeți, strigați.

— N-am niciun motiv să strig.

— Ați început din nou să simțiți – să simțiți din nou puternică, doamnă Ewing.

— Nu, nu. Nu asta voiam. Nu, niciodată!

•

Bobby, într-o cămașă cu mânecile suflecate, cu cravata desfăcută, stătea la biroul lui examinând o listă de companii care concesionau echipament de forare, în special maritim. Peste aproape jumătate din numele de pe listă era trasă o linie. Bobby tocmai tăia un nou nume, când sună telefonul.

— Da? răspunse el crispat.

Se auzi secretara:

— Herb Reynolds de la „Reynolds Equipment and Leasing" pe linia unu.

— O.K., caută următorul nume de pe listă cât vorbesc eu cu Herb.

— Da, domnule.

Bobby apăsă butonul.

— Alo, Herb, tu ești?

— Bună, Bobby, cum îți merge, băiete?

— Destul de bine.

— Nu te-am văzut la întrecerile cowboy-lor de duminică. Doar n-ai prins rădăcini ca petrolist, nu-i așa? Aș considera asta ca un afront personal.

— Nicidecum, Herb. Am avut doar treabă la ranch.

— Știu, știu, fiule. Tatăl tău a fost acolo. Mi-a câștigat douăzeci de dolari. Bătrânul a insistat să parieze pe Rams și a

câștigat. A câștigat al naibii de multe puncte. Bătrânul tău e cam iute, nu crezi?

— Voiam niște informații, Herb.

— Dă-i drumul, băiete. Sunt numai urechi. Tot ce dorești să știi.

— E vorba de niște instalații.

— Păi, sunt încântat pân' la Dumnezeu să aud asta. N-am mai auzit o vorbă de la J.R. de luni de zile.

— N-ai auzit?

— Nu. Dar aud că el cumpără pe ici și pe colo. De ce nu de la mine, Bobby, băiete? Mă simt părăsit, aruncat, înțelegi ce vreau să spun. Mă gândeam că J.R. are ceva cu mine de m-a neglijat. Acum ai vreo afacere despre care să vorbim?

— Nu chiar, Herb. Poate în curând. Încercam doar să văd dacă ne-ai putea livra o linie completă într-o lună. Sau așa ceva.

— Spune ce-ți trebuie și vei avea.

— Destul de bine. Mai vorbim, Herb.

— *Hasta mañana*, bătrâne.

Bobby închise și trase o linie peste numele lui Reynolds. Secretara reveni:

— Roy Tate de la „Tidewater" la telefon, Bobby.

Bobby răspunse imediat.

— Alo, Roy.

— Bună, partenere. Cum îți merge?

— Bine. Să-ți spun de ce-am sunat. Referitor la instalațiile alea…

Tate răspunse cu iuțeală:

— Despre ce instalații vorbești, Bobby?

Bobby îi răspunse la fel de iute:

— Despre aceleași, Roy, marfa pentru care te-ai înțeles cu J.R.

Tate începu să râdă.

— M-ai speriat nițel. J.R. a jurat că e un secret. Trebuia să știu că erai implicat în afacere.

— Secrete de familie, afaceri de familie, Roy.

— Bine, spune-i lui J.R. că exact în minutul ăsta am două

instalații super care vin din Japonia și vor fi la locul în care ne-am înțeles înainte de sfârșitul săptămânii.

— Mulțumesc, Roy. E tot ce voiam să știu.

Bobby închise și-și puse picioarele pe birou, examinând o hartă a lumii care atârna pe peretele cel mai îndepărtat al biroului. Era mai mult decât sigur al J.R. cocea iar ceva: dar ce?

Ce? Unde? Și unde naiba credea el că o să ajungă cu asta?

•

Alan Beam mânca singur. Un sandviș cu brânză, niște felii de roșii și Lone Star într-o sticlă. Se gândea la Lucy, la noaptea precedentă. Fata era o minune sexuală. Inventivă, nesățioasă, doritoare să încerce mai mult de fiecare dată, găsind și oferind o plăcere fără de sfârșit. Nu era sigur că fusese la înălțimea ei, dar voia să facă efortul, fiindcă recompensele erau prea mari. Să facă ceea ce-i promisese lui J.R. era un lucru, să devină un membru al bogatei și puternicei familii Ewing era ceva cu totul diferit și o afacere mult mai avantajoasă. Lucy era exact ceea ce căutase toată viața – o veritabilă păpușă de aur.

Întinse mâna spre telefon, gata să sune, dar se gândi mai bine și se abținu. Las-o să fie nerăbdătoare, las-o să-l dorească mai mult, ține-o încordată, să se gândească la el, până când se va lăsa ușor și bucuros prinsă. Soneria îi întrerupse visele plăcute.

Era Lucy. Ciufulită, cu părul sălbatic și ochii fulgerând.

— Chiar la tine mă gândeam, lăsă el să-i scape. Eram gata să-ți telefonez.

— Mincinosule!

El nu înțelese la ce se referea.

— E adevărat. Încercă să-i ia mâna. Intră. N-ai idee ce a reprezentat pentru mine noaptea trecută. Acum, că ești aici…

Ea se smuci.

— Ticălosule!

— Hei, stai o clipă! Ce s-a întâmplat?

— Credeam că erai un om deosebit. Drept, curajos, onest. Când te-am văzut înfruntându-l pe J.R., te-am felicitat pentru asta. Ce nebună am fost.

— Scumpo, despre ce vorbești?

— Nu-mi spune scumpo! Noaptea trecută, noaptea trecută am iubit. Nu m-am putut gândi astăzi decât la ce a fost atunci. Așa de frumos, așa de plin de afecțiune și căldură și așa de promițător. Dar acum…

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Te-am văzut azi cu J.R. Te-ai întâlnit cu el la șstrand. Încă mai lucrezi pentru el. Ești încă împreună cu el în planurile lui murdare, pe drumurile lui groaznice. Ești tot ca el. Și toate astea: cearta de la rodeo, de la Golden Horseshoe, eu – au fost niște aranjamente. Te stăpânește și te conduce și pe tine așa cum stăpânește și conduce pe oricine din Dallas.

— Lasă-mă să-ți explic.

— Să-mi explici! Nu-i nimic de explicat! Ceea ce ai făcut – cea ce ești – nu poate fi niciodată explicat!

Și cum alerga spre stradă, spre mașina ei, lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz.

— Lucy! strigă el ajungând-o. Apoi, mai încet: Pot să-ți explic, știu că pot să-ți explic.

Făcu un pas, doi, după ea, își dădu seama că n-avea rost, își dădu seama că-i zburase marea șansă. Păpușa de aur plecase.

•

Kristin se întreba de ce întotdeauna se simțea folosită și înjosită când ea și J.R. făceau dragoste. Nu era niciodată un sens de întregire a actului, de parcă un fragment esențial, dar nenumit fusese înlăturat. Sau niciodată pus la loc.

Bineînțeles, niciodată nu vorbeau de dragoste. Până când Kristin începu să o facă și atunci schimburile lor de cuvinte fură scurte, superficiale, ca să se afle în treabă. Niciodată nu erau divertismente în final, nu afecțiune, nu îmbrățișări, nu bucurie pentru ceea ce trăiseră. Mai degrabă o concediere bruscă, de parcă J.R. trebuia să treacă la probleme mai importante. Și aproape întotdeauna trecea.

Procedau ca două creaturi pe jumătate supărate, disperate să ajungă undeva, găsind arareori plăcere în ceea ce făceau, privind întotdeauna înainte spre un scop ultim și fundamental nesatisfăcător. Și de fiecare dată Kristin se afla într-o poziție

de inferioritate – fizic, spiritual, emoțional.

Acum, amândoi cinaseră și băuseră o sticlă de șampanie și amândoi erau goi, Kristin îngenuncheată în fața lui J.R., ridicându-și privirile spre el, pledând pentru o oarecare recunoaștere a umanității ei.

— Fă ce vreau eu, ordonă el.

— Întotdeauna e așa, cum vrei tu.

— Dacă ai a te plânge de ceva, scumpo, oricând putem pune capăt relației.

— Oh, J.R., întotdeauna trebuie să procedezi ca un ticălos ce ești?

El se ridică.

— Plec.

Ea își aruncă brațele în jurul coapselor lui puternice.

— Nu, nu așa. Am să fac tot ce vei spune.

El se așeză la loc.

— Credeam că poți.

— O dată, murmură ea, vârându-și capul între coapsele lui, doar o dată mi-ar fi plăcut să mă faci să mă simt ca o femeie întreagă și nu doar folosind diferite părți din mine.

— Fă-o.

Vocea îi era iritantă și îi ținea capul între mâinile lui puternice, strângându-l tare.

— Fă ce ți s-a spus, Kristin, ca o fată cuminte.

Atunci, telefonul particular pe care-l instalase în apartamentul ei, al cărui număr nu figura în cartea de telefon, începu să sune. El înjură printre dinți. Doar câțiva asociați de încredere aveau numărul, împreună cu instrucțiunile de a nu suna niciodată decât în caz de urgență.

— Să răspund eu, dragă? întrebă ea.

— Adu-mi mie telefonul.

Ea i-l aduse și se duse după altă sticlă de șampanie. El ridică receptorul.

— Aici J.R. Ewing.

— J.R., sunt Alan Beam.

J.R. izbucni, morocănos:

— Sper în mod sincer că motivele acestui apel sunt

sănătoase și solide, Alan. Ai nimerit în cel mai nepotrivit moment.

— Poate fi ceva foarte important, J.R.

— Te ascult.

— Am dat peste nepoata ta – Lucy cred că o cheamă.

— Crezi?

Alan se prefăcuse că era doar întâmplător interesat de Lucy. De ce? N-avea sens. Un crâmpei de informație de reținut și de folosit altă dată.

— Da, Lucy. Se pare că trecea cu mașina în timp ce noi vorbeam azi la Fantasia.

— La naiba!

— M-am gândit la asta. Poate fi un lucru serios. Dacă ajunge la Cliff, dacă el devine suspicios, poate să se dărâme toată afacerea.

Supărarea creștea în J.R. ca un nor negru. Nu era niciun motiv să se întâmple astfel de lucruri, și totuși se întâmplau. Nici nu trebuia să se aștepte să aibă de-a face cu astfel de lucruri minore, iritante; și totuși, avea. Și întotdeauna avusese. Era prețul care trebuia plătit pentru putere și competență și pentru că cerea tot mai mult de la cei din jur.

— E-n regulă, o să mă descurc. O să mă gândesc la ceva.

— Sper, J.R.. Altfel, totul se poate duce pe apa sâmbetei.

— La revedere, Alan, spuse J.R., rece – și trânti receptorul.

— Necazuri? întrebă Kristin, întorcându-se cu câte un pahar de șampanie pentru fiecare din ei.

Își pusese un caftan multicolor și arăta într-adevăr frumoasă, o tânără gazdă încântătoare, oferind băuturi răcoritoare oaspetelui ei.

— Nimic la care să nu pot face față. Ce ai de gând să faci? Ea îi oferi un pahar. Pune-le pe masă. Ea se execută. Acum lasă-le pe astea. Vino aici, înapoi și termină ce-ai început ca o fată muncitoare ce ești.

Și încă o dată, făcu ce i se spusese, începând să se urască pe sine însăși, tot atât de mult cât îl ura pe el.

•

Niciunul nu putea să doarmă. Sau măcar să se gândească la

somn. Trupurile le erau încordate de teamă, de nesiguranță, de un pătrunzător sentiment al vinovăției. Până când, în sfârșit, Pam se sculă și aprinse lumina.

— La naiba, Bobby! Nu-mi place asta! Nu mai pot suporta și nici nu mai vreau. Vorbește-mi.

El ar fi vrut s-o ia în brațe, dar ceva îl reținu, de frică ca nu cumva o bruscă mișcare greșită să aducă dezastrul pentru amândoi.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Ce se întâmplă? Tu îmi spui una, Cliff îmi spune alta. Sentimentele mele sunt într-un flux și reflux, nu se hotărăsc nici pentru o parte, nici pentru alta, fiindcă vreau să vă cred pe amândoi și să continui să vă iubesc pe amândoi.

— Ai să crezi ce-ți spun?

— Am să încerc. Efectiv am să încerc.

Se apropie de ea, atingându-i coapsa fierbinte și rămase așa. Contactul fu promițător, încurajator, dar nu suficient. Bobby închise ochii.

— Nu, Bobby, îl rugă ea. Nu te ascunde de mine. Spune-mi adevărul, indiferent care este și te voi crede.

El se răsuci spre ea.

— Adevărul este că nu știu ce se întâmplă. Dar este absolut sigur că se întâmplă ceva. Concesiunile acelea asiatice, instalațiile; nu înțeleg de unde au provenit banii ca să se plătească toate astea. Nu știu, dar intenționez să aflu. Mă crezi?

Ea oftă și dădu din cap, veni deasupra lui și-l sărută. În curând, brațele lui o cuprinseră, familiar, puternic, cu încredere. Sărutările lor se adânciră și Pam simți cum primele valuri ale dorinței încep să-i aprindă pântecul. Se apăsă de el, căutând cu mâna până descoperi ce voia, mulțumită să descopere că și el o dorea tot atât de mult cât îl dorea și ea pe el.

•

Dimineața, Bobby îl descoperi pe J.R. stând în picioare în holul de la capul scărilor, la telefon. Frații se salutară reciproc, afabil, dacă nu cu căldură.

— Am așteptat să vorbesc cu tine, spuse Bobby.

— Altădată, frățioare.

— Te găsesc în dimineața asta la birou.

— Cum vrei.

Bobby intră în sufragerie și J.R. aruncă o privire sus, pe scări și începu să răsfoiască presa de dimineață. După un timp luă receptorul în mână, dar nu formă. Aștepta răbdător, întorcându-și frecvent ochii spre scări, fiind evident că aștepta pe cineva. Apoi apăru Lucy, cărându-și cărțile de școală și arătând foarte nefericită. J.R. începu să vorbească în telefonul mort.

— Scuză-mă un minut, Harve. Apoi, vesel, spre Lucy: Bună dimineața, scumpo!

Ea dădu din cap, tăios, și vru să treacă de el. J.R. continuă să vorbească la telefon:

— Cum spuneam, Harve, despre Alan Beam…

Lucy lăsă să-i cadă cărțile și îngenunche să și le adune, ascultând cu atenție.

— Am încercat ieri să vorbesc iar cu el, continuă J.R. Am încercat să-l fac să fie rezonabil. Am fost cât am putut de amabil, dar smintitul ăla nu a vrut să asculte de rațiune. E bine înfipt în tabăra lui Barnes și vrea să rămână acolo. Oricât nu-mi place să-ți spun asta, Harve, cred că trebuie să scăpăm de tipul ăsta. Vreau să spun să-l concediezi pe ticălosul ăsta.

Lucy se ridică, cu amândouă brațele pline de cărți. Pentru un moment se simți încurcată, iar apoi o notă de scepticism îi apăru pe față, care dispăru iute, înlocuită de un zâmbet larg și mulțumit. Credea fiecare cuvânt pe care-l auzise, trebuia să creadă. Voia să creadă.

J.R. o privi cum pleca, mulțumit că făcuse o treabă hună dis-de-dimineață, înainte de prima lui ceașcă de cafea.

•

Când ajunse la birou, J.R. dădu repede un telefon.

— Aici J.R. Ewing. Tu ești, Alan?

— Da, domnule. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Vezi să n-o mai încurci de data asta. Cu nepoata mea, vreau să zic. Am rezolvat încurcătura pe care ai făcut-o,

lăsând-o să ne vadă împreună.

— Dar, J.R…

— Și vreau să mă asiguri că nu se va mai întâmpla.

— Cum zici, J.R.

— Ține minte. Întâlnește-te cu Lucy cât mai repede posibil. Chiar mai repede decât e posibil, auzi? Fii numai miere și mergi drept la țintă.

— Și dacă ea…

— Am aranjat eu asta, ți-am spus. Nu mai are răbdare să-ți spună cât e de supărată. Așa că lovește mingea, băiete, și las-o să se rostogolească.

— Tu ești șeful, J.R., fu Alan încântat de întorsătura inopinată a evenimentelor. Îi telefonez imediat lui Lucy.

— A plecat la școală. Du-te pe stadion și caut-o, arată-i cât de mult te interesează. Și data viitoare, Alan, să fii mai isteț.

— Da, J.R.

Odată terminată afacerea asta, J.R. decise să se răfuiască cu Bobby. Îl găsi la biroul lui, așezat pe o margine a acestuia.

— Iată-mă, Bobby. Ai spus că voiai să mă vezi. Ce e așa de important, așa devreme în dimineața asta?

Bobby se hotărî să meargă direct la țintă.

— Vreau să știu mai mult despre concesiunile asiatice pe care le-a cumpărat Ewing Oil.

Fața lui J.R. rămase indiferentă și privirea aceeași.

— Ce concesiuni sunt acelea, frățioare?

— Nu încerca să mă duci, J.R. Știu.

— Cum ai aflat?

— Asta n-are importanță.

— Are pentru mine.

Bobby se ridică, se învârti în jurul biroului, apoi se așeză pe un scaun, la o distanță de un braț de J.R.

— N-am să-ți permit să te eschivezi, J.R. Problema cu aceste concesiuni este că n-au fost trecute în niciun registru. N-am știut nimic despre asta și cred că nici tata nu știe.

J.R. își desfăcu mâinile, demobilizat. Atitudinea lui, tonul vocii, totul spunea că e mult zgomot pentru nimic.

— Cu mama bolnavă și toate celelalte pe cap n-avea niciun

sens să-l supăr pe tata cu afacerea asta. Știi cum e – când te aventurezi în așa ceva există un risc substanțial. Ce naiba, Bobby, în afacerile cu petrol nimic nu e sigur.

— Exact. Și știi la fel de bine ca și mine că pe moment nu ne putem permite să forăm peste ocean.

— Nu ne putem permite să nu forăm. Uite, blestematul ăla de cumnatu-tău ne-a tăiat macaroana în Texas. Dar peste ocean – ei bine, e sigur că n-o să poată să întindă mâna după noi. Și pe urmă, chestia e că acolo petrolul doar ne așteaptă să-l luăm.

— Și dacă puțurile or să sece?

Asta era ceva la care J.R. părea să nu se fi gândit prea mult.

— Îmi voi asuma riscul, îmi voi asuma responsabilitatea. Ascultă, Bobby, încerc să salvez compania pentru noi toți.

— O întrebare – de unde ai banii, J.R.?

J.R. privi în depărtare.

— Mașinațiuni. Împrumuturi.

Cu cât auzea mai mult, cu atât lui Bobby îi plăcea mai puțin. J.R. fusese evaziv, spunând cu mult mai puțin decât știa.

— Mașinațiuni cu ce? întrebă Bobby. Cine ne împrumută nouă bani, așa cum stau acum lucrurile?

— Nu te mai frământa pentru chestiile astea, frățioare. E o treabă foarte complicată, recunosc, dar am fiecare detaliu întipărit bine în minte. Și râse scurt. Banca computer a lui J.R., așa-mi place să cred că este bătrânul meu creier.

— Nu contează detaliile, dă-mi o idee în linii mari despre treaba asta.

— Voi fi capabil să strâng capitalul necesar. Asta trebuie să-ți fie destul.

— În niciun caz nu mi-e destul. Nici pentru mine, nici pentru tata. Să ne socotim. Ai mințit? Cât de aproape suntem de faliment?

J.R. răspunse repede:

— Știi la fel de bine ca și mine că am avut serioase probleme financiare. Și știi și de ce.

— O.K. Ceea ce vreau să aflu este de unde Dumnezeu

provin banii?

— Eu i-am găsit. Asta e destul pentru tine. Acum lasă-mă-n pace. Și J.R. porni spre ușă, apoi se întoarse, cu fața roșie de mânie: Și încetează să mă spionezi. Nu mă port prea amabil cu persoanele care mă verifică.

Bobby, și el în picioare, ținându-și corpul de parcă ar fi fost gata să se repeadă înainte, îi răspunse la rândul lui:

— Asta e foarte rău, pentru că intenționez să aflu ce se întâmplă. De-ar fi să fie ultimul lucru pe care o să-l fac.

Era evident pentru amândoi că liniile de luptă fuseseră trasate și că nu se mai putea da înapoi. Unul dintre ei urma să fie rănit. Și rău.

•

Alan o descoperi pe Lucy ieșind din biblioteca din incinta universității. La vederea lui se opri încurcată.

— Lucy…

Ea nu se mișcă, așteptând, rușinată, până ce Alan ajunse lângă ea.

— Bună dimineața, Alan. Ce faci aici?

— Am venit să te văd. Trebuie să mă explic pentru ieri.

— Nu, nu trebuie. Nu spune nimic. Eu am fost aceea care m-am înșelat. M-am grăbit să trag concluzii, să mă supăr. N-am dreptul să te judec.

Alan îl felicită în gând pe J.R. Indiferent de ce făcuse sau spusese acesta, avusese cu siguranță efectul dorit. Lucy era iar în mâinile lui. Își aranjă o figură solemnă.

— Sincer vorbind, Lucy, te respect pentru asta.

— Mă respecți?

— Ești o femeie de caracter, cu convingeri și principii solide.

— Oh, Alan, aș vrea să te sărut, sunt așa de bucuroasă că te văd iar.

— Aici?

— Undeva, într-un loc mai liniștit, intim, ar fi mai amuzant.

— Știu locul ăsta, spuse el, luând-o de cot. Apartamentul meu.

— Chiulesc de la cursuri, dar pentru o cauză bună, îi zâmbi

ea.

El o cuprinse cu brațul.

— Vreau să știi că nimic nu contează acum mai mult ca tine pentru mine. Nimic nu e mai important acum pentru mine decât ființa ta. Te vreau în viața mea atât cât te voi putea avea.

Suna ca o caldă declarație, după care Lucy tânjea. Era, de fapt, o afirmație făcută dintr-o ambiție rece, un text elaborat de serviciul de relații cu publicul, îngrijit construit și înfrumusețat pentru efecte optime. Ea devenise cea mai vitală treaptă în ascensiunea hotărâtă a lui Alan pe scara succesului în afaceri. Alan o vedea ca pe un vas care deborda de putere și profit; ea îl vedea ca pe un erou, un cavaler strălucitor și pur. El voia imensa autoritate, putere și prestigiu pe care ea le moștenea, Lucy voia doar să fie iubită. Era o combinație artificială și executată în cele mai întunecate cercuri ale purgatoriului.

Sau în mintea întortocheată a lui J.R. Ewing.

• PARTEA A VII-A •

MISS ELLIE

• Capitolul 18

J.R. își privi ceasul, Bobby, care citea un ziar, își ridică privirea și apoi își văzu în continuare de citit. Pam se duse la fereastră și scrută depărtările, se întoarse și aruncă din nou o privire, peste umăr. Sue Ellen, stând rigid pe un scaun cu spătar înalt, își puse un picior peste altul și aproape imediat reveni la poziția inițială. J.R. se uită iar la ceas, ascultându-l, de parcă voia să se asigure dacă încă mai funcționa.

— Trebuie să sosească din minut în minut, spuse Bobby.

J.R. mormăi:

— Trebuia să fi mers cu tata la spital.

— El a spus să nu mergem, J.R. Tata s-a încăpățânat toată săptămâna trecută s-o viziteze singur pe mama. Face tot ce poate încercând să împace lucrurile între ei.

— Totul a mers bine până ce a apărut Digger. Omul ăsta a iubit romantic o femeie acum mai bine de patruzeci de ani și nu poate să și-o scoată din cap. Nu pot deloc să înțeleg mentalitatea asta.

— Romantismul nu te-a prins niciodată, spuse Sue Ellen – cu o voce mieroasă.

— Digger o mai iubește încă pe Miss Ellie, spuse Pam. Ce este atât de greu de înțeles?

— Pentru J.R., dragostea este o boală care ține douăzeci și patru de ore, spuse Sue Ellen. O doză bună de săruri și s-a terminat cu ea.

— Destul cu asta, se răsti J.R. la soția lui.

Ea își plecă capul, într-o acceptare batjocoritoare.

— Cât e ceasul? întrebă Pam.

Bobby răspunse repede:

— Cred că a trecut ceva mai mult timp decât ne așteptam.

J.R. își examină iar ceasul. Nu trecuse mai mult de un minut, două.

— Ce s-a întâmplat cu întâlnirea ta cu eminentul doctor Ellby, Sue Ellen? Te-ai lăsat de moftul ăsta?

Sue Ellen își întoarse spre el ochii strălucitori, reci ca marmura și mocnind de mânie.

— Voiam s-o întâmpin pe mama ta când se întoarce, dacă nu te deranjează!

În acea clipă, zgomotul unei mașini îi făcu pe toți să se ducă la fereastră.

— Ei sunt! strigă Bobby, îndreptându-se spre ușă. Ieși primul din casă și după el, toți ceilalți.

După ei, pe scări, nesigură, cobora Lucy. Cât fusese bunica ei în spital, nu-i făcuse nicio vizită. Acum, Miss Ellie era acasă și Lucy se gândea la ce făcuse, cu un sentiment de jenă și de teamă. Auzea cum cei din familie se salutau vesel unul pe altul și-și impuse să li se alăture. Dar picioarele refuzau să o asculte. Rămase pe a treia treaptă de sus, de parcă ar fi prins rădăcini, așteptând.

Miss Ellie intră în casă, cu Jock la o distanță discretă în urma ei, de parcă diferendul lor emoțional îi ținea încă separați. Lucy își păstrase poziția dorind, ba să alerge spre bunica ei să-i ceară iertare, ba să se ascundă de rușine, încurcată, dorind să se deschidă pământul și s-o înghită.

Miss Ellie se opri la câțiva metri distanță, examinând-o.

— Dumnezeule, Lucy, ce drăguță ești.

— Oh, bunico…

— Mi-ai lipsit la spital, Lucy.

— Îmi pare rău. N-am putut veni. Efectiv n-am putut.

— Înțeleg. Sper că înțeleg.

— Sunt fericită că ești acasă, bunico, într-adevăr fericită.

— Și eu. Sunt efectiv bucuroasă că m-am întors. Sunt puțin obosită de călătorie și aș vrea să mă odihnesc nițel, dacă nu are nimeni ceva împotrivă. Acum aș vrea să merg în dormitor. Urcă, trecând pe lângă Lucy, apoi se întoarse pe jumătate și zâmbi șters: Dar efectiv aș aprecia să fim împreună mai târziu,

diseară.

Jock, cu valiza soției în mână, urcă scările după ea. În camera ei, Miss Ellie inspectă pereții, colțurile, fiecare obiect, și spuse liniștit, ca pentru ea însăși:

— E așa de bine să trăiești.

•

Noaptea, tăcută și fierbinte, fără să aducă liniștea pământului, oamenilor și animalelor din sud-vest, se lăsă peste Southfork. Pam, într-o rochie largă din bumbac, stătea pe patio, făcându-și de lucru cu o băutură cu gheață dintr-un pahar înalt, când apăru Bobby, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Mama a întrebat de Lucy – spuse el. Ai văzut-o?

Pam trase aerul cald în plămâni, apoi expiră printre buzele țuguiate, de parcă ar fi încercat să răcorească noaptea.

— A plecat cu puțin mai înainte. A spus că n-o să fie acasă la cină. Are ceva de studiat cu Muriel Gillis.

— Se pare că a studiat al naibii de mult cu Muriel în ultima vreme. Ar fi fost bine să-i fi spus ceva lui Lucy, ceva care să o țină acasă.

— Am încercat, dar e aproape imposibil să vorbești cu ea acum. M-a informat, politicos, bineînțeles, că nu știu ce vorbesc.

— E speriată, Pam, și încearcă să ascundă asta.

— Da, noi toți suntem speriați. Treaba asta prin care a trecut Miss Ellie e coșmarul oricărei femei. În ce-o privește pe Lucy, singurul lucru pe care-l putem face este să-i dăm timp.

— Timp, iată ceva de care fiecare are mare nevoie. Mama are acum mai multe necazuri ca oricine. Nu-i nevoie să mai adauge și Lucy o rană la poverile ei.

— Știu. Dar ce putem face?

Bobby nu fu capabil să găsească un răspuns adecvat.

•

Miss Ellie stătea pe un scaun, cu picioarele odihnindu-i-se pe un scăunel de picioare, brodat, făcut de bunica ei. Purta o rochie dintr-un material moale și părul îi era cu grijă aranjat, făcând-o să arate chiar tânără. Puțin ruj dădea o nuanță de

culoare feței ei, încă palidă. Pe marginea patului, și ea îmbrăcată de seară, stătea Sue Ellen, ușor tensionată, nerăbdătoare, aplecată înainte, de parcă era pregătită să facă o mișcare rapidă.

— Pari să fii în bună dispoziție azi, Miss Ellie.

Un zâmbet slab apăru pe fața lui Miss Ellie. Răspunse doar după un interval de gândire:

— Sunt recunoscătoare că sunt în viață și că m-am întors la acest ranch pe care îl iubesc atât de mult.

— Da, ai avut o viață plină. Întotdeauna. Asta, probabil că te-a făcut să-ți fie mai ușor să treci prin ceea ce ai trecut.

Miss Ellie își fixă cu gravitate nora. Sue Ellen părea preocupată de propriile ei probleme, de propria el viață. Nu părea deloc interesată de tribulațiile lui Miss Ellie. Tocmai se gândea ce să-i răspundă, când apăru Pam, închizând ușa după ea. Mulțumită de această întrerupere, Miss Ellie o pofti să se instaleze într-un scaun. Era mulțumită de vizită; devenise tot mai dificil să susțină o conversație numai cu Sue Ellen.

— Suntem toți așa de mulțumiți să te avem acasă, spuse Pam.

— Toți, cu excepția lui Lucy, puse Miss Ellie punctul pe *i.*

Pam se încruntă.

— A suportat foarte greu. O să-și revină în timp.

— Sper.

— Intenționezi să faci o operație de restaurare? întrebă Pam.

Miss Ellie se uită la Pam, surprinsă de sinceritatea întrebării și încântată că tânăra femeie o respecta suficient ca să trateze direct și onest problema ei.

— Am șase luni să mă gândesc la asta. Nu e nicio posibilitate să obțin un duplicat al propriului meu sân, dar o astfel de operație te face să simți că ți s-a pus ceva la loc, sau cel puțin așa mi s-a spus. Și zâmbi.

Sue Ellen se cutremură.

— A spus Jock ceva?

— Despre ce?

— Despre ce simte în legătură cu operația.

— Nu. N-a spus.

Pam se aplecă înainte.

— Dar ți-a spus că te iubește.

— Asta, da, a spus-o!

— Spui de parcă nu-l crezi.

— Nu prea mai sunt sigură.

— Nu înțeleg.

— Nu știu dacă voi mai putea vreodată să fiu sigură de Jock.

Cuvintele părură s-o pună pe Sue Ellen în mișcare. Se ridică grăbită, îndreptându-se spre ușă:

— Ne vedem mâine dimineață, spuse ea, ridicându-și mâna și lăsând-o să cadă, de parcă nu se mai controla. Noapte bună, Pam. Noapte bună, Miss Ellie.

— Noapte bună, dragă.

Se grăbi să se întoarcă în camera ei, neliniștită și înfricoșată. Inima îi bătea neregulat și gâtul i se uscase. Camera era goală și ea se duse la telefon, formă și așteptă.

— Bună. Oh, sunt așa de bucuroasă că tu ești cel care mi-a răspuns! Știu că a trecut mult timp. Dar cu Miss Ellie bolnavă… Dacă mai vrei, am să mă întâlnesc cu tine. E bine mâine?

Dusty Farlow își drese glasul:

— Mâine nu e destul de repede.

— Unde?

— E un hotel la Fort Worth. Regent se numește.

— Un hotel! Nu vreau așa.

— La Regent. Am să fiu acolo la ora unu. Dacă n-o să te găsesc, voi înțelege.

— Dar, Dusty…

Legătura se întrerupsese. Doar ea singură trebuia să ia hotărârea. De data asta n-o putea ajuta nimeni. O cuprinse un dor imens, o nevoie aproape insațiabilă, o foame. Încercă să-și facă ordine în minte, să se gândească, să se hotărască dacă putea acum să facă față la o astfel de relație. Dacă voia să facă.

•

În dimineața următoare, J.R. era la birou când sosi Bobby înjurând, cu o expresie certăreață pe fața lui de obicei amabilă. Umerii îi erau arcuiți și mușchii puternici încordați, de parcă se pregătea să sară la bătaie, mișcându-se cu grația exersată a unui atlet, ceea ce de fapt și fusese – și încă mai era.

Ei, spuse J.R. pe dată, deschizând ca de obicei primul vorba, nu mă așteptam să te văd aici astăzi. Îmi închipuiam că ai rămas pe la ranch să-i ții companie mamei, sau așa ceva.

— Sunt o parte din această familie, o parte din această afacere!

— Nimeni n-a zis altfel, frățioare. Tata și cu mine voiam să mergem să luăm masa împreună. Vrei să vii cu noi?

— Nu, J.R. Nu vin. Am venit la oraș special ca să discut cu tine.

J.R. se lăsă pe spate în scaun, cu degetele înlănțuite și bărbia sprijinită ușor pe ele.

— Dă-i drumul, Bobby. Sunt numai urechi.

— Nu voiam să aduc vorba despre asta cât mama era la spital.

— Să aduci vorba despre ce?

— Despre Alan Beam.

— Ce-a făcut ticălosul acum?

— Îmi închipui că tu ai putea să răspunzi la întrebarea asta mai bine ca noi toți.

— Ce vrei să spui?

Ușa se deschise și Jock intră în birou.

— Nu mă așteptam să te văd azi în oraș, Bobby. Vrei să vii cu noi la masă?

J.R. zâmbi și-i făcu semn cu mâna tatălui său să ia loc pe un scaun.

— Bobby a venit să mai vorbim de una și de alta.

Jock se așeză și J.R. reluă discuția cu Bobby:

— Te roade ceva, băiete? Dă-i drumul, o să te simți mai bine.

Bobby dădu hotărât din cap.

— O.K., J.R. La câteva zile după ce Alan Beam s-a certat eu

tine la rodeo, a deschis sediul pentru mișcarea Barnes pentru Congres.

— Cred că asta îți spune ceva despre Beam.

— Lămuriți-mă și pe mine, spuse Jock. Despre ce tot vorbiți?

— Nu voiam să te amestec în asta, tată, dar cum tot ești aici – am motive să cred că J.R. a clocit un plan pe care avem datoria să-l zdrobim imediat.

— Asta nu-i treaba ta, Bobby.

— La naiba! Întâmplător e tot atât de mult treaba mea ca și a ta, fiindcă e o afacere a familiei. M-am grăbit să mă duc la Austin încercând să obțin ca un comitet de investigații să-și arunce privirea în afacerile lui Cliff și ale O.L.M.-ului și tu te pretezi la acrobații. De ce? Tot ce voiam să facem era gata să se facă. Legal. Fără niciun fel de trucuri murdare.

— Potoliți-vă, interveni. Jock. Ce pui la cale, J.R. Dă-i drumul, fiule.

Deși toate impulsurile îi spuneau să-l atace pe Bobby, J.R. și le ținu în frâu. Se simți prins cu ocaua mică și nu-i plăcea deloc. Cu tatăl lui de față – nu era decât o posibilitate de urmat – să ia taurul de coarne.

— Sunt în spatele mișcării care-l propune pe Cliff Barnes pentru Congres, s-ar putea spune că eu sunt mișcarea. Eu l-am plantat pe Alan Beam în biroul acela și am asigurat fondurile pentru campanie.

Jock mârâi mânios:

— E o nebunie!

— Cum spune proverbul tată „Nebun ca o vulpe”. Tată, pentru ca Barnes să candideze pentru Congres, trebuie să se retragă din O.L.M. Așa e legea. Odată ce se retragă nu mai e în spatele nostru. Putem să ne deschidem puțurile și să începem iar să forăm.

Jock păru să pufnească, ochii i se îngustară, deveniră mai pătrunzători, vocea i se înăspri, devenind amenințătoarea:

— J.R., un om ca ăsta ajuns în Congres ne poate face mult rău.

— Asta-i toată problema, tată, ca el să nu ajungă în

Congres.

— Ocupă-te de asta, pentru mine, fiule.

— Barnes nu va fi niciodată ales. Îl lucrez doar până își declară candidatura. Imediat ce se retrage din O.L.M., scot aparatul din priză. Fondurile o să-i sece și o să se trezească părăsit în ger.

Bobby înjură încet:

— Nu pot să conlucrez cu felul ăsta de politică. E o mlaștină și nu-mi place deloc. Odată ce Comitetul de Investigare a Senatului Statului se va ocupa de Cliff, acesta va fi dat afară din birou. La Austin sunt convinși că a luat mită.

— N-ar fi primul, murmură Jock.

— N-avem timp să așteptăm atâta, frățioare. Comitetele astea se mișcă ca melcii pe niște urme uscate. Omul ăsta ne rănește rău.

— Sunt cu totul pentru, ca să scăpăm de Cliff, dar nu în felul ăsta.

Jock se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, în timp ce fiii lui așteptau.

— Vreau să-l opresc pe viermele ăsta. Vreau să fie oprit repede; în orice fel putem s-o facem. Barnes a folosit orice trucuri ca să încerce să ne aducă la faliment, pe noi, Ewingii, și m-am săturat. Nu văd de ce, ceea ce face J.R., este mai rău decât ce a făcut Barnes. Din punctul ăsta de vedere, Bobby, am să-l susțin sută la sută pe J.R.

— În cazul ăsta, spuse Bobby, pe mine să mă scoți din calcul.

— La naiba, băiete! Nu scoatem din calcul pe nimeni din familia asta. Asta e o companie Ewing și tu ești o parte din ea, acum și întotdeauna. Și încă ceva, nu vreau să se audă în afara biroului ce-am discutat. Dacă Barnes află ce se petrece nu vom scăpa niciodată de el.

Un timp nimeni nu mai scoase o vorbă, fiecare cumpănind și evaluând. În sfârșit, Bobby spuse la ce se gândea:

— Nu înțeleg graba. Mi se pare că familia asta are destui bani ca să mai reziste până ce scăpăm de Barnes în mod legal.

Jock începu să mormăie, și Bobby continuă:

— Îți voi respecta dorințele, tată. Îmi voi ține gura închisă.

J.R. și Jock îl conduseră până la ușă, închizând-o încet în urma lui. Jock era îngrijorat; J.R. încântat.

• Capitolul 19

Se adunară la cină, toți Ewingii care locuiau la Southfork; Lucy, Sue Ellen, J.R., Bobby, Pam, Jock și Miss Ellie. În capul mesei, Jock își ridică paharul:

— Miss Ellie, declară el, cu vocea grea de emoție, a trecut mult timp, prea mult, de când n-ai mai onorat această masă. Și toți suntem onorați de prezența ta. Cred că ar fi binevenite câteva cuvinte din partea ta cu această ocazie.

Se auziră niște aplauze vesele, ca ecou și aprobare a apelului lui Jock. Privirea lui Miss Ellie trecu pe îndelete peste chipurile celor din jurul mesei.

— Sunt atât de bucuroasă că suntem iar împreună. Știți cât de important e lucrul ăsta pentru mine. Pentru mine, familia este totul, centrul națiunii, al vieții pe această planetă. Pentru mine tot ce e bun și valoros crește dintr-o sănătoasă și puternică viață de familie. Zâmbi, un zâmbet vag și trist. N-am nimic altceva de spus, exceptând… J.R., vrei, te rog, să-mi dai chiflele?

Râseră, și J.R. răspunse:

— Ne bucurăm să te avem iar printre noi, mamă.

— Ne bucurăm să te avem iar printre noi, Miss Ellie.

— Ne bucurăm să te avem iar printre noi…

Miss Ellie se întoarse cu fața spre Lucy.

— Și tu la fel, dragă?

— Bineînțeles, răspunse ea, prea repede.

— Abia ai vorbit cu mine, de când am venit acasă.

— Cred că am fost efectiv ocupată.

Miss Ellie dădu din cap, aprobator, mutându-și privirile la J.R.

— Am observat că tu și Bobby n-ați prea avut multe să vă spuneți unul altuia în timpul cocteilului.

J.R. dădu din umeri, indiferent.

— Nu s-a întâmplat nimic, mamă. Doar o mică dispută de afaceri. Nu-i așa, frățioare?

— Nu-i așa deloc, spuse Bobby, dând supărat din cap.

— Bobby! strigă Jock, prevenitor, întunecându-se la față.

— Bobby are un punct de vedere exagerat asupra afacerilor. Tinde să dramatizeze orice.

— La naiba! izbucni Bobby.

Miss Ellie zâmbi ușor ironic:

— E minunat… să fiu iar acasă… la o seară normală cu Ewingii. Toată această pace și liniște, toată această armonie și sentimente nobile. Vrea să-mi dea cineva untul?

•

Jock își conduse mașina cât putu mai aproape de casă și parcă. O ajută pe Miss Ellie să coboare și veni în urma ei pe patio.

— Mai încet, spuse el, precaut.

— Mă simt bine.

— Faptul că doctorul ți-a scos bandajele nu-i un motiv să faci eforturi.

— E timpul să încetez să mă port ca o invalidă, dacă nu mai sunt.

— Nu te suprasolicita.

— Jock, mă simt așa de bine, încât atunci când Marilee și Linda au sunat la telefon, le-am invitat la masă. Mă duc sus să mă schimb.

El stătu în capul scărilor, ezitând, apoi se duse după ea, în camera lor. Miss Ellie își scoase haina, o puse în dulap și-și examină îmbrăcămintea care atârna în ordine pe umerașe, înainte de a alege cu ce să se îmbrace pentru după-amiază. Alese o rochie – o rochie veselă, cu un imprimeu colorat, una din rochiile ei favorite și se așeză în fața oglinzii. O privire îi spuse că rochia avea o croială complet nepotrivită. Nu se puteau ascunde în niciun fel urmările operației.

Se duse înapoi, la dulap, și puse rochia pe umeraș. Mai încearcă cu vreo două trei rochii, dar renunță pe rând la ele. O cuprinse panica și rochia pe care o ținea îi alunecă din mână.

Începu să tremure și genunchii i se muiară; căzu pe podea, lângă rochie.

Jock se grăbi spre ea.

— Miss Ellie, ce s-a întâmplat?

— Te rog, pleacă.

— Nu pot. Nu pot să te las așa.

— Nimic nu mi se potrivește, gemu ea.

— N-are importanță. O să mergem să cumpărăm. Tot ce vrei tu, când vrei.

— Are importanță… crezi să n-are importanță fiindcă nu mai sunt o femeie tânără? Ei bine, te înșeli. Nu înțelegi că încă îmi pasă cum arăt?

— Mie îmi pasă de tine, Ellie. *De tine.* Te iubesc. Sunt recunoscător că ești în viață. Nimic altceva nu contează.

— Nu vezi că sunt deformată Jock! Deformată. Să nu-mi spui că nu contează.

— Nu, nu. Nu ești deformată. Ellie, dacă ți-ai fi pierdut un braț sau un picior aș fi simțit la tine această pierdere. Dar asta n-ar fi schimbat nimic între noi.

— Nu vorbesc de un braț sau un picior. Vorbesc despre *sânul* meu. De feminitatea mea. Ce știi tu despre asta? Cum ar fi posibil să știi?

— Ellie, cum să-ți explic ce simt pentru tine? Nu te-ai schimbat pentru mine.

— Crezi că nu știu că încă mai ai ochi pentru femeile frumoase?

— Ellie – îți spun – nu contează!

Ea îl privi cu ochi strălucitori și reci și spuse cu o voce tăioasă:

— Exact ca și atunci, când nu a contat pentru Amanda!

• Capitolul 20

Miss Ellie stătea întinsă pe pat, cu ochii închiși, încercând să nu se gândească, luptând să-și excludă toate sentimentele, toată simțirea. Era imposibil să o facă. Amintiri continuau să o

năpădească, amintiri ale unor timpuri mai fericite. Amintiri de pe vremea când era tânără, când zilele și nopțile ei erau pline de petreceri și supeuri. Bărbați frumoși, tineri și atenți, roiau în jurul ei. Fusese o frumusețe la față și la trup și cea mai modestă rochie era incapabilă să-i ascundă feminitatea debordantă. Anii făcuseră din toate astea amintiri.

Telefonul care suna strident lângă pat, o readuse în prezent.

— Alo. O voce familiară, gravă, care aparținea propriului ei trecut și care-i redeștepta uitate amintiri. Digger Barnes.

— Bună, Ellie.

Ea se ridică în capul oaselor, îngrămădindu-și o pernă la spate.

— Digger!

Miss Ellie se însufleți și vocea îi căpătă un ritm tineresc.

— Ce drăguț din partea ta că ai sunat.

— Am spus că am s-o fac și îmi țin întotdeauna promisiunile.

— Întotdeauna? spuse ea provocator, cu o notă de flirt care o uimi și pe ea însăși.

— Aproape întotdeauna! râse Digger, apoi adăugă: Oricum, promisiunea asta era păcat să nu mi-o țin. Voiam să vorbesc cu tine.

— Mă bucur să vorbesc cu un vechi prieten, pentru că în momentul de față mă simt de parcă toată lumea mea e aproape sfărâmată.

— Ei, la naiba cu gândurile astea! Bătrânul Digger cunoaște remediul pentru situația asta.

— Și care este remediul acela?

— Să mă întâlnești undeva și să avem o conversație demodată. Te simți capabilă să pleci din ranchul ăla al tău și să te plimbi cu un îndrăgostit bătrân?

— Prescripția asta îmi convine de minune. Spune unde și când, Digger.

— La Curtis Park îți convine?

— Perfect.

— Cam într-o oră?

— Să fie o oră și jumătate.

— Voi aștepta.

— Ne vedem mai târziu.

•

Dusty Farlow arăta îngrijit, subțire și incredibil de frumos în costumul lui western croit manual din gabardină cafeniu-roșcată și cizme de la Cutter Bill's. Frumos și nervos. Privi la șampania care se răcea în frapieră, lângă masa pe care se aflau două pahare, icre negre, cremă de brânză, felii de ceapă și napolitane englezești. Își puse o țigară între buze, o aprinse, trase câteva fumuri, apoi, nervos, o stinse. Ridică receptorul de la telefon.

— Vrei să-mi faci nota de plată? Așa e – Farlow, la șapte sute douăzeci și unu. Cred că voi fi căutat. O încercare de bătaie în ușă îl făcu să termine repede convorbirea. Anuleaz-o. Mai rămân un timp.

Se duse la ușă și o deschise. Sue Ellen stătea în prag, ochii ei imenși privindu-l nesiguri, cu un zâmbet vag pe gura ei voluptuoasă.

— Era cât pe ce să nu vin, spuse ea.

— Dar iată că ești aici. Îi luă mâna și o conduse înăuntru. Și niciodată n-am fost așa de bucuros să văd pe cineva. Era cât pe ce să renunț la tine.

— Mi-e foarte frică, spuse ea.

— La amândoi ne e.

— Mi-a fost frică. Am fost nervoasă. M-am prostit. Râse scurt. Parcă aș fi o fecioară naivă la prima ei întâlnire.

El o pofti să ia loc pe un scaun confortabil și deschise șampania.

— Eu nu, spuse ea repede.

— E o autentică șampanie franțuzească, cea mai bună din lume, cel puțin așa se pretinde.

— Nu pot să beau.

— Dacă tu nu poți, n-am să beau nici eu. Își trase un scaun în dreptul ei, se așeză călare pe el și o privi în față.

— Ești cea mai frumoasă ființă pe care mi-am odihnit vreodată ochii.

— Nu vrei să știi de ce?

— De ce? Ce, de ce?

— De ce nu pot să beau.

— Dacă vrei să-mi spui.

— Sunt o alcoolică. Sau poate nu chiar. Oricum, nu pot să beau. Nu pot să iau nici măcar o picătură. Când am fost însărcinată am băut și am avut un accident grav de mașină. Era cât pe ce să mor, și eu și copilul.

— Îmi pare rău.

— Am încercat să mă îndepărtez de tot, să nu mai simt nimic. M-am învăluit în propria-mi gogoașă de mătase.

El se ridică, făcu un pas, și ajunse în fața ei. O strânse de mâini și apoi de mijloc.

— Nu mai e nevoie să faci asta.

— Nu știu…

— Eu știu, spuse el, cu gura căutându-i-o pe a ei. Buzele lui erau incredibil de elastice și de fremătătoare, mișcându-se subtil pe ale ei. Ea oftă și i se abandonă. Mâinile lui coborâră pe spatele ei, oprindu-se pe coapsele tari și rotunde. Un timp, ea se dărui îmbrățișării, apoi se trase în lături, începând să se plimbe încet prin cameră.

— Foarte elegant, spuse ea. Cuvintele puseră o distanță rece între ei. Ai gust.

— E ușor când ești bogat, răspunse el.

— Oh, da, ești bogat. Dar ai fugit de toți banii ăștia. Spuneai că nu vrei să fii legat de ei. Voiai să fii liber.

— Cred că m-am răzgândit.

— De ce?

— Pentru că, spuse el, cu o voce joasă, vibrantă, te vreau pe tine.

Ea veni în fața lui.

— Nu pot, nu vezi, nu pot.

El se apropie, o luă de umeri și o sărută iar. Blând, scurt, dar foarte eficient. Ea se cutremură și-și puse capul pe pieptul lui.

— De ce nu? întrebă el. Nu ai nimic mai mult la Southfork.

— Da. Dar e un fel de viață pe care mi-e frică s-o schimb. Cunosc problemele cu care trebuie să mă confrunt acolo, sunt

învățată cu ele, cred că pot să le fac față. Oricum, o viață nouă, un drum nou – nu cred că am puterea asta.

— Îți ofer puterea mea.

— E atât de repede…

— Ce-ai crezut, că voiam doar să mă culc cu tine?

— Nu știu ce-am crezut. Am încercat să nu mă gândesc. Poți înțelege? Ești un bărbat foarte atrăgător. Un bărbat foarte amabil. Găsesc că deștepți dorința. Voiam să aflu dacă aș putea face un pas afară din gogoașa mea de mătase. Doar un pas, înțelegi?

— Da. Dar mai e o mică problemă.

— Care?

— M-am îndrăgostit de tine.

Mâna ei îi mângâie pieptul.

— Oh, Dumnezeule. Ce să fac?

— Orice vrei să faci. Sau nimic.

— Am nevoie de mai mult timp.

— Nu avem mult timp, Sue Ellen. Mă întorc acasă. Înapoi, la ranchul Crucea Sudului.

— Te voi mai revedea?

— Dacă mă vrei, știi unde să mă găsești. Întotdeauna voi dori să te întâlnesc.

— Da, murmură ea, încet.

El o sărută iarăși. Fără pasiune, fără să fie provocator. O atingere afectuoasă a buzelor. Apoi, ea se grăbi să plece, lăsând în urmă un cowboy dezamăgit și tulburat.

•

Miss Ellie și Digger Barnes se plimbau fără țel prin Curtis Park, vorbind doar ocazional, atenți să nu se atingă, oprindu-se când și când să privească o veveriță scotocind după nuci, sau să asculte niște porumbei, gângurind. Ea ținea un buchețel de flori de câmp, pe care le ducea când și când în dreptul ochilor privindu-le.

— De ani de zile nimeni nu mi-a dat flori de câmp, Digger.

— Ah, e un fleac.

— Ba e foarte important. Și tu ai făcut-o de două ori.

— Hei, haide, asta trebuie să te facă să zâmbești. Nu să

plângi, auzi!

Ea inspiră profund și zâmbi scurt în direcția lui. Continuară să meargă.

— Ai obosit? întrebă el, revenind în prezent.

— Puțin.

O conduse spre o bancă liberă. Scoase o batistă mare, cu roșu și albastru și șterse locul.

— Nu poți să-ți murdărești rochia asta frumoasă. Hai, așază-te.

Miss Ellie privi cum, în lumina soarelui, tineri stăteau pe iarbă sau se plimbau mână în mână. Parcul întreg parcă vibra de tinerețe.

— Rochia e veche, Digger. Și eu mă simt bătrână.

— Glumești! Abia dacă arăți puțin diferit decât atunci când eram împreună.

— Aș vrea să pot crede asta.

— E adevărat. Ai putea să n-o crezi dacă vine din partea unui bețiv bătrân ca mine, dar am o memorie ca o capcană de oțel. Pot să-mi amintesc fiecare zi pe care am petrecut-o împreună. Îți amintești de vremurile în care încercai să mă înveți să călăresc?

Ea râse.

— Erai incorigibil.

— Așa cred! Frumos animal – se numea Buckwheat.

— Așa e.

— Sigur. Bătrânul creier încă mai funcționează destul de bine. Chicoti, amintindu-și timpurile trecute: Aveam petrol pe cizme…

Ea se întoarse să-l privească.

— Mi-au trebuit ore ca să curăț calul ăla.

— Sigur că ți-au trebuit, spuse el cu o considerabilă satisfacție. Calul ăla mă trata mai mult decât rău, dacă-ți amintești.

— Te-a trântit în singurul loc cu noroi din tot țarcul. Ce murdar erai!

— Trebuie să recunosc că n-am fost cine știe ce călăreț.

— Nu, n-ai fost. Dar nu contează, Digger. Niciodată n-ai

lăsat să se vadă cât erai de delicat sub aparența ta de asprime. Dar eu știam.

— Ah, mormăi el. Să nu lași pe nimeni să audă că spui asta. Mi-am ținut ani de zile familia intimidată cu felul meu de a fi. Și încă o mai țin. Ea îi luă mâna și stătură mult timp fără să vorbească.

— Aș vrea, începu ea.

— Ce?

— Nimic.

— Am să-ți spun ce-aș vrea eu, Ellie. Aș vrea ca lucrurile să se fi petrecut într-un mod diferit. Eram potriviți unul cu altul.

— Pentru un timp, Digger.

— Și cred că încă mai suntem.

Ea se întoarse cu fața la el, așteptând să continue. Deodată înțelese cât de mult simțea nevoia să audă vorbele astea, avea nevoie de siguranța pe care ele i-o dădeau, de reafirmarea puterii ei de atracție, a feminității ei.

— Știi cât de mult te-am iubit întotdeauna, Ellie. Și încă te mai iubesc, ca să știi adevărul.

Ea îi mângâie mâna și i-o eliberă.

— Digger Willard Barnes, întotdeauna romantic.

El își drese glasul.

— Nu mai spune asta, dărâmi reputația omului…

— Ai încredere în mine.

— Întotdeauna am avut.

— Oh, Digger, e așa frumos. Mă face să doresc să pot uita ultimele săptămâni, să devin iar fata de care ți-ai amintit.

— Poți asta, cu mine. Am putea călători, am putea pleca un timp din Texas. Ai rămas înfiptă într-un loc pentru prea mult timp.

— Aparțin Southfork-ului, răspunse ea liniștit.

— Cu Jock? La naiba, n-ai nevoie de el, Ellie! Nu mai ai! Omul ăsta e dur, e meschin și mi te-a răpit, așa cum mi-a furat și petrolul.

Nota iritantă apăru iar în vocea lui și fața i se încleștă de furia pe care o nutrea demult. Spre propria ei surpriză, Ellie simți o acută nevoie să sară în apărarea lui Jock.

— Nu m-a răpit, Digger. Jock poate fi multe, unele din ele nu prea bune, dar nu e un hoț, niciodată n-a fost.

Mânia lui Digger izbucni și vorbele îi curgeau șuvoi, împiedicându-se una de alta.

— Dacă n-ar fi fost Jock Ewing, acum ai fi măritată cu mine și amândoi ne-am simți minunat. Aș fi bogat, cu propria mea companie de petrol. Aș fi respectat și puternic. N-aș fi devenit niciodată un bețiv dacă n-ar fi fost Jock Ewing și nu mi-ar fi făcut ce mi-a făcut. Ne-a ruinat pe amândoi!

Miss Ellie scutură din cap, mâhnită. Aceleași plângeri vechi, aceleași scuze pentru nereușită, aceiași mânioasă deformare a unei istorii trecute. Același vechi Digger.

— Nu, Digger. Tu nu te-ai fi schimbat și nici eu. Aș fi exact cum sunt acum. În momentul ăsta. Am vrut să pot întoarce ceasul înapoi. Am încercat. Am încercat să uit ce s-a întâmplat, să-mi imaginez că totul era ca mai înainte. N-a ținut. Nu se poate. Și timpul nu poate fi oprit, nu poate fi inversat. Țin la tine, Digger, întotdeauna am ținut, întotdeauna voi ține. Și îl sărută pe un obraz. Îmi pare rău. Se ridică. Acum trebuie să plec acasă.

El se apropie de ea.

— Ce-am spus?

— E-n regulă. Vom fi întotdeauna prieteni. M-ai ajutat să-mi pun viața în ordine. Pot iar să văd clar. Și pentru asta, Digger, îți voi fi întotdeauna îndatorată, la revedere.

Și traversă parcul, cu pasul deosebit de sprinten și tineresc, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Digger vreodată, cea mai de dorit. Digger se ridică în picioare și o privi cum mergea. Dar nu încercă s-o urmeze.

• Capitolul 21

Bobby îi ajuta pe câțiva dintre băieții de la ranch să descarce o conductă de irigație de pe platforma unui camion și s-o transporte la locul de destinație, când sosi Jock, într-unul din multele jeepuri ale Southfork-ului. Coti brusc ca să

oprească și Bobby se îndreptă spre el, scoțându-și mănușile grele de lucru.

— Ce faci aici, tată?

— Voiam să examinez comenzile acelea pentru pășunat împreună cu tine. A trecut destul timp.

Tonul îi era aspru, mândru.

— Dacă-ți amintești, am încercat să te fac să le verifici acum două săptămâni. Nu doar o dată. Erai întotdeauna prea ocupat cu altceva. M-am ocupat eu de problema asta, tată.

Jock dădu din umeri, evident nemulțumit.

— Ei bine, vreau să le văd acum.

— Am de lucru aici.

— Se pot descurca băieții. Nu-i nevoie să cari conducte când sunt lucruri mai importante de făcut.

Bobby se urcă în jeep, alături de tatăl său.

— Hai să ne lămurim chiar acum, tată.

— N-avem ce lămuri.

— La naiba, nu avem!

— Voiam doar să văd comenzile. Încă mai conduc ranchul ăsta.

— Poate l-ai conduce mai bine fără mine.

Se lăsă o tăcere jenantă și apoi Jock spuse cu o voce timidă, rănită:

— Bobby…

— Acum toate hotărârile le ia aici J.R. Vorbește cu el.

— Bobby, spuse Jock calm, nu-mi pasă deloc de Cliff Barnes și de O.L.M., sau de orice altceva. Problema e mama ta.

Toate resentimentele lui Bobby dispărură pe dată.

— Tată, nu puteai să lansezi un obuz, în felul în care ai făcut-o, și, mai ales, în momentul în care ai făcut-o și apoi să te aștepți ca ea să se întoarcă imediat spre tine, să fie iar dulce și iubitoare.

— Nu știu. M-am străduit efectiv cu femeia asta. Când credeam că totul e în regulă, dintr-o dată n-a mai fost. Am încercat în toate felurile în care m-am priceput s-o fac să-și dea seama cât de mult o iubesc. Ceea ce s-a întâmplat între

mine și Amanda n-are nimic de-a face cu noi doi.

— Aș vrea să te pot ajuta, dar nu știu cum.

— Nu mă așteptam să știi, fiule. Trebuia doar să vorbesc cu cineva, și singurul la care m-am putut gândi ai fost tu.

Bobby își întinse mâna și o lăsă să cadă pe brațul tatălui său și cei doi bărbați stătură așa, fără să vorbească, foarte mult timp.

•

Când Miss Ellie se întoarse la ranch după întâlnirea cu Digger, o găsi pe Lucy stând singură pe patio, la soare. De îndată ce apăru bunica ei, fata sări în picioare, cu o expresie de vinovăție întipărită pe fața ei frumoasă.

— Lucy, spuse Miss Ellie, cu oarecare greutate, am așteptat să stau puțin de vorbă cu tine.

— Trebuie să mă întorc la studiu, bunico. Am foarte mult de învățat.

— Poți amâna. Ceea ce vreau să știu este de ce m-ai evitat.

— Nu te-am…

— Nu minți, Lucy. N-ai venit să mă vezi la spital. Și când m-am întors, m-ai evitat, mai puțin în timpul meselor, când erau și ceilalți.

— Bunico, efectiv trebuie să plec acum.

— Am făcut ceva care să te rănească, Lucy?

— Oh, nu.

— Nu cred că ai fost pe de-a-ntregul sinceră cu mine.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Am avut cancer, fetițo, spuse Miss Ellie. Tu ești nepoata mea, și, probabil, ți-e frică să nu cumva să-l iei de la mine, spune sincer, la asta te-ai gândit?

Lucy fu pe punctul de a pleca.

— Întoarce-te, fetițo.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu contează câtuși de puțin dacă vrei sau nu. Trebuie să vorbești despre asta. Trebuie să vorbim.

— De ce? Oricum, nu pot să fac nimic. Dacă vorbim, tot nu scăpăm de el.

— Ceea ce mă face să cred că vei continua să mă urăști

pentru că m-am îmbolnăvit.

— Așa crezi? Nu te urăsc.

— Eu cred că da.

Masca rece, de apărare, căzu, și Lucy începu să tremure. Vocea îi deveni răgușită.

— Bunico, termină! M-am simțit groaznic pentru ceea ce ți s-a întâmplat, dar nu știu ce să fac. Nu vreau să vorbesc despre asta. Te urăsc pentru că te-ai îmbolnăvit, pentru că ai același sânge ca al meu, pentru că m-ai făcut să mă înspăimânt atâta. De ce mi s-a întâmplat asta mie, bunico? De ce mie?

Și începu să plângă.

— De ce *mie,* Lucy? De ce altcuiva? Crezi că vrea cineva să i se întâmple asta? Soarta joacă oamenilor farse și niciodată nu le cere permisiunea. Căile Domnului sunt invizibile pentru noi, oamenii obișnuiți. Noi, Ewingii am obținut o mulțime de lucruri bune în lumea asta, mult profit și plăcere, poate o cantitate excesivă de recompense, poate mai mult decât ne trebuia. Atunci, de ce nu și ceva rău? Nu sunt un filosof, Lucy. Nu sunt un profet. Nu-mi pot explica nici mie prea mult din viață, darămite altcuiva. Dar știu că noi toți trebuie să jucăm cu cărțile pe care le avem în mână, să ne trăim destinele cât mai bine și cât mai curajos putem. Nimeni dintre noi nu e perfect, nimic nu e perfect. Dar nu-i voi permite nepoatei mele, care e atât de prețioasă și unică, și pe care o iubesc atât de mult, să continue să mă evite. Nu mai putem suporta asta, Lucy, nici măcar pentru o zi, auzi!

Îi întinse mâna și Lucy i-o apucă.

— Oh, bunico, sunt așa de speriată. Nu vreau să trec prin ce-ai trecut tu.

— Lucy, dacă asta mi s-a întâmplat mie, nu înseamnă că e obligatoriu să ți se întâmple și ție. Dar nu vreau să eviți să înveți câte ceva despre corpul tău, numai pentru că ești speriată.

— Dar n-ai simțit nimic care să te facă să bănuiești boala?

— Am descoperit boala la timp, sunt aici, trăiesc și sunt plină de viață.

— Văd și eu asta.

— Mai bine ai și crede-o.

— Dar nu știu dacă eu aș putea trăi în felul ăsta.

— Voiai mai bine să fi murit?

— Oh, nu, Dumnezeule, nu.

— Atunci, Lucy, nu cred că mai avem ceva de spun despre asta.

— Poate. Dar cum să mă descurc cu spaima?

— Noi toți trăim înspăimântați uneori. Ai să înveți să o depășești și să continui să-ți trăiești viața.

— Bunico, nu sunt sigură că pot.

— Poți încerca?

— Da… Pot încerca.

— Destul de bine. Încearcă și vei reuși.

— Voi încerca, spuse Lucy, înainte de a-și îngropa fața la pieptul bunicii ei. Voi încerca, sigur că voi încerca.

•

Târziu, după-amiaza, începură să se formeze norii – mase întunecoase, ca un vârtej, care acoperiră soarele și aruncară umbre peste peisaj, făcând ca noaptea să cadă devreme. Tunetele se auzeau bubuind la sud-est, fulgerele străbăteau cerul și un miros greu de umezeală umplea aerul. Curând începu să plouă. Picături la început, apoi binevenite șuvoaie de apă care dispăreau în pământul uscat și însetat. Peste tot în Texas se auzeau strigăte de bucurie și oamenii și animalele ieșiseră afară să sărbătorească sfârșitul secetei. Valul de căldură trecuse, viața revenea la normal.

Între timp, Jock și Bobby se întorseseră la ranch în jeepul deschis, uzi până la piele, dar mulțumiți. Râzând și glumind intrară în casă și începură să urce scările, cu intenția de a-și schimba hainele.

Miss Ellie, ieși din camera de zi și îi opri:

— Jock, spuse ea, ferm, vreau să vorbesc cu tine.

— Lasă-mă să mă dezbrac de hainele astea ude, îi răspunse el.

— Nu, acum!

Și Miss Ellie dispăru în camera de zi. Jock și Bobby

schimbară o privire uimită, apoi soțul își urmă soția, închizând ușa după el. Ea aștepta în mijlocul încăperii, fără să zâmbească, cu o privire echilibrată. Jock îi privi fața, întrebându-se ce nouă lovitură îi mai oferea soarta.

— Jock, începu ea fără niciun preambul, când am aflat că m-ai mințit toți anii ăștia m-am simțit rănită. Chiar foarte rănită.

— Niciodată n-am avut intenția să te rănesc.

— Știu asta acum.

Atitudinea ei se îmblânzi vizibil.

— Dacă nu mi-ai fi povestit de Amanda, recunosc că aș fi găsit o altă scuză ca să încerc să te îndepărtez.

— Să mă îndepărtezi?

— Exact.

— Dar de ce?

— Pentru că eram atât de speriată că am să te pierd după operație. Nu sunt bucuroasă că a existat o Amandă, dar, în final, am realizat că am folosit-o ca o scuză, ca, în cazul în care m-ai fi părăsit, să pretind că a fost din cauza ei, nu din cauză că nu ai mai fi putut suporta să mă privești, să mă atingi.

— Oh, Ellie, niciodată. Niciodată!

— Încă mi-e frică că te voi pierde, spuse ea. Și nu știu cum aș putea împiedica asta. Dar dacă ai să fii răbdător cu mine, și puternic, poate că vom putea face ca lucrurile să meargă iarăși. Ai să încerci, Jock?

— Știi că da.

— Și eu voi încerca, Jock.

Jock făcu doi pași, străbătând spațiul care-i despărțea și o luă în brațe.

— La naiba, murmură el, gros. Am să te ud toată. O mângâie blând. Te iubesc, Miss Ellie, într-adevăr te iubesc.

— Și eu te iubesc, Jock.

— Stătură acolo, legănându-se, în picioare, mult timp. Afară se lăsa întunericul și cădea ploaia, iar viața se întorcea la pământul pe care-l iubise de atâta vreme și atât de mult.

VA URMA: BĂRBAȚII EWING

virtual-project.eu